

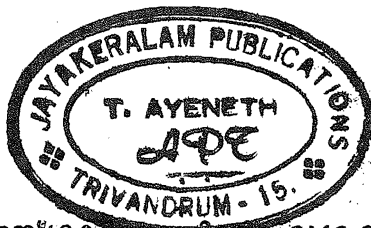
ജീവിതം
പ്രവർത്തികളിലൂടെ

ശ്രീമദകർത്താവ്
റ്റി. അയ്യനേത്ത്

ജീവിതം പ്രവർത്തികളിലൂടെ

ഗ്രന്ഥകർത്താ

ററി. അയ്യനേത്തു

N. B. ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ മൂലേ ഇല്ലാത്ത
പുസ്തകം വ്യാജനിർമ്മിതം ആകുന്നു.

GEEVITHAM PRAVARATHIKALILOODE

Author: T. Ayeneth

Publishers & Distributors

Jayakerlam publications

Nalanchira

Trivandrum-15

First Edition 1983

Printed at Swaraj Press, Trivandrum-1

Price Rs. 20/-

സമർപ്പണം

എന്റെ സഹോദരങ്ങളായ ലോകജനതയുടെ മുമ്പാകെയും പ്രത്യേകിച്ചു ഉയർന്ന നിലയിലും, മധ്യസ്ഥിതമായും ജനിച്ചുവളർന്നു നിർദ്ദയനതയിലെത്തി ആത്മാഭിമാനത്താൽ ഇരക്കാനും ദൈവവിശ്വാസത്താൽ മരിക്കാനും കഴിയാതെ, പട്ടിണിയുടെ പട്ടിണിയിൽ ജീവനെ താങ്ങി താങ്ങുന്ന സ്നേഹസോദരങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ അതിലുപരി, എല്ലുന്തി, കഴുത്തുനീണ്ട്, ഒട്ടിയവയറോടെ, കൃഴിഞ്ഞകണ്ണുകളോടെ, പിച്ചിച്ചട്ടിയുമേന്തി, നടന്നടുക്കുന്ന വാത്സല്യസോദരങ്ങളുടെ മുമ്പാകെയും, വിശപ്പിന്റെ വിളിയാൽ, ക്ഷണശാലകളിലെ എല്ലിലിലക്കുഴിയിൽ ഉചരിഷ്ടങ്ങൾക്കായി അടിപിടി കൂട്ടുന്ന എന്റെ കുഞ്ഞുസോദരങ്ങളുടെ മുമ്പാകെയും, കിടക്കാനിടമില്ലാതെ, ഉടുക്കാൻ തൂണിയില്ലാതെ, വിശപ്പടക്കുവാനാഹാരമില്ലാതെ, എല്ലാവിധത്തിലും അവശരും, ആർത്തരും, രോഗാതുരരും, ആലംബഹീനരുമായി കഷ്ടപ്പെടുന്ന, എന്റെ അസ്ഥിയുടെ അസ്ഥിയും, മാംസത്തിന്റെ മാംസവുമായ എല്ലാ വാത്സ്യലസോദരങ്ങളുടെ മുമ്പാകെയും, ഹൃദയംകൊണ്ടു ഞാനുംപങ്കുചേർന്നു ആത്മാർഥമായ മനോവേദനയുടെയും സഹാനുഭൂതിയുടെയും സഹോദരസ്നേഹത്തിന്റെയും പ്രതീകമായി എന്റെ എളിയതൂലികാ ചലനാകീതമായ ഈ വിനീതോപഹാരഗ്രന്ഥത്തെ സാദരം, സഹർഷം, സമർപ്പണം ചെയ്തു കൊള്ളുന്നു.

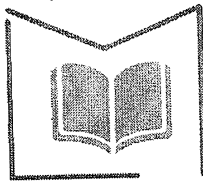
ഗ്രന്ഥകർത്താ

മുഖവുര

വത്സലസോദരങ്ങളേ! എന്റെ പുസ്തകങ്ങൾക്ക്—ഞാൻ ആരുടെയും അവതാരികയോ, അഭിപ്രായങ്ങളോ വാങ്ങാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. പുസ്തകത്തിന്റെ ഗുണദോഷനിരൂപണവും അഭിപ്രായങ്ങളും വായനക്കാർതന്നെ വിധിയെഴുതിയാലും.

എല്ലാവർക്കും എന്റെ സ്നേഹാദരവുകൾ

കുപ്പുകൈ!

MALANKARA
LIBRARY

പ്രസംതാവന

സന്തോഷസഹോദരങ്ങളേ! പേരിനും പെരുമയ്ക്കും വേണ്ടിയല്ല, ധനം ആർജിച്ചു കൂട്ടിവയ്ക്കാനല്ല. അമിത സുഖാനുഭവങ്ങൾക്കുമല്ല. ഈ ഗ്രന്ഥോദ്ദേശ്യം—ജീവിതത്തിന്റെ ജീവൽ പ്രശ്നങ്ങളുമായി നാലഞ്ചു ദശവർഷക്കാലം ഏറ്റെടുത്തിട്ടു അങ്കം പെരുത്ത്, വിജയാപജയങ്ങളിലൂടെ സുഖദുഃഖങ്ങളിലൂടെ, നയിച്ച ജീവിതയാത്രയിൽ ലഭിച്ച, അനുഭവ പാഠങ്ങളിലെ അനുഭവസാരം, സോദരനന്മയ്ക്കുതകുന്നതിനുള്ള ലക്ഷ്യകണമാണിതിലേക്കെന്ന പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ഒരു ഏകപീതാവിന്റെ, സ്വർഗീയ പിതാവിന്റെ മക്കളായ മനുഷ്യരല്ലാം അന്യോന്യം സഹോദരങ്ങളാണ്. ജാതി, മത, വർഗ, വർണ്ണ, വ്യത്യാസങ്ങൾക്കോ, സ്ഥലകാല ദൂരങ്ങൾക്കോ, പിന്താ--വാക്ക്, പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കോ, ദൈവത്തിൽ നിന്നു ലഭിച്ച ആമാനുഷിക, പിതൃത്വം മൂലമുള്ള സാഹോദര്യം, ഇല്ലാതാക്കുന്നതിന് അവകാശമോ, അധികാരമോ ഇല്ല,

ഇന്നത്തെ ലോകം, സ്വാർത്ഥതയ്ക്കു വേണ്ടി, അധികാരത്തിനുവേണ്ടി, പ്രശസ്തിക്കായി, അമിത സുഖാനുഭവങ്ങൾക്കായി, ധനാർജ്ജനത്തിനായി, വെമ്പലോടെ, എരിപൊരിക്കൊണ്ട്, സഹോദരസന്തോഷത്തെ ബലികഴിച്ച്, അന്യോന്യം കടിച്ചുകീറുന്ന മൃഗത്വവും, സമാധാനമില്ലാതെ നെട്ടോട്ടം ഒടുകയാണ്. ഈ ഓട്ടവും, പരക്കം പാച്ചിലും, വ്യക്തിത്വത്തിൽ ഓരോരുത്തരുടെയും അന്ത്യത്തോടെ, അവസാനിക്കുന്ന കിലും. ലോകത്തിന്റെ മുമ്പോട്ടുള്ള ഗമനത്തിൽ വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ലോകം മുഴുവൻ നേടിയൊലും, ലോകസുഖങ്ങൾ, ആഗ്രഹാനുസരണം, അനുഭവിച്ചു മതിവന്നാലും, ആത്മാവു നശിച്ചാൽ

ജീവിതം കൊണ്ടുതുപ്രയോജനം എന്നുള്ള ക്രിസ്തു നാഥന്റെ വിലയറ്റ ഉപദേശം ലേകാം ശ്രവിക്കുന്നതിനും, തദനുസാരം സഹോദരങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചു നിസ്വാർത്ഥത ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനും ഇടയാകണമെന്നുള്ള ലക്ഷ്യമാണ് ഈ പുസ്തക രചനയിലൂടെയുള്ള എന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. എല്ലാ സഹോദരങ്ങളും പരസ്പരം സ്നേഹമുള്ളവരായി, സ്വാർത്ഥത്യാഗത്തിലൂടെ, ഈശ്വരവിശ്വാസത്തിലൂടെ, ജീവിതം നയിച്ചു തങ്ങാകയും, ലോകത്തിനും, നന്മചര്യത്തിനല്ല അന്ത്യം പ്രാപിച്ചു, സ്വർഗീയ സമ്മാനാർഹരാകുന്നതിനും, ഈ പുസ്തകം ഉതകട്ടെ, ഇടവരുത്തട്ടെ, എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

ജീവിതാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ കൂടി ലഭിച്ച അനുഭവങ്ങൾ കുറിപ്പിൽ ആരേയും, അപഹർഷരോ, അപഹാസ്യരോ, ആകണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശം എനിക്കില്ല. ജീവിതാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ ലഭിച്ച അനുഭവസാരങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ച് പ്രിയപ്പെട്ടവർക്കു സത്യവിരുദ്ധമാകുമെന്നുള്ള സത്യം മുൻനിർത്തി, ചിലതെല്ലാം കുറിപ്പിൽ ആരും പരിഭവിക്കരുതെന്ന് പ്രത്യേകം അപേക്ഷിക്കുന്നു.

എനിക്കു ഈ പുസ്തക രചനയിൽ, കയ്യെഴുത്തുപ്രതി സ്വീകരിച്ചു, അച്ചിടാൻ സഹായിക്കുന്ന കേരള സർക്കാരിനോടുമാത്രമാണ് കൃതജ്ഞത പറയുവാനുള്ളത്. ആ കൃത്യം ഞാൻ സന്തോഷസമേതം നിർവഹിച്ചുകൊള്ളുന്നു. വത്സല സോദരങ്ങളായ ലോകജനതയ്ക്കു മുഴുവനും എന്റെ വിനീതമായ കൃപ്തുകൈ.

നമസ്കേ—

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്.

ഉള്ളടക്കം

1	ഞാൻ	9
2	ജീവിതം (1)	10
3	ജീവിതം (2)	13
4	ജീവിതം (3)	16
5	ജീവിതം (4)	19
6	ജീവിതലക്ഷ്യം (1)	24
7	ജീവിതലക്ഷ്യം (2)	28
8	ജീവിതം പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ (1)	31
9	ജീവിതം പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ (2)	37
10	ജീവിതം പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ (3)	41
11	ജീവിതം അനുഭവത്തിലൂടെ (1)	49
12	ജീവിതം അനുഭവത്തിലൂടെ (2)	51
13	ജീവിതാനുഭവസാരം (1)	54
14	ജീവിതാനുഭവസാരം (2)	56
15	ജീവിതം പ്രവൃത്തികളിൽ (1)	60
16	ജീവിതം പ്രവൃത്തികളിൽ (2)	65
17	സംതൃപ്തിയും സമാധാനവും	72
18	ഇന്നത്തെ തലമുറ	79
19	അന്ത്യം	84
20	വിടവാങ്ങൽ (1)	90
21	വിടവാങ്ങൽ (2)	94
22	വിടവാങ്ങൽ (3)	98
23	വിടവാങ്ങൽ (4)	103
24	വിടവാങ്ങൽ (5)	110
25	ക്ഷമാപണം	115
26	മരണം (1)	118
27	മരണം (2)	122
28	സ്വർഗവും നരകവും	130
29	ലോകസമാധാനം	133
30	പ്രാർത്ഥന	140

അദ്ധ്യായം 1

ഞാൻ

ഞാൻ, ഞാനല്ല. എന്റേതല്ല എന്റേതല്ല. എന്റേതായി ഒന്നുമില്ല. ഞാനൊക്കുന്നവൻ ഞാനൊക്കുന്നു. ഞാനൊക്കുന്നു എന്നുള്ളവൻ ഞാനൊക്കുന്നു. ഞാനായി എന്നും വർത്തിക്കുന്നവൻ ഞാനൊക്കുന്നു.

അതായത്, സർവത്തിന്റെയും സൃഷ്ടാവുവും, രക്ഷിതാവുവും, ദാതാവുമായ ഞാൻ ആദ്യനും, അന്ത്യനും, അന്ത്യമില്ലാത്തവനും എന്നും സദാവർത്തമാനകലസംഗീതവർത്തിതനും, തന്നിൽ താനായിരിക്കുന്നവനും, അളവില്ലാത്ത നന്മകളുടെ, കരുണയുടെ, സ്നേഹത്തിന്റെ, നീതിയുടെ, ശക്തിയുടെ, ജ്ഞാനത്തിന്റെ, ശ്രീഭണ്ഡാരവും മൂർത്തിമത്തുമായ ദൈവം— ഞാനായ ഞാനായിരിക്കുന്ന, ഞാനൊക്കുന്ന, ഞാനൊക്കുന്നു.

ദൈവം, ഏതൊ, നമ്മെ, മനുഷ്യവർഗത്തെ അവിടുത്തെ രൂപസദൃശ്യത്തിൽ മറ്റു ജീവികൾക്കൊന്നിനുമില്ലാത്ത വിശേഷബുദ്ധിയോടും, ആത്മാവോടും കൂടി സൃഷ്ടിച്ചു. സർവത്തിന്റെയും, സൃഷ്ടാവുവും രക്ഷിതാവുവും ദാതാവുമായ അവിടുത്തെ അറിഞ്ഞു നോക്കിക്കൊണ്ട് സ്നേഹനിർഭരമായ ഹൃദയത്തോടെ, സ്നേഹിച്ചു നമുക്കു ജീവിക്കാം. ക്ഷണികവും നശ്യവുമായ ഈ ലോക ജീവിതശേഷം അത്യന്തനന്ദകരവും ഉഹാതീതമായ സുഖപ്രദമായതും, ആയ സ്രഷ്ടാവോടൊരുമിച്ചുള്ള വാസത്തിലേക്കു നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വത്തിൽ മാത്രം ആശ്രയിക്കാതെ, എല്ലാമറിയാമെ

ന്നുള്ള ഭാവേന ഞെളിയാതെ, എല്ലാം ഞാനെന്നഹങ്കരിക്കാതെ, സാക്ഷാൽ ഞാനായിരിക്കുന്ന, ഞാനാകുന്ന സർവേശ്വരനിലാശ്രയിച്ചു അവിടുത്തെ അറിഞ്ഞു സ്നേഹിച്ചു നമുക്കു ഇനിയുള്ള ജീവിതം തുടരാം. അതിലേക്കു, ഞാനായിരിക്കുന്ന അപരിമേയ കാര്യണികനിൽ നമുക്കാശ്രയിക്കാം. ശരണീകരിക്കാം. പ്രാർത്ഥിക്കാം. അവിടുത്തെ വാഴ്ത്തി പുകഴ്ത്തി സ്തുതിക്കാം.

അദ്ധ്യായം 2

ജീവിതം 1

ഭൂമണ്ഡലത്തിലും പ്രപഞ്ച നഭോമണ്ഡലത്തിലുമായി, എണ്ണമറ്റ, സ.ഖ്യാതീതമായ കോടാനുകോടി ജീവികളുണ്ട്. അവയെല്ലാം, ജനിക്കുന്നു, വളരുന്നു, ജീവിക്കുന്നു; നശിക്കുന്നു. ഒരു ജീവിതം കൊണ്ടവസാനിക്കുന്നു. മറ്റൊരു ജീവിതം അപണ്ണിപ്പ. ഒരിക്കൽ ഒരു ജീവിതം ലഭിച്ച ഒരു ജീവിയും അതിന്റെ അവസാനശേഷം വീണ്ടും ജീവിക്കുന്നില്ല. ഈ ജീവജാലങ്ങളുടെയെല്ലാം സ്രഷ്ടാവു ഉമസ്ഥനും, സംരക്ഷകനും ദൈവമാകുന്നു. പ്രപഞ്ച പ്രകൃതിയിൽ നിന്നും, പഞ്ചഭൂത നർമ്മിതമായ ശരീര ജീവനുകളോടുകൂടി അവ ജനിക്കുന്നതിനും, വളരുന്നതിനും സന്താനപരമ്പരകളെ ഉളവാക്കുന്നതിനും അവസാനം പ്രപഞ്ചഭൂമണ്ഡലത്തിലേക്കു തന്നെ ലയിച്ചു എന്നേക്കുമായി ആ ഓരോ ജീവിതത്തോടെ അവസാനിക്കുന്നതിനും ഇടയാക്കുന്നു.

എന്നാൽ മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അ

വനൊരിക്കൽ ജനംകിട്ടികഴിഞ്ഞാൽപിന്നെ അതൊരിക്കലും അവസാനിക്കയില്ല. നിത്യകാലം ജീവിക്കുന്നു. മനുഷ്യനും മറ്റുള്ളവയെപ്പോലെതന്നെയാണുളവാകുന്നതെങ്കിലും അവൻ ഉരുവാകുമ്പോൾ തന്നെ ഒരിക്കലും മരണമില്ലാത്ത നിത്യകാലം ജീവിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ രൂപസദൃശമായ ആത്മാവോടുകൂടി ജാതനാകുന്നു. മരണാനന്തരശേഷം അവൻ തന്റെ ശരീരത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നു. ഇവിടെവെച്ചു സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ആ ശരീരം നിത്യലോകത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ മഹത്വീകരിക്കപ്പെട്ടതായി രൂപം പ്രാപിക്കുന്നു. അണിമ, മഹിമ, ഗീരിമ, തൂടങ്ങി അഷ്ടദൈശ്വര്യസിദ്ധികളും ആ ശരീരത്തിന് ലഭിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ പിതൃത്വംമൂലം ലഭ്യമാകുന്ന ഗുണസിദ്ധികളാകുന്നു.

മനുഷ്യൻ, ദൈവത്തിന്റെ മക്കളും ദൈവം മനുഷ്യരുടെ പിതാവുമാകുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ മകുടമണിയായ മനോഹരസൃഷ്ടിയൊക്കുന്നു മനുഷ്യൻ, ഈ ലോകവും അതിലെ സർവ്വപരമാവരങ്ങളും മനുഷ്യന്റെ ഏതാനും നാളത്തെ വാസത്തിനായി ദൈവം ഉളവാക്കി നൽകിയിരിക്കുന്ന മനോഹരമായ ഭംഗിയുള്ള തോട്ടമാകുന്നു. ഈ ലോകമാകുന്ന തോട്ടത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനും സംരക്ഷകനും ദൈവമാകുന്നു.

മനുഷ്യൻ വിശേഷബുദ്ധിയുള്ളവനായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്. വിവേകവും, പിന്താഡം രണശക്തികളും, സംസാരശക്തിയും സൃഷ്ടാവായ ദൈവം അവന് നൽകി ഏതും ചെയ്യുന്നതിനും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിനുമുള്ള പരിപൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യവും അവിടന്ന് ഭാനം ചെയ്തു. ദൈവത്തിന്റെ പിതൃത്വത്തെയും ദൈവത്തെയും മനുഷ്യൻ മനസിലർക്കിതന്നെ അറിയത്തുസ്നേഹിച്ചു തന്റെ കൽപനകളെ അനുവദിക്കപ്പെടുന്നിടത്തോളം കാലം ഇവിടെ ജീവിക്കുമ്പോൾ മരണമാകുന്ന പ്രസവത്തിൽകൂടി സ്വദേശമായ പരലോകത്തേക്ക് നിത്യാനന്ദവസതിയിൽ

നിത്യമായി തന്നോടൊത്തുജീവിക്കാനാണ് മനുഷ്യജീവിതം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്, ജീവിതം, ഈ ലോകസുഖാനുഭവങ്ങൾക്കായിട്ട് മാത്രമുള്ളതല്ല. ജീവിതം ഏതാനും വർഷത്തെ ഇവിടത്തെ വാസശേഷം അവസാനിക്കുവാനുള്ളതല്ല, ജീവിതം— ശരീരപോഷണത്തിനും സുഖാനുഭവത്തിനും മാത്രമുള്ളതല്ല. ഈ ലോകത്തിൽ വെച്ച് കണ്ണു കാണുന്ന, ഹൃദയം കൊതിക്കുന്നതുമായ എല്ലാ സുഖാനുഭവ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും മാത്രമുള്ളതല്ല ജീവിതം. തന്റെ ചിന്തകൾക്കനുസരിച്ച് തന്റെ ഇഷ്ടംമാത്രം പ്രവർത്തിച്ചും അവസാനിപ്പിക്കുവാനുള്ളതല്ല. ജീവിതം തന്റെ സുഖത്തിനായി, സ്വാർഥനന്മക്കായി മാത്രമുള്ളതല്ല ജീവിതം. മറ്റുള്ളവരെ, തന്റെ സഹോദരങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കുവാനുള്ളതല്ല. ഇവരെയെല്ലാം സ്നേഹിക്കുന്നതിനുള്ളതാണ് ജീവിതം. സ്വാർഥത്വംഗത്തോടെ, നിസ്വാർഥതയോടെ, പരിത്യംഗത്തോടെ, നന്മപ്രവർത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിനുള്ളതാണ് ജീവിതം. എല്ലാ മനുഷ്യരെയും സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തെയും സ്നേഹിച്ച് വ്യാപരിക്കുന്നതിനുള്ളതാണ് ജീവിതം.

മാതാപിതാക്കളുടെ സുഖേഹം പൂർത്തീകരണത്തിന് മാത്രമായിട്ടുള്ളതല്ല മനുഷ്യജീവിതം. മനുഷ്യപരമ്പരയെ ഈ ലോകത്തിൽ നിർത്തുന്നതിന് മാത്രമായിട്ടുള്ളതല്ല ജീവിതം. ഇപ്രകാരം വെറുതെ പാഴാക്കി കളയാവാനുള്ളതല്ല മനുഷ്യജീവിതം. അവശരും, ആർത്തരും ഭൂലംബഹീനരുമായ അഗതികളെ, പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളെ, വിശക്കുന്നവയറുകളെ, എല്ലുന്തിനെച്ചും കണ്ണുംകുഴിഞ്ഞു, കഴുത്തുനീണ്ടു തൊലി പുള്ളുങ്ങി ഒട്ടിയവയറുമായി ഭിക്ഷാടനത്തിന് നടക്കുന്നവരോ, ശരീരമാസകലം പരുകളുടെ പഴുപ്പിനാൽ വൃണവ്രണിതമായി ചലത്തുള്ളികളുടെ ദുർഗന്ധപുരിതമായ മാറും, തീരവ്യാധി, കൊളുരോഗത്താൽ ഉരുണ്ടുപിരണ്ടുനിലവിളിക്കുന്നവരെ, അറിയാതെ—

അറിഞ്ഞെന്ന് ഭാവിക്കാതെ സ്വന്തം കാര്യം മാത്രം സുഖസംതൃപ്തമാക്കാനുള്ളതല്ല മനുഷ്യജീവിതം. പേരും പെരുമയും പ്രശസ്തിയും വളർത്തി ധനംകൂട്ടിവെച്ച് അനുഭവിക്കാവുന്ന ഉന്നതമായ സുഖാനുഭവത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമായിട്ടുള്ളതല്ല-മനുഷ്യജീവിതം.

അദ്ധ്യായം 3 ജീവിതം 2

ഈ പ്രപഞ്ചമണ്ഡലത്തിലെ കോടാനുകോടി ജീവരാശികളോടൊപ്പം മനുഷ്യരും ജീവിക്കുന്നു. എല്ലാം മണ്ണിൽനിന്നു ജനിക്കുന്നു. വളരുന്നു. നശിക്കുന്നു. എല്ലാജീവികൾക്കും മനുഷ്യനും പഞ്ചഭൂതനിർമ്മിതമായ ശരീരവും ജീവനും ഉണ്ട്. മനുഷ്യരൊഴികെയുള്ള സർവജീവജാലങ്ങളും, ശാരീരികജീവനോടുകൂടി ഇവിടെ തന്നെ അവസാനിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ നിത്യമായ, മറ്റൊരാൾ ലോകത്തിൽ നിത്യമായ ജീവിതം തുടരുകയാണുചെയ്യുന്നത്. മനുഷ്യജീവിതം ഈ ലോകത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നില്ല.

മാതാപിതാക്കളുടെ സുഖപ്രഹരപൂർത്തിയായിട്ടുമാത്രമല്ല, മനുഷ്യൻ ജാതനാകുന്നത്. പക്ഷിമൃഗാദികളായ ഇതര ജീവികളെപ്പോലെ ആത്മാവില്ലാതെ വിശേഷബുദ്ധിയും ജ്ഞാനശക്തിയുമില്ലാതെ, ശാരീരിക ജീവനിൽ മാത്രം ജനിച്ചു വളർന്നു മനുഷ്യൻ അവസാനിക്കുന്നില്ല. മറ്റു ജീവികളിൽ നിന്നെല്ലാം വ്യത്യസ്തമായി വിശേഷബുദ്ധിയും, ജ്ഞാനബുദ്ധിയും, ചിന്താശക്തിയും, സംസാരശക്തിയും-

ആകാശചക്രവാളം വരെ അതിലുപരി സൂര്യ ചന്ദ്രനക്ഷത്രാദികളെവരെ. നോക്കി കാണുന്നതിന് മേല്പോട്ട് ഉയരത്തിലേക്കു നോക്കുന്നതിനുള്ള നയനശക്തിയും മനുഷ്യനു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉയരങ്ങളുടെ ഉയരത്തിൽ അങ്ങകലെ സ്വർഗ്ഗാധിസ്വർഗ്ഗത്തിൽ വസിക്കുന്ന സൃഷ്ടാവിനെ മേല്പോട്ടു നോക്കി കാണുന്നതിനും, അന്തർനേത്രങ്ങളാൽ ദർശിച്ചു, ജ്ഞാനധ്യാനശക്തിയിലൂടെ അവിടുന്നുമായി സംസർഗം ചെയ്യുന്നതിനും, മനുഷ്യനു കഴിയുന്നു. ഈ വിധമായ നയനശക്തിയും ജ്ഞാനശക്തിയും മറ്റൊരു ജീവിക്കും നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അതിൽനിന്നു തന്നെ, മനുഷ്യജീവിതം മറ്റൊറ്റാ ജീവരംഗികളുടേതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു.

(പ്രപഞ്ചപ്രകൃതിയിലെ കോടാനുകോടി ജീവികൾ ശാരീരിക ജീവനിൽ മാത്രം ജനിച്ചുവളർന്ന് ഇവിടെത്തന്നെ അവസാനിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ ഇവിടെ നിന്നും വിട്ട് അവസാനമില്ലാത്ത ഒരു നിത്യലോകത്തിൽ, നിത്യമായി ജീവിതം തുടരുന്നു. മനുഷ്യരായ നമ്മുടെ ജനനത്തോടുകൂടെ തന്നെ ഉളവാക്കപ്പെട്ടു നിമിഷം മുതൽ ദൈവം അവിടുത്തെ രൂപസാദൃശ്യമായ ആത്മാവിനെ നമ്മിലേക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ഈ ആത്മാവാകട്ടെ ഈ ലോകത്തിൽ വെച്ചു ശരീരത്തോടുകൂടി നശിക്കുന്നില്ല. ഈ ലോകജീവിതശേഷവും ആത്മാവുദേഹത്തിൽ നിന്നുവിട്ടുപിരിഞ്ഞ് നിത്യകാലം ജീവിക്കുന്നു. മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മറ്റുജീവികളെ അപേക്ഷിച്ചു നിത്യകാലം നിത്യതയിൽ ജീവിക്കുന്ന ആത്മാവിന്റെ ഏതാനും നാളത്തെ അധിവാസത്തിനുള്ള ആലയമാണ്. ശരീരം ശരീരത്തെ വിട്ടുപിരിയുന്ന ആത്മാവിന് ഒരിക്കലും മരണമില്ല. നാശമില്ല. അവസാനമില്ലാതെ, മനുഷ്യാത്മാവുനിത്യകാലം എന്നും ജീവിതം തുടരുന്നു.

മനുഷ്യന് ജന്മം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീടൊ

രിക്കലും ആ ജനംമം, ജീവൻ അവസാനിക്കാതെ നിത്യം തുടരുകയാണ്. മൂന്നുഘട്ടങ്ങളായിട്ടാണ്, മൂന്നുവസ്ഥകളിൽ കൂടിയാണ്, മൂന്നു ലോകങ്ങളിലായിട്ടാണ് ജീവിതം തുടരുന്നത്. ജീവിതം ആരംഭിക്കുന്നത്. ഗർഭാലയലോകത്തിലാകുന്നു, അവിടെ പത്തുമാസക്കാലം ജീവിയ്ക്കുന്നു, പ്രപഞ്ചലോകത്തിലേക്ക് വരുന്നു. തുടർന്ന് ഏതാനും നൂറ്റാണ്ടുകൾ, വർഷങ്ങളിലെയോ ജീവിതശേഷം മരണമാകുന്ന പ്രസവത്തിൽകൂടി ആത്മാവിന്റെ സ്വഭേശമായ നിത്യലോകത്തിലെത്തി നിത്യകാലം ജീവിക്കുന്നു. മനുഷ്യരൊഴികെയുള്ള സർവജീവരംഗികളും, ഈ പ്രപഞ്ചപ്രകൃതിയിലാരംഭിച്ച് ഇവിടെത്തന്നെ അവസാനിക്കുമ്പോൾ, അവരോടൊത്ത് ജീവിച്ച മനുഷ്യനുകളെ ഇവിടെനിന്നും വിട്ട്പിരിഞ്ഞ് അപ്പുറത്തെ ലോകത്തിൽ പരലോകത്തിൽ നിത്യജീവിതം തുടരുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

സ്രഷ്ടാവു പിൽവുമായ ദൈവം മനുഷ്യന് മരണാനന്തരലോകത്തിലെ നിത്യജീവിതത്തിന് രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങൾ, വസതികൾ കൽപ്പിച്ചുനൽകുന്നുണ്ട്. അതിലൊന്നുതന്നോടുകൂടിയുള്ള ആനന്ദസൗഭാഗ്യസുഖാനുഭവജീവിത സ്ഥാനവും മറ്റൊന്ന്, തന്നിൽ നിന്ന് വിദ്വരമായിത്തന്നെ കൂടാതെയും കാണാതെയും നിത്യ ദുഃഖ,ദുരിത, ദൗർഭാഗ്യ, ജീവിത സങ്കേത സ്ഥാനവുമാകുന്നു. ദൈവത്തോടുകൂടിയുള്ള വാസ സ്ഥാനം സ്വർഗവും അല്ലാത്തുള്ളത് നരകവുമെന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്നു. ഈ ലോകത്തിൽ വച്ചുതന്നെ അറിഞ്ഞു സ്നേഹിച്ചു തന്റെ കൽപനകൾ പാലിച്ചു നല്ലവരായി, നന്മകൾ പ്രവർത്തിച്ച് ജീവിച്ചവരെ മാത്രമേ തന്നോടൊന്നിച്ചുള്ള സ്വർഗവസതിയിലേക്ക് പ്രവേശിപ്പിക്കുകയുള്ളൂ. ദുഷ്ടജീവിതം നയിച്ചവർ, നരകവാസത്തിലേക്ക് നയിക്കപ്പെടും.

ജീവിതം 3

ധനം സമ്പാദിച്ചുകൂട്ടി രമ്യഹർമ്മ്യങ്ങളായ സൗഖ്യങ്ങളിൽ സുന്ദരികളായ തരൂണീമണികളുമൊത്ത് തിന്നുകൂട്ടിച്ച് സുഖിച്ചാനന്ദിച്ച് എല്ലാ സ്ഥാനങ്ങളിലും, എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും പേരും പെരുമയും, പ്രശസ്തിയും ആർജ്ജിച്ച കാൽ, അര, മുക്കാൽ, അഥവാ, ഒരു ശതവർഷക്കാലംവരെ ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു ജീവിതം അവസാനിക്കുക എന്നുള്ളത് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രധാനലക്ഷ്യമോ, ഉദ്ദേശ്യമോ അല്ല. കണ്ണു കൊതിച്ചതും ഹൃദയം ആഗ്രഹിച്ചതുമായ സുഖസൗഹൃദങ്ങൾ അശേഷംപോലും ഒരറിമിഷമെങ്കിലും അനുഭവിക്കാനിടപെരാതെ ക്ഷേമകരവും, ദുഃഖഭൂയിഷ്ടവും, ദ്രിഢവുമായ ജീവിതത്തിലൂടെ ജീവിതം അവസാനിക്കുന്നതും മറിച്ചുള്ള ജീവിതാനുഭവത്തിന് തുല്യം തന്നെയാണ്. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ, മണിക്കൂറുകൾ, ദിവസങ്ങൾക്കകം കൃമിയും പുഴുവും ചിതലും മണ്ണും പൊടിയുമൊക്കുന്ന ശരീരം, ചെത്തുവെണ്ണിരായി അതിൽ വസിച്ചിരുന്ന ആത്മാവ് ശരീരത്തിൽ നിന്നും പഠന്നു കഴിഞ്ഞാൽ, എല്ലാ ശരീരവും തുല്യനിലയിലെത്തുന്നു.

ജീവിതത്തിൽ കഴിഞ്ഞുപോകുന്ന നിമിഷങ്ങൾ എല്ലാവർക്കും തുല്യനിലയിലാണ് നൽകുന്നത്. എല്ലാവിയ സുഖങ്ങളനുഭവിച്ച ശരീരവും, മറിച്ചു സർവ്വമാ കഷ്ടതകളനുഭവിച്ച ശരീരവും മരണത്തോ

ഒുകൂടി ഒരേ നിലയെ പ്രാപിക്കുന്നു. ശരീരത്തിൽ നിന്നും വിട്ടുപോകുന്ന ആത്മാവിന്റെ നിത്യജീവിതാനുഭവത്തിൽമാത്രം, മരണശേഷം വ്യത്യസ്തനിലകൈവരുന്നു. ഈ ലോകജീവിതത്തിൽ കൈവരിച്ച അനുഭവിച്ച സുഖദുഃഖങ്ങളുടെ മാനദണ്ഡത്തിലല്ല; പ്രവർത്തനാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ നിലയനുസരിച്ചായിരിക്കും മരണശേഷം ആത്മാവ് നിത്യസുഖദുഃഖാനുഭവങ്ങളിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ഈ ലോകജീവിതത്തിൽ ശരീരസുഖദുഃഖാനുഭവങ്ങൾക്ക് പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ സ്ഥാനം നൽകാതെ അനശ്വര ജീവിതത്തിലേക്കായി, ശരീരത്തിലധിവസിക്കുന്ന ആത്മാവിന്റെ നിത്യനന്ദാനുഭവ സുഖസ്ഥാന ലബ്ധിക്കായി, പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ സ്ഥാനം സദാ നൽകി ജീവിക്കൂ, ജീവീതോദ്ദേശ്യം സഫലമാക്കണം.

തിന്നുകൂടിച്ച് സുഖിച്ചാനന്ദിക്കയും, പേരും പെരുമയും പ്രശസ്തിയും ആർജ്ജിക്കയും ധനം സമ്പാദിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്താൽ ജീവിതം സഫലമായി എന്ന ധാരണ തെറ്റാണ്. ജീവിതലക്ഷ്യം അതിലേക്കായിട്ടുള്ളതല്ല, ജീവിതത്തിൽ അതിനെല്ലാം രണ്ടാം സ്ഥാനങ്ങളെ നൽകാവൂ. മാത്രമല്ല ഒന്നാം സ്ഥാനം നൽകി ആത്മാവിന്റെ നിത്യജീവിതാനന്ദ പ്രാപ്തിക്കുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് വിലാതമാകാതെയും സൂക്ഷിക്കണം. ഈ ലോകജീവിതാനുഭവങ്ങൾക്കായിട്ടുമാത്രമുള്ളതല്ല മനുഷ്യജീവിതം, പക്ഷിമൃഗാദികളെപ്പോലെ മറ്റുള്ള സർവ്വജീവരാശികളെപ്പോലെ മനുഷ്യജീവിതം, ഈ ലോകത്തിൽ മാത്രം ഒരുങ്ങി നീൽക്കുന്നില്ല; അവസാനിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യജീവിതം അനശ്വരവും നിത്യവുമാണ്. അവന്റെ സ്വഭേദം ഈ ലോകമല്ല. ഈ ലോകം മനുഷ്യന്റെ താൽക്കാലിക വസതിയാണ്. സ്വഭേദമായ നിത്യലോകത്തേക്കുള്ള യാത്രയിലെ വിശ്രമകേന്ദ്രമാണ് ഈ ലോകം. മനുഷ്യജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിത്യജീവി

തയാത്രയിലെ ഒരു യുദ്ധാഭ്യാസ പരീക്ഷണശാലയുമാണിലോകം.

ലോക ജീവിതം നിത്യാനന്ദ ജീവിതത്തിനു മനുഷ്യനെ തയ്യാറാക്കുന്ന ഒരു കളരിയാണ്. ഈ ലോകമാകുന്ന അഭ്യാസശാലയിലെ യുദ്ധകളരിയിൽ വിജയിക്കാതെ വന്നാൽ നിത്യദുഃഖദുരിതനിബിഡമായ നരകവാസത്തിനവനർഹനാകും. മാത്രമല്ല, പിന്നീടൊരിക്കലും അവിടുന്ന് വിട്ടുമാറുന്നതിനും, സ്വർഗസൗഭാഗ്യം കൈവരിക്കുന്നതിനും സാദ്ധ്യമാകുകയില്ല. അതിനാൽ വെറും പക്ഷിമൃഗാദികളെപ്പോലെ തിന്നുകുടിച്ചഹങ്കരിച്ചുല്ലസിച്ചും ചിന്തയില്ലാതെ, ജീവിതോദ്ദേശ്യം നഷ്ടമാക്കരുത്. മനുഷ്യൻ ഏതാനും വർഷക്കാലം ഇവിടെ ജീവിച്ചു ലോകത്തോടു യാത്ര പറഞ്ഞ് അവന്റെ സ്ഥിരവാസസ്ഥാനമായ പരലോകത്തിൽ സൃഷ്ടാവും പിതാവുമായ ദൈവത്തോടൊന്നിച്ചു നിത്യകാലം സുഖസൗഭാഗ്യ സംതൃപ്തിയിൽ കഴിയേണ്ടവനാണ്. അതിലേക്കു തയ്യാറാകാനുള്ളതാണ് ഈ ലോക ജീവിതം. ആ തയ്യാറെടുപ്പിൽ വിജയിക്കുന്നതിലേക്കായി സദാകരുതലോടെ ജീവിതം നയിക്കണം.

ഈ ലോകത്തിൽ വെച്ചു നമ്മുടെ ശരീരത്തെ പോഷിപ്പിച്ചോ, ശോഷിപ്പിച്ചോ, സുഖിപ്പിച്ചോ, ദുഃഖിപ്പിച്ചോ, എങ്ങനെ ജീവിച്ചാലും, ആ ജീവിതം നിത്യജീവിതാനന്ദ പ്രാപ്തിക്കുള്ള പ്രധാന ലക്ഷ്യത്തിലായിരിക്കണം. സമ്പൽസമൃദ്ധിയുടെ ഉന്നതിയിൽ എല്ലാവിധ ശാരീരക സുഖങ്ങളും അനുഭവിച്ചുള്ള ജീവിതവും, എല്ലാം ഒന്നുപോലെ ഒരേ നിലയിൽ മരണത്തോടെ, ശ്മശാനകുടീരത്തിലവസാനിക്കുന്നു. മരണാനന്തര ജീവിതത്തിലേക്കു നമുക്കു കൊണ്ടുപോകാനുള്ള ഏകധനം, നമ്മുടെ നല്ല ജീവിതത്തിൽ, നന്മ പ്രവർത്തികളാൽ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പരിശുദ്ധിയുടെ, വെണ്മയുടെ നിറവ് മാത്രമാകുന്നു. ആത്മാവ് വെണ്മയുടെ വസ്ത്രം ധരിച്ച് പുണ്യമാകുന്ന നാണയം.

നിറഞ്ഞ ഭാഷ്യവുമേന്തി തന്റെ നിത്യവസതിയിലേക്കു ഇവിടെ നിന്നും യാത്രയാകണം. അതാണ്, അത്യന്തമാണ്, നമ്മുടെ പ്രധാനവും, പ്രഥമവുമായ ജീവിതലക്ഷ്യം. ആ വസ്ത്രവും, നാണയവും, ലഭിക്കുന്നത് നമ്മുടെ പരിശുദ്ധവും, നിർമ്മലവും, നിഷ്കളങ്കവും, സത്യസന്ധവും, സ്വാർഥമരഹിതവും പരോപകാരപ്രദവുമായ ജീവിതത്തിലൂടെ മാത്രമാണ്. അങ്ങനെയുള്ള ജീവിതം നയിക്കുവാൻ നാം ശ്രമിച്ചു ജനോദ്ദേശ്യം സ്ഫലമാക്കണം.

അദ്ധ്യായം 5

ജീവിതം 4

ജീവിതം, ജീവന്റെ ആത്മാവിന്റെ അധിവാസസ്ഥാനമായ നശിച്ചു പോകുന്ന ഈ ശരീരസുഖാനുഭവങ്ങൾക്കുള്ളതായിട്ടുള്ളതല്ല. ജീവിതം, ജീവന്റെ വസതിയായ, ശരീരത്തിന്റെ അധിവാസസ്ഥാനമായ ഈ ലോകത്തിനുവേണ്ടിയുള്ളതല്ല. ജീവിതം, ആത്മാവിന്റെ നിത്യസൗഭാഗ്യലബ്ധിക്ക് കരുതുന്നതായിരിക്കണം. ജീവിതം, ശരീര മനസ്സുകളെ സുഖിപ്പിച്ചോ, ദുഃഖിപ്പിച്ചോ ഉള്ളതായാലും, ലോകത്തെ സ്നേഹിച്ചോ, വിദ്വേഷിച്ചോ ഉള്ളതായാലും. പ്രശസ്തമോ, അപ്രശസ്തമോ ആയാലും, ധനസമൃദ്ധിയിലോ, നിർദ്ധനതയിലോ, ആയാലും. സന്തോഷത്തിലോ, സങ്കടത്തിലോ, ഉള്ളതായാലും, ഏതുവിധമായാലും, എങ്ങനെയായാലും, അനശ്വരാത്മാവിന്റെ നിത്യസൗഭാഗ്യസംപ്രാപ്തിക്കുള്ള ലക്ഷ്യം മുൻനിർത്തി, മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ടുള്ളതായിരിക്കണം.

ലോകസൗഭാഗ്യദികളിൽ ഇണങ്ങിച്ചേർന്നു ശരീരസുഖഭോഗങ്ങളിൽ ലയിപ്പി് ഉള്ള ജീവിതം ആത്മാവിന്റെ നിത്യഭാഗ്യലബ്ധിക്കു തടസ്സമാകാതിരിക്കണം. ഇവിടെ വച്ചുള്ള ജീവിതത്തിൽ ലോകസുഖദുഃഖാനുഭവങ്ങൾ ക്ഷണികങ്ങളാണ്. മരണാനന്തരജീവിതം നിത്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അതുദ്യുഃഖദുരിതമാകാതിരിക്കണം. നിത്യലോകജീവിതത്തിൽ ആനന്ദസൗഭാഗ്യം ലഭ്യമാക്കണം. ഈ ലോകസുഖങ്ങൾക്കു ഒരിക്കലും ഒന്നാം സ്ഥാനം നൽകരുത്. അതുരണ്ടാമത്തേതായിരിക്കട്ടെ ജീവിതോദ്ദേശലക്ഷ്യമായ സ്വർഗസംപ്രാപ്തിക്കു ഒന്നാംസ്ഥാനം നൽകിവർത്തിക്കണം. സ്വർഗസംപ്രാപ്തി കൈവരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ ജന്മം, ജീവിതം, സഫലമായി.

ജീവിതം, നിത്യകാലം, ദൈവത്തോടൊത്താനന്ദിക്കു വാനുള്ളതാണ്. ജീവിതം മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇവിടെ അവസാനിക്കുന്നില്ല. പത്തുമാസത്തെ ഗർഭാലയലോകവാസം, ജീവിതാരംഭഘട്ടമാണ്. തുടർന്നുള്ള ഈ പ്രപഞ്ചജീവിതം രണ്ടാംഘട്ട ജീവിതവുമാണ്. ഏതാനും നാളത്തെ ഈ രണ്ടാംഘട്ടജീവിതശേഷം, നിത്യജീവിതമാകുന്ന മൂന്നാംഘട്ടത്തിലേക്കു, മരണമാകുന്ന പ്രസവത്തിൽക്കൂടി നിത്യവസതിയിൽ നാം എത്തിച്ചേരുന്ന പ്രാരംഭ ജീവിതത്തിൽ ഗർഭാലയലോകവാസത്തിൽ ഈപ്രപഞ്ചജീവിതത്തെപ്പറ്റി നാം ഒന്നും അറിയുന്നില്ലെന്നില്ലെങ്കിലും അനുഭവസ്ഥരായിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ, ഈ രണ്ടാംഘട്ട ജീവിതശേഷം നിത്യലോക നിത്യജീവിതത്തിന് നാം അനുഭവസ്ഥരായിതിരും. ആ അനുഭവം, ദുഃഖകരമാകാതെ, സുഖകരമാകുന്നതിനുള്ളതായിരിക്കണം. നമ്മുടെ ലക്ഷ്യവും പ്രവർത്തനങ്ങളും നമ്മുടെ ഇവിടുത്തെ ജീവിതത്തിൽ സർവപ്രധാനമായ സ്ഥാനം അതിനെ ലക്ഷീകരിച്ചുള്ളതായിരിക്കണം.

നിത്യലോകത്തിൽ, സുഖത്തിന്റെയും ദുഃഖത്തി

നെർത്തുമായ രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങളാണുള്ളത്. സ്വർഗവും നഗരവും. ഈ ലോകസുഖസന്തോഷ സൗഭാഗ്യാനുഭവങ്ങൾ ഒന്നായിചേർന്നാലുണ്ടാകുന്നതിനേക്കാൾ അനേകമടങ്ങുവലിയതും, ഉപഹചിന്താമണ്ഡലങ്ങളിലൊതുക്കി നിർത്താൻ സാധിക്കാത്ത വിധത്തിലുള്ളതുമാണ് സ്വർഗത്തിലെ ഏറ്റവും ചെറിയ സുഖാനുഭവം അതുപോലെ ഈ ലോകത്തിലെ ദുഃഖദുരിതങ്ങൾ ഒന്നുചേർന്നാലുള്ളതിനേക്കാൾ അനേകമടങ്ങുവലുതാണ്. നരകത്തിലെ ഏറ്റവും ചെറിയ ദുഃഖാനുഭവം - ശരീരത്തിൽ ഇവിടെവെച്ചുള്ള പ്രവർത്തനം സ്വർഗീയ സംപ്രാപ്തിയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ളതായിരിക്കണം..

സൃഷ്ടികളുടെയെല്ലാം മകുടമണിയും, അധിനായകനുമായിട്ടാണ് പ്രപഞ്ചത്തിൽ ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചാക്കിയിരിക്കുന്നത്. പ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവനും മുൻകൂർ തയ്യാർ ചെയ്ത് അവനു നൽകി പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മേൽക്കോയ്മയും, അധിശാധിനായകത്വവും അവിടുന്ന് മനുഷ്യനു പ്രദാനം ചെയ്തു. മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടാവായി തന്നെ അറിയുന്നതിനും, തന്നെ സ്നേഹിച്ചു തന്റെ കല്പനപ്രകാരം വർത്തിച്ചും ഏതാനും വർഷം ഇവിടെ കഴിയുന്നതിനും അതിനുശേഷം തന്നോടുകൂടി നിത്യലോകത്തിൽ നിത്യം ആനന്ദിച്ചു ജീവിക്കുന്നതിനുമാണ് മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നു മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കുകയും, ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നുതന്നെ അവനു വേണ്ടി തയ്യാർ ചെയ്തു നല്കുകയും തുടർന്നു നിത്യലോകത്തിൽ നിത്യസൗഭാഗ്യത്തിനു തന്നോടുകൂടി അവനെ, അർഹനാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്ന സൃഷ്ടാവിന്റെ അപരിമേയ സ്നേഹത്തെ വിലമതിക്കാതെ, പ്രതിനന്ദിയില്ലാത്തവരായി, കൃതഘ്നനായി, തന്നിക്കു നഷ്ടമാകുന്ന വിലമതിക്കാനാകാത്ത നിത്യസമാനത്തെ നിരസിച്ചു ക്ഷണികങ്ങളായ ശാരീരിക

സുഖങ്ങൾക്കായി മാത്രം ജീവിതപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഒരിക്കലും നടത്താനിടയാകാതെ, സദാകരുതലോടെ, വർത്തിക്കണം. ശരീരത്തിന്റെയും ലോകത്തിന്റെയും മുന്നിലുള്ള നമ്മുടെ ജീവിതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, നമ്മുടെ ഓരോ ചലനങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളും ചിന്തകളും ആത്മാവിന്റെ അനശ്വരജീവിത സൗഭാഗ്യപ്രാപ്തിയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ളതായിരിക്കണം. ദൈവത്തോടുകൂടി നിത്യകാലം ആനന്ദിച്ചു ജീവിക്കുന്നതിനാണ് അവിടുന്ന് നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നുള്ള വസ്തുത നമ്മുടെ ഓരോ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും സ്ഫുലിപ്പിക്കണം.

അനശ്വരമായ ആത്മാവിന്റെ താല്പരകാലിക വസതിയായ ശരീരവും ശരീരത്തിന്റെ അധിവാസസ്ഥാനമായ ലോകവും നമുക്കു നഷ്ടപ്പെടും. എന്നാൽ അനശ്വരമായ ആത്മാവു നിത്യലോകത്തിൽ എന്നും ജീവിക്കും. ആത്മാവിന്റെ നിത്യകാല ജീവിതത്തിനുള്ള രണ്ടു വാസസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉത്തമമായതു തെരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടത്, കൈവശമാക്കേണ്ടത് ഇവിടുത്തെ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലൂടെ മാത്രമാണ് അതിനാൽ നമ്മുടെ ഇവിടുത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങളെല്ലാം അനശ്വര ലോകത്തിലെ ആനന്ദ വേനത്തിൽ ചെന്നെത്തുന്നതിനു തക്കവിധമായിരിക്കണം. സ്വർഗസൗഭാഗ്യത്തിനിടവരത്തക്കവിധം ക്ഷണികമായി ഈ ലോകജീവിതം നയിക്കണം. ഈ ലോകം മുഴുവൻ സമ്പാദിച്ചാലും ഈ ലോകത്തിലെ സുഖങ്ങൾ മുഴുവൻ ഒന്നായനുഭവിച്ചാലും ഇവിടുത്തെ ജീവിതം ആദ്യന്തഃ സുഖാനുഭൂതിയിൽ ലയിച്ചു മതിവന്നാലും നിത്യലോകജീവിതം നഷ്ടമായാൽ, ആ നഷ്ടം നികത്തി വീണ്ടെടുക്കാൻ സാധ്യമല്ല.

നഷ്ടമാകുന്ന ഒരു ജീവന്റെ വില ഈ ലോകം മുഴുവന്റെയും വിലയേക്കാൾ അനേകമടങ്ങു വലുതാണ്. മരണാനന്തരം മരണമില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥിരജീവിതമാണു നമുക്കു ലഭിക്കുന്നത്. എന്നെന്നും ജീവി

ക്കുന്നു. ഒരിക്കലും അവസാനിക്കാത്ത ആജീവിതം, ദുഃഖദുരിതങ്ങൾ നിറഞ്ഞ നരകമാകാതിരിക്കാൻ നാം അതിവശ്രദ്ധയോടെ, കരുതലോടെ, നമ്മുടെ ഇവിടെ വെച്ചുള്ള ജീവിതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നടത്തണം. നല്ല ജീവിതം ദൈവകല്പന പ്രകാരം നന്മപ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ, സ്വാർത്ഥമരഹിതമായി നയിക്കണം.

നമുക്ക്, ആത്മാവ് എന്നൊരു ജീവിനമ്മിൽ വസിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ അവർ, അവരുതന്നെ ഇല്ലന്ന്, ജീവിക്കുന്നില്ലെന്നു പറയുന്നതിനു തുല്യമാണ്. ആത്മാവുണ്ടെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ടു കാണുന്നില്ല എന്നു സംശയമാണെങ്കിൽ ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ ജീവനെയും അതിനെ നിലനിർത്തുന്ന ശ്വാസവായുവീനെയും കാണുന്നില്ലെങ്കിലും തങ്ങൾ ജീവനുള്ളവരായിരിക്കുന്നത്—ആശ്വാസവായു മുലമാണെന്നുള്ളത് അവിശ്വസിക്കുന്നില്ലല്ലോ? അതുപോലെ, പക്ഷിമൃഗാദികളിൽ, ജീവികളിൽ, നിന്നു വ്യത്യസ്തമായ വിശേഷബുദ്ധി, ജ്ഞാനബുദ്ധി, സംസാരശക്തി, ചിന്താശക്തി, എല്ലാം നമുക്കുണ്ടെന്നു നാം സമ്മതിക്കാതെ സാധ്യമല്ല. ഈ പ്രത്യേകതകൾക്കു കാരണം, ആത്മാവുനമ്മിൽ വസിക്കുന്നു എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. ആത്മാവുണ്ടെങ്കിൽ അതിനു നിത്യജീവിതമുണ്ടോ? സ്വർഗനരകങ്ങളുണ്ടോ? ദൈവമുണ്ടോ? എന്നിത്യാദികളെപ്പറ്റി ഉറപ്പില്ലാത്ത സംശയാലുക്കൾ, ജീവിതലക്ഷ്യമായ, പരമ പ്രധാനമായ ഈ കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിവരിക്കുന്ന മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിക്കുകയും, മതപണ്ഡിതരെ സമീപിക്കുകയും, ചെയ്യണം. ആത്മാർത്ഥമായ സ്നേഹത്തോടെ, മനസ്സോടെ, പരമകാരുണികനും സൃഷ്ടാവും, രക്ഷിതാവും, പിതാവുമായ ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കണം. സ്നേഹസ്വരൂപനായ അവിടുന്നുതന്നെ ശരണീകരിച്ചു സമീപിക്കുന്നവരെ ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല. ദൈവാശ്രയത്തിലൂടെ ജീവിക്കുന്നവർക്കു

ജീവിതസാഹചര്യം ലഭ്യമാകുമെന്നുള്ളത് തീർപ്പായ
ണ്, നിശ്ചയമാണ്.

അദ്ധ്യായം 6

ജീവിതലക്ഷ്യം I

നാം അറിയത്തക്കതന്നെ നാം ജന്മമായി നമുക്ക് ജനം ലഭിച്ചു. ശരീരവും, ആത്മാവും. വ്യക്തിത്വവും ജീവനും. നാം അനുഭവിക്കുന്ന വായു, വെള്ളം, ആഹാരം, എന്നല്ല ഈ കാണ്ണപ്പെടുന്ന പ്രപഞ്ചം മുഴുവനും നമുക്ക് ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നു. അവയെല്ലാം യാതൊരുവിധയും കൂടാതെ ദാനമായി നമുക്കു നൽകി നമ്മെ ഇല്ലായ്മയിൽനിന്ന് സൃഷ്ടിച്ചു നമുക്കുവേണ്ടി മുൽകൃട്ടി ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നുതന്നെ ഈ പ്രപഞ്ചത്തെയും ഉളവാക്കി— ഇതിന്റെയെല്ലാം അധിശാധിപത്യം നമുക്ക് ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത് സൃഷ്ടാവായ ദൈവമാണ്. ഇത് മാത്രമല്ല, ഇതിനോട് തുല്യം ചെയ്യുവാൻ ഒരു വിധത്തിലും സാധ്യമല്ലാത്തവിധം നിത്യം നിലകൊള്ളുന്ന അപർണനീയവും ചിന്താതീതവുമായ രണ്ട് മഹാസാമ്രാജ്യം ഈ പ്രപഞ്ചത്തിരക്കപ്പുറത്ത്, അങ്ങകലെ, അതിവിദൂരതയിലുണ്ട്.

അതിലൊന്ന് ഉന്നതിയുടെ ഉന്നതിയിൽ, സർവ്വസൗഭാഗ്യസുഖങ്ങളും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സ്വർഗസാമ്രാജ്യമാകുന്നു. ഒന്ന് ചിന്തിക്കാനാകാത്ത, ദുഃഖദുരിതനിർഭാഗ്യനിബദ്ധമായി അങ്ങ് അകലെ ആഴിയുടെ ആഴത്തിന്റെ ആഴത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന നരകസാമ്രാജ്യമാണ്. സ്വർഗത്തിൽ ദൈവവും എണ്ണമാറ്റ

സംഖ്യംതീതമായ ദൈവദൂതന്മാരും ഈ ഭൂമിജീവിതത്തിൽ, ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞ് സ്നേഹിച്ച്, സഹോദരസ്നേഹികളായി, പരോപകാരികളായി. സ്വാർഥത്വംഗികളായി, ജീവിച്ച് മരണനന്തരജീവിതത്തിലേക്ക് ചെന്നെത്തിയ, നല്ല മനുഷ്യരും അത്യന്തസൗഭാഗ്യത്തിൽ ദൈവത്തോടുകൂടി വാഴുന്നു. നരകത്തിൽ ദൈവത്താൽ വെറുക്കപ്പെട്ടിട്ടു എണ്ണമറ്റ പീശാചുക്കളും, ഈ ഭൂമിയിൽ ദൈവേഷ്ടപ്രകാരം ജീവിക്കാതെ, പരദ്രോഹികളായി നന്മ പ്രവർത്തിക്കാതെ, സ്വാർഥമായി ജീവിക്കുന്നവരിൽ ചെന്നെത്തിയ ദുഷ്ടമനുഷ്യരും ഒന്നിച്ചും സ്രേഷ്ടാവു പിതാവുമായ ദൈവത്തെക്കൊണ്ടാതെ, ദുഃഖാരിഷ്ടതകളിലും, തീരവേദനകളിലും അത്യധികം സങ്കടപ്പെട്ട് കഴിയുന്നു. ജീവിതലക്ഷ്യമായ സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിയിലെ അത്ഭുതപ്രവർത്തനമാണ് നാം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടത്.

ദൈവത്തെ സ്നേഹിച്ച് ജീവിക്കുന്നതിന് ആദ്യമായി നമ്മുടെ സഹോദരങ്ങളെ, നമ്മുടെ തലമുറയിലുള്ള എല്ലാ മനുഷ്യരെയും ഒന്നുപോലെ ആത്മാർഥമായി സ്നേഹിക്കണം. ദൈവം സ്നേഹമാണ്; സ്നേഹകൃപമാണ്; സ്നേഹഭണ്ഡാരമാണ്; സ്നേഹമൂർത്തിയാണ്; സ്നേഹം തന്നെയാണ്. അവിടുത്തെ സ്നേഹം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന, ചെറുകുടങ്ങളാണ്, പാത്രങ്ങളാണ്, നാം ഓരോരുത്തരും. സ്നേഹസ്വരൂപനായ അവിടുന്ന് തന്റെ സ്വന്തസാദൃശ്യത്തിലും രൂപത്തിലുമാണ് നമ്മെ സ്രഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. സർവ മനുഷ്യരുടെയും സ്രഷ്ടാവു, പിതാവു അവിടുന്നാകുന്നു നാം എല്ലാം അവിടുത്തെ സ്നേഹമക്കളാകുന്നു. എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും പിതാവു അവിടുന്ന് തന്നെയാകയാൽ, നാം എല്ലാം സ്വർഗസ്ഥനായ ഏക പിതാവിന്റെ മക്കളും, സഹോദരങ്ങളുമാകുന്നു. ഓരോ തലമുറയിലും ലോകമൊക്കെയിലുമുള്ള സർവമനുഷ്യരും സ്വർഗസ്ഥനായ ഏകപിതാവിന്റെ മക്കളാക

യാൽ, എല്ലാവരും അന്യോന്യം സഹോദരങ്ങളാണ്. ആരും അന്യരല്ല. അതിനാൽ മനുഷ്യരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, അന്യർ, അന്യൻ എന്ന വാക്കുതന്നെ അർത്ഥമില്ലാത്തതാകുന്നു. ലോക ഭാഷകളിലെ നിഘണ്ടുക്കളിൽ നിന്ന് അന്യർ, അന്യൻ എന്ന പദം നീക്കം ചെയ്യേണ്ടതുമാണ്. അന്യൻ ഇല്ലാതിരിക്കെ അതു അർത്ഥം ശൂന്യമാകുന്നു.

തന്റെ മക്കളെല്ലാം ഒന്നുപോലെ സ്നേഹത്തിൽ വർത്തിച്ചു അന്യോന്യം സ്നേഹിച്ചു സഹോദരങ്ങളായി ജീവിക്കണമെന്നാണ് ദൈവാഗ്രഹം. അതിനാൽ ലോകമാസകലമുള്ള സകല മനുഷ്യരെയും സഹോദരങ്ങളായി നാം സന്ദർശിച്ചുവർത്തിക്കണം, നമ്മുടെ ഹൃദയാഗ്രഹത്തിലൂടെ നമ്മുടെ സ്നേഹം ലോകമെങ്ങുമുള്ള എല്ലാ സഹോദരങ്ങളിലേക്കും നാം വ്യാപിപ്പിക്കണം. ലോകത്തിന്റെ ഏത് ഭാഗത്തുമുള്ള എല്ലാവരിലും വന്നനുഭവിക്കുന്ന കഷ്ടാരിഷ്ടതകൾ നാം അറിയുമ്പോൾ അത് നമുക്കനുഭവിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന അനുഭവങ്ങളായി ഹൃദയം നൊന്ത് അവർക്കുവേണ്ടി നമ്മുടെ സ്വർഗീയ പിതാവിനോട് പ്രാർഥിക്കണം.

നമ്മുടെ അയൽക്കാർ, അതിനടുത്തുള്ളവർ. അടുത്തദേശക്കാർ, നമ്മുടെ വ്യാപാരമണ്ഡലത്തിൽ നാം ഇടപ്പെടുന്നവർ. അറിയപ്പെടുന്നവർ, എല്ലാവരെയും ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിച്ചു നാം വർത്തിക്കണം. അവരുടെ ആപത്തുകളിൽ, നൈരുക്കങ്ങളിൽ, കഴിവുള്ളത്ര എല്ലാ സഹായവും നാം ചെയ്യണം. ഏതെങ്കിലും കാരണത്തിലോ, കാരണമില്ലാതെയോ, നമ്മോട് ശത്രുതയുണ്ടെന്നുതോന്നുന്നവരെയും, നമ്മെ വെറുക്കുന്നവരെയും നാം സമീപിച്ച് അവരെ കൂടുതലായി സ്നേഹിച്ചുവർത്തിക്കണം. ശത്രു എന്ന പദം നമ്മെ സംബന്ധിച്ച് അർത്ഥമില്ലാത്തതാണെന്ന് പ്രവർത്തികളാൽ നാം വ്യക്തമാക്കണം. ദുഷ്ടമാർ, അക്രമികൾ, കൊലപാതകർ, മദ്യപാനർ, പരദ്രോഹികൾ, സ്വാർഥകർ, എന്നല്ല ദുഷ്ടപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വ്യാ

പഠിക്കുന്നവരിൽ നമുക്ക് സമീപിക്കാവുന്നത്ര സഹോദരങ്ങളെ നാം സമീപിച്ച് അവരെ നല്ലവരാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും, ആത്മാർത്ഥമായി അവരെ സ്നേഹിക്കുകയും വേണം.

നമ്മുടെ ഇല്ലായ്മയിലെ, ഇല്ലാവിഹിതാംശം സമൃദ്ധിയിലെ സമൃദ്ധ്യാംശം, നമ്മെക്കൊരം ഇല്ലാത്തവർക്കു നാം നൽകണം. നമ്മുടെ ധനസമ്പത്ത്, നമ്മുടെ കൈവശം വന്നുചേരുന്ന ഓരോ ചില്ലിക്കാശുവരെയും, നമുക്കും നമ്മുടെ ഭാര്യപുത്രാദികൾക്കും മാത്രം അനുഭവിക്കുവാനുള്ളതല്ല. നമ്മെക്കൊരം, കഷ്ടപ്പെടുന്ന തെരുങ്ങുന്ന നമ്മുടെ സഹോദരങ്ങൾക്കു കൂടി അതിന്റെ വിഹിതം നൽകണം. നമ്മുടെ സുഖാനുഭവങ്ങൾ, പരിമിതമാക്കി കൊണ്ടു ദരിദ്രസഹോദരങ്ങളെ സഹായിക്കണം.

ഭാവിയിലേക്കായി അമിത നിലയിൽ, ധനം, വസ്തുവകകൾ ആദിയായവ കൂട്ടിവയ്ക്കരുത്. ഭാവിസമ്പത്തു കൂട്ടിവയ്ക്കേണ്ടതു - നമ്മുടെ നിത്യലോകത്തിലെ തുരുമ്പിക്കാത്തതും പിതലിക്കാത്തതും മോഷണം പോകാത്തതുമായ നമ്മുടെ പേടകത്തിലായിരിക്കണം. പുണ്യം കുന്നധനംകൊണ്ട് ആ പെട്ടി നിറക്കാൻ ശ്രമിക്കണം. നമ്മുടെ ഈ ലോകജീവിതത്തിൽ അത്യുമാത്രം എന്നും നിത്യസ്വത്തായി, നിത്യലോകത്തിൽ നമുക്കുണ്ടായിരിക്കും. ആയതിലേക്കുള്ള ഏകമാർഗം നമ്മുടെ ഇവിടത്തെ പരോപകാരപ്രവർത്തനങ്ങളും, നിസ്വാർത്ഥസേവനവും, ദൈവത്തെ സ്നേഹിച്ചുള്ള സ്വാർത്ഥത്യാഗപരമായ ജീവിതവും മാത്രമാണ്. നമ്മുടെ ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ കഴിവുള്ളത്ര പരിമിതിപ്പെടുത്തി, നിയന്ത്രിച്ച്, ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹത്തിലൂടെ, ശാരീരികസുഖാനുഭവങ്ങൾ കുറച്ചുമിച്ഛവരുത്തി, മററുള്ളവരെ സഹായിക്കണം.

ജീവിതലക്ഷ്യം 2

നമ്മുടെ അസ്ഥിയിൽ നിന്നുള്ള അസ്ഥിയും, മാംസത്തിൽനിന്നുള്ള മാംസവും ആയ സഹോദരങ്ങളിൽ ഒരുത്തരെയും വെറുക്കരുത്. വെറുപ്പിക്കരുത്. ശത്രുക്കളാക്കരുത്. ദുഷ്ടരെന്ന് പറഞ്ഞു ആരെയും തള്ളരുത്. അരിഷ്ടനും, മോഷ്ടാവും, ദരിദ്രനും, മദ്യപാനിയും, അക്രമിയും കൊള്ളരുതാത്തവനെന്നും മറ്റും വിധിച്ച് മാറ്റി നിർത്താതെ, അവരെ കൂടുതലായി സ്നേഹിച്ചും നല്ലവരാക്കാൻ ശ്രമിക്കണം. അംഗഹീനരെയും, ഭീഷണരെയും, നിർദ്യനരോഗികളെയും, വ്രണപരുകളുടെ പഴുപ്പിനാൽ വ്രണിതമായി ദുർഗന്ധം വമിക്കുന്ന ചലത്തുള്ളികളാൽ വേദനപ്പെടുന്നവരെയും എന്നുവേണ്ട, എല്ലാവീയ രോഗത്താലും ദാരിദ്ര്യത്താലും കഷ്ടപ്പെടുന്ന, തെരുങ്ങുന്നവരെയെല്ലാം നാം ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിച്ച് അവരെ സമീപിച്ച് കഴിവുള്ള സഹായങ്ങൾ ചെയ്യണം. ദൈവത്തെ അറിയാത്തവരും, ദൈവവിശ്വാസമില്ലാത്തവരും, കള്ളന്മാരും, കൊള്ളക്കാരും ആക്രമികളും, ആയവരെയും നാം സ്നേഹിച്ച് അവരെ നല്ലവരും, ദൈവവിശ്വാസികളും ആയി മാറ്റുന്നതിനു ശ്രമിക്കണം.

നമ്മുടെ സഹോദരങ്ങൾ, കൊള്ളക്കാരും അക്രമികളും കൊലപാതകരുമായി വർത്തിക്കാനിടയാകുന്നതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം നമ്മുക്കും കൂടിയുണ്ട്. നമ്മുടെയും എല്ലായിടത്തുമുള്ള മനുഷ്യരുടെയും മധ്യെ ആ

ണല്ലോ ആവരും ജനിച്ചു വളരുന്നതും, അവർ ആ നിലക്കാരായിത്തീരാനിടയായതും, നേരത്തെ നാം അവരെ സമീപിച്ച് നല്ലവരാക്കാൻ ശ്രമിക്കാതിരുന്നതിനാലാണ്. സ്വന്തക്കാർക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും അയൽക്കാർക്കും അവരെ സംബന്ധിച്ചു കൂടുതൽ ഉത്തരവാദിത്വവും ചുമതലയും ഉള്ളതുകൊണ്ടു. അവരെ നല്ലവരാക്കുന്നതിനൊരിക്കലും ഒരു ശ്രമവും ചെയ്യാതെ, സഹോദരസന്ദേഹമില്ലാതെ, അവരെ കുറ്റം വീധിച്ചുതള്ളുന്നത് വലിയ കുറ്റവും തെറ്റാകുന്നു.

ജനമനം ഒരൊരം അംഗഹീനനോ, രോഗിയോ ദരിദ്രനോ, ഭിഷക്കാരനോ, ആയിത്തീരുന്നതും അവരുടെ പൂർവ്വന്മാർ ചെയ്ത തെറ്റിന്റെ ദൈവശിക്ഷയാണെന്നും. അവർ ദൈവത്താൽ വെറുക്കപ്പെട്ടവരാണെന്നും, അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നതും സഹായിക്കുന്നതും തെറ്റും, ഇശ്ശാഖരവീദോഷത്തിനു കാരണവുമാണെന്നുള്ള ധാരണയും, ചിന്താഗതിയും ശരിയല്ല. നമ്മുടെ സഹോദരസന്ദേഹത്തെ, പരോപകാര പ്രവർത്തികളെ, സ്വാർഥത്യാഗത്തെ, നിസ്വാർഥസേവനത്തെ പരീക്ഷിക്കാനും, നമ്മുടെയും, അവരുടെയും ആത്മാവിനു നിത്യലോകത്തിലേക്കുപുണ്യമാകുന്നു മുതൽ കൂട്ടുവാൻ, ദൈവം നൽകിയിരിക്കുന്ന നമ്മെ പോലുള്ള അവിടത്തെ വൽസല്യപുത്രന്മാരാണവരും. അതിനാൽ അവരെ നാം കൂടുതലായി സ്നേഹിച്ചു സഹായിച്ചു ഉപകാരങ്ങൾ നൽകിവർത്തിക്കണം. പ്രത്യുപകാരവും പ്രതിനന്ദിയും ഇങ്ങോട്ടുനമുക്കുതരാൻ കഴിയുന്നവരെക്കാൾ കൂടുതൽ സഹായിക്കേണ്ടതു മടക്കിത്തരാൻ കഴിയാത്തവരെയാണ്. ആരുടെയും ആരിൽ നിന്നും പ്രതിനന്ദി സ്വീകരിക്കാതെയും ആഗ്രഹിക്കാതെയും ഇരിക്കണം. യാതൊന്നും മടക്കിത്തരാൻ കഴിയാത്ത, നമ്മിൽ കുറ്റത്തെ സാധുക്കളെ, പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളെയാണ്, നാം കൂടുതലായി സ്നേഹിക്കേണ്ടതും, സഹായിക്കേണ്ടതും.

സ്വാർഥരഹിതരായിപരോപകാര പ്രവർത്തന

ങ്ങൾ ആത്മാർത്ഥതയോടെ, കഴിവുള്ളത്ര ചെയ്യേണ്ടത് ഓരോരുത്തരുടെയും കടമയാണ്. എന്നിങ്ങനെയായിരുന്നു എങ്കിൽ, കഴിയുമായിരുന്നു എങ്കിൽ ഞാൻ മററുള്ളവരെ സഹായിക്കുമായിരുന്നു എന്ന് ഇല്ലായ്മ പറഞ്ഞു തന്നത്താൻ നല്ല പിച്ചുള്ളയാകുന്നത്, നീതിചെയ്യുന്നത് ശരിയല്ല. ഒരു ഭിക്ഷക്കാരൻ അവനു ലഭിക്കുന്ന ഭിക്ഷയിൽ നിന്നും ഒരംശം അവനിൽ കുറഞ്ഞവനു നൽകണം. ഈ നിലയിൽ വൻകിടധനാധ്യന്മാർ വരെ എല്ലാ നിലക്കാരും അവരവരിൽ കുറഞ്ഞവനു കഴിവിനുസരിച്ചു സഹായം നൽകണം. കഷ്ടപ്പെടുന്ന, വേദനയനുഭവിക്കുന്ന, ഞെരങ്ങുന്ന, സഹോദരങ്ങളെ സഹായിച്ചു നന്മ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ ആത്മാവിനായി ഭാവിയിലേക്കു മുതൽ കൂട്ടണം.

നാം ഇവിടെ നിന്നും കടന്നുപോകുമ്പോൾ, സമ്പാദിച്ചു കൂട്ടിയ മുതലിൽ യാതൊന്നും കൊണ്ടു പോകാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നുവേണ്ടി നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. സുഖിപ്പിച്ചു, പോഷിപ്പിച്ചു, സുഗന്ധപൂരിത സുന്ദരമായി സൂക്ഷിച്ച നമ്മുടെ ശരീരം പോലും നമ്മോടുകൂടി വരുന്നില്ല, നമ്മോടുകൂടി വരുന്നതൊന്നു മാത്രം—നമ്മുടെ ഇവിടത്തെ നന്മ—തീർന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലം. അതാണ്. നമ്മെ നിത്യകാലസുഖത്തിനോ, ദുഃഖത്തിനോ ഇടയാക്കുന്നത്. മരണാനന്തര ജീവിതം, ദുഃഖകരമായി ഭവിക്കാതിരിക്കുന്നതിലേക്ക് ഈ ലോക ജീവിതത്തിൽ സഹോദരങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചു, സഹായിച്ചുവർത്തിക്കണം. ലോകം മുഴുവൻ ഒരു മനുഷ്യൻ നേടിയൊലും അവന്റെ ആത്മാവു നശിച്ചാൽ അവനെന്തുപ്രയോജനം? ലോകം മുഴുവന്റെയും വിലയേക്കാൾ അനേകമടങ്ങു വലിയതാണ് ഒരു മനുഷ്യത്മാവിന്റെ വില.

നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ, മരണമാകുന്ന പ്രസവത്തെ നാം മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ടു ജീവിക്കണം. നമ്മുടെ ഈ ശരീരം മണ്ണും പൊടിയുമാണ്. അതുതിരിച്ച് മണ്ണിലേക്കു തന്നെ ചേർന്നു പൊടിയൊക്കുന്നു. ശരീ

രത്തിൽ വസിച്ചിരുന്ന ആത്മാവ് അനുഗ്രഹവസതിയായ നീത്യകൃടാരത്തിലേക്കു പറഞ്ഞു. അവിടെ നീത്യകാലം ജീവിക്കുന്നു. ആ ജീവിതം, അവർണനീയ ദുഃഖദുരിതങ്ങൾക്കിടയാകാതെ ആനന്ദകരമാകുന്നതിന് നന്മപ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ സ്വാർഥരഹിതമായി, തന്നത്താൻ ത്യജിച്ചു ഈ ലോകജീവിതം നയിക്കണം. അതിലേക്കു, എല്ലാരംഗങ്ങളിലും എപ്പോഴുമുള്ള നമ്മുടെ ചെയ്തികൾ ഉതകുന്നവയാകണം. നമ്മുടെ ചിന്തകളും, ഓരോ ചലനങ്ങളും വാക്കുകളും പ്രവർത്തനങ്ങളും സമോദരസന്തോഷത്തോടുകൂടി ആത്മാർഥതയിൽ, നിസ്വാർഥതയിൽ ഉള്ളതായിരിക്കണം.

അദ്ധ്യായം 8

ജീവിതം പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ I

ചെങ്കനൽ, പ്രഭാപുരിതമായ പരിഷ്കാരസൂര്യന്റെ ഇളം കിരണങ്ങളാൽ, പ്രകാശിതമായി ലോകമാസകലം വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന, വിവിധതരമതോപ്ഛാടനത്തിനാലും, ദൈവാസ്തികാവഹോളനത്താലും നടമാടുന്ന ലോകമഹാനാടകത്തിലെ ഭയങ്കരരംഗമായ, ഈ തരുണത്തിൽ പണം. സുഖം, സ്വാതന്ത്ര്യം, പെരുമ, പ്രശസ്തി, എന്നിവയ്ക്കായി ശാരീരിക സുഖാനുഭവങ്ങൾക്ക് മാത്രമായി ജനത്തി എവിടെയും അന്ത്യർത്തിയോടെ വെമ്പലോടെ രാപകലില്ലാതെ, നെട്ടോട്ടം ഓടുന്നു. എരിപിരികൊണ്ട് പായുന്നു, പണിപ്പെടുന്നു. ജീവിതം കഴിവുള്ളത്ര ആസ്വദിക്കുവാൻ, അതു നിലനിർത്താൻ

ആഗ്രഹിച്ചു കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിക്കുന്നു. അ
 ദ്ധാനിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആഗ്രഹിക്കുന്നതുപോ
 ലെ, എല്ലാം നടക്കുന്നില്ല. സാധിക്കാമെന്നുവീചാരി
 കുന്നതെല്ലാം സാധ്യമാകുന്നില്ല. പണം കൊണ്ട്
 സാധിക്കാവുന്ന പലതും നേടി എടുത്ത് സുഖിക്കു
 ന്നു. എങ്കിലും ശരീരമനസ്സുകൾക്ക് സംതൃപ്
 തിയും, ആനന്ദവും, ഒരിക്കലും ലഭിക്കുന്നില്ല. അ
 മവാം, ആഗ്രഹമനുസരണം ഈ ലോകസുഖങ്ങൾ,
 മുഴുവൻ ലഭ്യമായാൽ തന്നെയും എന്താ ഒന്നിന്റെ
 ഒരു കുറവ് ഒരു അസംതൃപ്തി സദാ ഉള്ളിന്റെ
 ഉള്ളിൽ നിന്നു മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ആത്മ സം
 തൃപ്തിയുടെ കുറവിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ആ കുറ
 വാനെ നികത്താനാണ് ജീവിതത്തിൽ പ്രധാനമായി
 ശ്രമിക്കേണ്ടത്. ആ കുറവും, ആത്മാവിന്റെ, അന
 ശ്ചരജീവിതാനന്ദത്തിനിടയാക്കുന്ന ആ കുറവ്-പരി
 ഹരിക്കേണ്ടതാണ് സർവ്വപ്രധാനമായ ജീവിതലക്ഷ്യം.
 അതിലേക്ക്, പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പുരോഗതിയോ,
 അധോഗതിയോ, ഉൽഗതിയോ, താഴ്ചയോ ഒന്നും
 നോക്കാതെ ദൈവസ്നേഹത്തിൽക്കൂടി സഹോദരങ്ങളെ
 വീക്ഷിച്ചും, ശാരീരിക സുഖങ്ങളെ പരിമിതമാ
 ക്കി, സ്വാർത്ഥത്വംഗത്തിലൂടെ, നിസ്വാർത്ഥമായി
 തന്നിൽ എളിയവരെ സദാസഹായിച്ചു ജീവിതയാത്ര
 തുടരണം. ആതോടെ ആത്മസംതൃപ്തി കൈവരു
 ന്നതാണ്.

ഈ ലോകസുഖാനുഭവ ദുഃഖങ്ങൾ, ക്ഷണികങ്ങ
 ലും, നശ്ചരങ്ങളുമാണെന്നോർക്കണം. ആത്മാവിന്റെ
 നിത്യതയ്ക്കിവിടുത്തെ ആനന്ദജീവിതം പര്യപ്ത
 മല്ല. എല്ലാവരും ശാരീരികസുഖാനുഭവലബ്ധിക്കാ
 യി, നശിച്ചുപോകുന്നവയ്ക്കായി, വിദ്യഭ്യാസം
 ചെയ്യുന്നു. ചെയ്യുന്നു. തന്നെസരണം ജീവിതം
 തുടരുന്നു. ആത്മാവിനെപ്പറ്റിയോ, ആത്മാവിന്റെ
 അനശ്ചരജീവിതത്തെപ്പറ്റിയോ, ചിന്തിക്കുന്നില്ല,
 പഠിക്കുന്നില്ല, അന്വേഷിക്കുന്നില്ല, പ്രവർത്തിക്കുന്നു

മില്ല, ആർക്കും അതൊരു പിന്താവിഷയം പോലുമല്ല. ജീവിത ലക്ഷ്യം മാനുജ്ജ ബുദ്ധിശൂന്യമായ ജീവിതം. ലൗകിക ജ്ഞാനത്തേക്കാൾ എന്തുമാത്രം വിലയേറിയതും, അത്യാവശ്യമായതുമാണ് നിത്യജീവിതത്തെ പഠിപ്പിക്കേണ്ടതും, പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതും എന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ആത്മാവിന്റെ അനശ്വരതയുടെ, ഭാസ്യരത്നയ്ക്കായിട്ടെങ്കിലും, ആത്മിക ജ്ഞാനസമ്പാദനം നടത്തി, ആത്മികജീവിതത്തിനു പ്രഥമസ്ഥാനം നൽകി, വർത്തിച്ചു ജീവിക്കാൻ ഈ ജീവിതത്തിൽ തന്നെ ആത്മസംരക്ഷണപ്രതിയുക്തിയും, സമാധാനവും ആനന്ദവും ലഭ്യമാകുന്നതും, ജീവിതസാഹചര്യം കൈവരുന്നതുമാണ്.

ഇന്നത്തെ തലമുറ പുരോഗതിയുടെ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ശാസ്ത്രവികാസത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളെപ്പറ്റി ഉച്ചൈസ്തരം ഉൽഘോഷിച്ചു തെളിയുന്നു. ഈ വികാസങ്ങളും നേട്ടങ്ങളും ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നാകും സൃഷ്ടിച്ചുണ്ടാക്കിയതല്ല. ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നു ദൈവം സൃഷ്ടിച്ച പ്രപഞ്ച പ്രകൃതിയിൽ അവിടുന്ന് തന്നെ അന്തർലീനമാക്കിയിരിക്കുന്ന മേധാശക്തികളിൽ ചിലതിനെ സ്വാധീനിക്കുവാൻ ചെയ്ത ശ്രമം ദൈവം തന്നെ വിജയിപ്പിച്ചു കൊടുത്തതാകുന്നു. കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളോരോന്നും എല്ലാം ദൈവപ്രകാശിതവെളിച്ചത്തിൽ ലഭ്യമായതാകുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന്, അതെല്ലാം തങ്ങളുടെ മിടുക്കിന്റെ ബുദ്ധിയുടെ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമെന്നു, അജ്ഞതയുടെ അജ്ഞതയിൽ നിന്ന് ഉൽഘോഷിക്കുകയാണ്. ദൈവം വെളിച്ചപ്പെടുത്തി നൽകിയ ഈ ശാസ്ത്രവികാസത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ദൈവാസതികത്തെ നിഷേധിക്കുകയാണ് ഭൂരിപക്ഷക്കാരും. ഏതെല്ലാം നേട്ടങ്ങൾ വിചാരിച്ചാലും അതെല്ലാം ദൈവത്തിൽ നിന്നാണെന്നും, ദൈവത്തെ കൂടാതെ, യാതൊന്നും സാധ്യമല്ലെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നതിനും, മനസിലാക്കുന്നതിനും ആത്മികജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചവർക്കേ സാദ്ധ്യമാകയൂ

ഉള്ളു. കൈവരിച്ച ലൗകികനേട്ടങ്ങൾ, ശാരീരിക സുഖം നുവേണ്ടെ തന്റെ മരണത്തോടുകൂടി തനിക്കു നിശേഷം നഷ്ടപ്പെടുന്ന കാര്യം ആരും ഓർക്കുന്നില്ല. ആത്മാവിന്റെ അനശ്വരതയും അതിന്റെ നിത്യസുഖവും ഉണ്ടെങ്കിലും മനസിലാകുന്നുമില്ല.

ഇന്നത്തെ ലോകം സ്വാർഥതയുടെ മുർത്തിമത്താണ്. സാധുക്കളുടെ പേരു പറഞ്ഞു ചൂഷണം നടത്തി, തനിക്കു മാത്രം എല്ലാം എന്ന നിലയിൽ വർത്തിക്കുന്നു. നശിച്ചുപോകുന്ന ഭൗതികസുഖാനുഭവങ്ങളിൽ പോലും ഒരംശം തന്റെ ഏളിയ സഹോദരനുകൂടി ഉണ്ടാകണമെന്നുള്ള ചിന്ത പോലും ആർക്കുമില്ല. എവിടെയും ആർക്കും തന്റെ സുഖം തന്നെ ചിന്ത. കൂടിയായാൽ, ഭാര്യപുത്രാദികളുടേതും കൂടി ചിലർ കണക്കിലെടുത്തെന്നു വരും. ഇതത്ര കഷ്ടമാണെന്നു ചിന്തിക്കണം. തന്റെ ഒരു ചെറുവിരലിന്റെ ചലനമെങ്കിലും കഷ്ടപ്പെടുന്ന, വേദനിക്കുന്ന തന്റെ സഹോദരങ്ങൾക്കു നൽകാൻ മനസില്ലാത്ത നൽകാത്ത ജീവിതപ്രവർത്തനത്തിൽ എങ്ങനെ സംതൃപ്തിയും സന്തോഷവും ഇവിടെ പരലോകങ്ങളിൽ ലഭ്യമാകും?

ലോകവ്യാപാരങ്ങളിൽ, പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ലോകനീതി പ്രകാരമുള്ള നല്ല ജീവിതത്തിന് മനുഷ്യത്വ പരമായ ജീവിതത്തിനുപോലും ഇന്നധികം പേരും ഉത്സാഹിക്കുന്നില്ല, തയ്യാറാകുന്നില്ല. ഓരോരുത്തരുടെയും അടുത്തു അടുത്തു രോഗാഘാതം ഭാരിഭൃത്തിലും വലയുന്നവരെ തിരീഞ്ഞു നോക്കാതെ, ഒരുനോക്കു കാണാതെ അവരുടെ അവശതകൾ അറീഞ്ഞാലും അറീഞ്ഞതായി ഭാവിക്കാതെ നാമെല്ലാം വർത്തിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സുഖം നമ്മുടെ ഭാര്യപുത്രാദികൾ, എന്ന ചിന്തമാത്രം. പൂർവാജ്ജിതമായും അദ്ധ്വാനഫലമായും നമ്മുടെ കൈവശം വന്ന ചേരുന്ന ഓരോ രൂപയും നമുക്കു മാത്രമായി ചിലവഴിക്കുകയും മിച്ചം വരുന്നതു ഭവിയ്യിലേക്കു കൂട്ടിവയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതു മഹാപാതകവും തെറ്റും

മാണ്. നാം നമുക്കായി ചെലവു ചെയ്യുന്നതിന്റെ
 ഒരംശവും മിച്ചിച്ചുവയ്ക്കുന്നതു മുഴുവനും നമ്മുടെ
 മുന്നിലുള്ള ദരിദ്രർക്കു നല്കണം. ആ നല്കുന്ന
 നല്ല ദാനമായിരിക്കും മരണവേളയിൽ, നമ്മുടെ ആത്
 മാവിനു കൂട്ടായി അനുഗമിക്കുന്നത്.

എന്നിക്കൊന്നും മിച്ചമില്ല, കൂട്ടിവയ്ക്കാനില്ല,
 എന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു തന്നെ മതിയാകുന്നില്ല,
 എന്റെ ആവശ്യം കഴിഞ്ഞുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ
 പാവങ്ങൾക്കുകൂടി കൊടുക്കുമായിരുന്നു എന്നിങ്ങ
 നെ പറയുന്നതും ശരിയല്ല. ഓരോരുത്തരും അവര
 വർക്കു ലഭിക്കുന്നതിൽ നിന്നുതന്നെ ആ കുറവിൽ
 നിന്നുതന്നെ ഒരംശം നമ്മിൽ കുറഞ്ഞവർക്കു നല്ക
 ണം. നമ്മുടെ മനസംതൃപ്തിക്കും നിത്യനന്മക്കും
 അതിടയാക്കും. സ്രീധനം നൽകുന്നവർ അതിലൊരു
 വിഹിതം സാധു പെൺകുട്ടികളുടെ വിവാഹത്തിനാ
 യി നല്കണം. സമ്പത്തുകൾ മക്കൾക്കായി ഭാഗി
 ക്കുമ്പോൾ ഒരു ഭാഗംകൂടി ചേർത്ത് ഭാഗിച്ചു ആ വീ
 തം സാധുക്കൾക്കു നല്കണം. വിരുന്നു സദ്യകളി
 ലേക്കു, നമുക്കു മടക്കിതരാവുന്നവരെ കുറവായും,
 പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളെ ഒരു നേരത്തെ ആഹാരത്തിനായി,
 വിശന്നു വിളിക്കുന്ന സാധുക്കളെ കൂടുതലായും ക്ഷ
 ണിച്ചു തുല്യനിലയിൽ വിഭവങ്ങൾ നല്കി നട
 അണം.

വീൽക്കുന്ന സാധനങ്ങൾക്കു അങ്ങയറ്റത്തെ വി
 ലയും, വാങ്ങുന്നവയ്ക്കു എത്ര കുറയ്ക്കുമോ അതിനും
 കിട്ടണമെന്നാഗ്രഹിക്കരുത്. രണ്ടുകൂട്ടർക്കും നമ്മെ
 കൊണ്ട് അല്പം പ്രയോജനം സിദ്ധിക്കണം. വസ്തു
 ആദായങ്ങൾ, കൃഷിഫലങ്ങൾ, എല്ലാം എടുക്കുമ്പോൾ
 അതിലൊരു വിഹിതം സാധുക്കൾക്കു നല്കണം.
 തൊഴിൽ പരമായും വ്യവസായപരമായും ലഭിക്കുന്ന
 തുകകളിലും ശമ്പളമായി ലഭിക്കുന്നതിലും ഒരു വിഹി
 തം നാം അറിയുന്ന കഷ്ടപ്പെടുന്ന നമ്മുടെ സോദര
 ങ്ങൾക്കായി ദാനം ചെയ്യണം. അന്നന്നുള്ള നമ്മുടെ

ആഹാരംശത്തിലും ഒരു ശ. വിശക്കുന്ന വയാകുരക്കായി നല്കണം. ഭിക്ഷാടനക്കാർ മുതൽ ധനാധ്യർ വരെ അവരവർക്കു കൈവശം വന്നുചേരുന്ന ഏല്പാറ്റിലും ഒരു വിഹിതം, തങ്ങളിൽ കുറഞ്ഞ, ഞെരുങ്ങുന്ന, വിശക്കുന്ന, സാധുക്കൾക്കു നല്കണം.

ഏതൊന്നിന്റെയും അധികാരികൾ, തങ്ങളോടൊപ്പവും തങ്ങളുടെ മുകളിലും താഴെയും ജോലി ചെയ്യുന്നവരോടു സ്നേഹമായും സൗഹാർദ്ദമായും വർത്തിക്കണം. കീഴ് ജീവനക്കാർ മേലധികാരികളെ അനുസരിക്കണം. മേലധികാരികളും കീഴ് ജീവനക്കാരോട് രമ്യതയുള്ളവരായിരിക്കണം. വ്യവസായശാലകളുടെയും കമ്പനികളുടെയും മാനേജർമാരും, ഉടമകളും, അതിലെ തൊഴിലാളികളും, പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുകയും തൊഴിലിനും ആദായത്തിനുമനുസരിച്ചു വേതനവും, ആദായവിഹിതവും നല്കുകയും ചെയ്യണം. ജോലിക്കാർ ആ സ്താപനത്തെയും ഉടമകളെയും ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുകയും കർത്തവ്യബോധത്തോടെ ജോലി ചെയ്യുകയും വേണം. വേലക്കാരും മടികാണിക്കാതെ കഴിയുംവിധം ജോലി ചെയ്യണം. വേലക്കാർക്ക് വിശ്രമവും, കുറവിലാത്ത ശമ്പളവും ജോലി ചെയ്യിക്കുന്നവർ നൽകണം. അധികാരത്തിന് ഓരോരുത്തരും കീഴ്വഴങ്ങുകയും അധികാരികളെ അനുസരിക്കുകയും വേണം. അധികാരികൾ, അധികാരം ഒരിക്കലും ദുർവിനിയോഗം ചെയ്യരുത്. മനുഷ്യൻ നിയമത്തിനായിട്ടല്ല, സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതെന്നും നിയമം മനുഷ്യനായാട്ടാണെന്നും മനസിലാക്കി നിയമവും അധികാരവും കൈകാര്യം ചെയ്യണം.

ജീവിതം പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ 2

ഹൃദയം നിർമ്മലവും മനസ് ശുദ്ധവും ചിന്ത നല്ല കാര്യങ്ങളിലും വാക്കുമിതവുമായിരിക്കണം. സദാ സന്തോഷചന്ദനം സംത്യച്ഛതനും ആയിരിക്കണം. വരുന്ന ഓരോ അവസാമാലേഭവും ദൈവം നമ്മുടെ നന്മക്കായി നൽകുന്ന അനുഭവങ്ങളാണെന്നോർത്ത് സംത്യച്ഛതിയോടെ സന്തോഷിക്കണം. മറ്റുള്ളവരുടെ സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ പങ്കുപേരണം. അത് നമുക്ക് വന്നതുപോലെ അനുഭവം നമുക്കുണ്ടാകണം. നമ്മുടെ സ്വന്തക്കാർ, അയൽക്കാർ, ദേശക്കാർ, നമ്മുടെ വ്യാപാരമണ്ഡലത്തിൽ നാം ഇടപെടുന്നവർ, സഹവസിക്കുന്നവർ തുടങ്ങി എല്ലാവരെയും ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിച്ചുവർത്തിക്കണം. ലോകമെങ്ങുമുള്ള സഹോദരങ്ങളെ അനുഗ്രഹത്തിലൂടെയെങ്കിലും നാം സ്നേഹിക്കണം. ശത്രുക്കൾ ഉണ്ടാകരുത്. ആരും ശത്രുവാകാനിടവരരുത്. തെറ്റിദ്ധാരണയിൽ നമ്മളോട് ശത്രുതയിൽ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നറിഞ്ഞാൽ നാം അവരെ സമീപിച്ച് സ്നേഹത്തിലാകണം. ലോകമെങ്ങുമുള്ള സകലരെയും സഹോദരങ്ങളായി കരുതി സ്നേഹിച്ചുവർത്തിക്കണം.

ആരുമായും കലഹിക്കരുത്. കലഹകാരണം ഉണ്ടാകരുത്. ചീത്തവാക്ക് പറയരുത്. അശ്ളീലഭാഷ ഉപയോഗിക്കരുത്. ആരെയും കളിയാക്കരുത്. കള്ളം പറയുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയുമരുത്. അതി

ഭാഷണവും ജൽപനവും പാടില്ല. ദൈവം നമുക്ക് തന്നിരിക്കുന്ന നാവും സംസാര ശക്തിയും കഴിവും ഒരിക്കലും ദുർവിനിയോഗം ചെയ്യുന്നതിനിടയാകരുത്. നമ്മുടെ വേഷവും വേഷവിധാനവും മീശയും കേശവും എല്ലാം മിതവും ഹിതവുമായിരിക്കണം. മററുള്ളവരെ ഒരിക്കലും കുറ്റം പറയരുത്. ആക്ഷേപിക്കരുത്. പതിവ്, വക്രത, സൂത്രം, വിശ്വാസവഞ്ചന, ഇത്യാദികൾ ഒരിക്കലും ആരോടും ചെയ്യരുത്. ചിന്തിക്കുന്നതുതന്നെ പറയണം. പറയുന്നതുതന്നെ പ്രവർത്തിക്കണം.

ലൗകികജ്ഞാനത്തോടൊപ്പം ആത്മീകജ്ഞാന സമ്പാദനവും നടത്തണം. ലൗകികവ്യാപാരങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളും ദൈവത്തിലാശ്രയിച്ചും സമർപ്പിച്ചും നടത്തണം. ഈശ്വരചിന്ത, ധ്യാനപ്രാർത്ഥനകൾ പ്രഭാതസായം കാലങ്ങളിലും വിശ്രമവേളകളിലും നടത്തണം. സമയം കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം മനസ്സിനെ, ദൈവത്തിലേക്കുയർത്തി ദൈവവുമായി സംസർഗം ചെയ്യണം. നമ്മുടെ ജോലിയുടെ ആരംഭത്തിലും അവസാനത്തിലും ദൈവത്തെ സ്മരിച്ചു നന്ദിപറയണം. പ്രഭാതത്തിൽ എഴുന്നേൽക്കുമ്പോഴും രാത്രിയിൽ കിടക്കുമ്പോഴും കുറെസമയം ദൈവവുമായി സംസർഗം ചെയ്യണം. നടക്കുമ്പോഴും വിശ്രമവേളകളിലും നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ നിന്നും 'എന്റെ ദൈവമേ, എന്റെ ദൈവമേ' എന്നു പതുക്കെ ഇടവിടാതെ ഉച്ചരിക്കണം.

ഉള്ളതിൽ നാം സദാസംത്യപ്തരാകണം. ധനമില്ല, സ്വത്തില്ല, നല്ലവീടും സുഖോപകരണങ്ങളുമില്ല, മാതാപിതാക്കൾക്കു സുഖമില്ല, മക്കൾക്കുജോലിയില്ല, എന്നിങ്ങനെ യാതൊന്നിനെ പറ്റിയും ആവലാതിയും, അസംത്യപ്തിയും ഉണ്ടാകരുത്. സുഭിക്ഷതയിലും, ദുർഭിക്ഷതയിലും, സുഖത്തിലും, ദുഃഖത്തിലും, ഒന്നുപോലെ സംതൃപ്തരായി, സമാധാനചിന്തരായി വർത്തിക്കണം. ലോകസുഖഭോഗാദികൾക്കും, ധനസമ്പാദനത്തിനും, സ്ഥാനബഹുമാന പ്രശസ്തികൾക്കു

മായി വെമ്പലോടെ, ആർത്തിയാടെ, പരക്കം പായുകയും നെട്ടോട്ടം കാടുകയും ചെയ്യരുത്. എല്ലാറ്റിലും എല്ലാക്കാര്യങ്ങളിലും പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഒരു പരിമിതിയും സമാധാനവും സംത്യപ്തിയും നമുക്കുണ്ടായിരിക്കണം.

അമിതമായി യാതൊന്നും സമ്പാദിച്ചുകൂട്ടി വയ്ക്കരുത്. തങ്ങൾ കൂട്ടിവെക്കുന്ന സമ്പത്തുകളിൽ അധികാരം പ്രാപിക്കുന്ന പിൻതലമുറ വഴക്കിട്ടു നശിപ്പിക്കുന്നതിനും തിർമ്മ പ്രവർത്തന ജീവിതത്തിനു ചെലവഴിച്ചവരുടെ ജീവിതം നശിപ്പിക്കുന്നതിനും അതിടയാക്കിയെന്നുവരും. നാം കൂട്ടിവായിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നതുകൾ, അപ്പോഴപ്പോൾ പട്ടിണിപ്പാവങ്ങൾക്കു വിനിയോഗിച്ചാൽ അതു നമ്മുടെ ആത്മാവിനു മുതൽകൂട്ടിനും പിൻതലമുറയ്ക്ക് ഈ ലോകനർമ്മകൾ ലഭിക്കുന്നതിനും ഇടയാകും. നാം ജനിച്ചുവളർന്ന സാഹചര്യത്തിനനുസരണമായ ഒരു ജീവിത നിലവാരം പുലർത്തണം. ഉന്നതമായ സുഖജീവിതം, കുറച്ചു പരിമിതമാക്കി മിച്ചിച്ചു സാധുക്കളെ സഹായിക്കണം. ആഗ്രഹങ്ങൾക്കും ജീവിതനിലവാരത്തിനും ഒരു പരിമിതി നിശ്ചയിച്ചു ജീവിക്കണം.

മാതാപിതാക്കളും ഭാര്യ ഭർത്താക്കന്മാരും, മക്കളും കുടുംബാംഗങ്ങൾ ഏവരും അന്യോന്യം സ്നേഹത്തിലും ഐക്യത്തിലും പരസ്പര വിശ്വാസത്തിലും അനുസരണയിലും വർത്തിക്കണം. മാതാപിതാക്കളെ മക്കൾ അനുസരിക്കുകയും, സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും വേണം. അതുപോലെ മാതാപിതാക്കളും സ്നേഹിക്കുകയും, അവരെ കഴിയുന്നത്ര നല്ല വരാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും വേണം. ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാർ ഏകശരീരമെന്ന നിലയിൽ, അന്യോന്യം വിശ്വസ്തരായി സ്നേഹഐക്യത്തിൽ മക്കൾക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും മാതൃകാപരമായി ജീവിക്കണം. മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുന്ന പരിശീലന മാതൃക മക്കൾക്കു നൽകണം. ധർമ്മത്തിനും മറ്റുവിധ സഹായങ്ങൾക്കും

സമീപിക്കണവമെ ഒരിക്കലും നിരംശരംകരുത്. വായ്പയും കടവും പണമായോ ധനധാന്യമായോ ചോദിക്കുന്നവരെ നിവൃത്തിക്കുന്നുസരിച്ച സഹായിക്കണം. പലിശയോ, പണയമോ വായ്പാകടങ്ങൾ നൽകുന്നതിനു വാങ്ങരുത്. ലുബ്ധരായി ജീവിക്കരുത്. ലുബ്ധ്യ കൊണ്ടാറും ഗ്രഹസ്ഥരായിട്ടില്ല. ധർമ്മം കൊടുത്താറും നശിച്ചിട്ടുള്ള അനുഭവവുമില്ല. കൂടുംബാംഗങ്ങൾ ഈശ്വര പ്രാർത്ഥനയിലും, ഈശ്വരാരാധനയിലും, ഈശ്വരാരാധന സ്ഥാനങ്ങളിലുള്ള കർമ്മാദികളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിലും ഉൽസുകരായി വർത്തിക്കണം. എന്തുടുക്കും, എന്തു തിന്നു, എന്തുളള ആപലാതി ആവശ്യമില്ല. വായും വയറും നൽകി നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ച നമ്മുടെ സർവശക്തനായ പിതാവ് നമ്മെ തീറ്റിപ്പോറ്റുമെന്നുറപ്പായി വിശ്വസിക്കണം. ഭക്ഷിക്കാനായി മാത്രം ജീവിക്കരുത്. ജീവിക്കാനായി മാത്രം ഭക്ഷിക്കണം. പ്രപഞ്ചത്തിലെ കോടാനുകോടി ജീവികളെ തീറ്റിപ്പോറ്റുന്ന അവിടുന്ന് അവിടുത്തെ മക്കളായ നമ്മെ തള്ളുകയില്ല. അവിടുത്തെ ഉറപ്പായി വിശ്വസിച്ചു നാം യാചിച്ചാൽ നമ്മുക്കാവശ്യമായ തെല്ലാം തക്ക സമയത്തു തന്നെ ലഭിക്കും. നാളത്തെ കാര്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തയും ആവശ്യമില്ല. നാളെ നാം ജീവിക്കുമെന്നുള്ള തുറപ്പില്ലല്ലോ? അതതു ദിവസത്തെക്കാര്യം അതതു ദിവസം തന്നെ നടന്നുകൊള്ളും. സൃഷ്ടാവായ പിതാവിനെ സ്നേഹിച്ചും ഉറപ്പായി വിശ്വസിച്ചു അവിടുത്തോടു ചോദിച്ചാൽ ഒന്നിലും ഒന്നിനും വിഷമിക്കേണ്ടിവരില്ല. ശാരീരിക ജീവനെന്നാം സ്ഥാനം നൽകരുത്. പ്രഥമവും, പ്രധാനവുമായി നിത്യം ജീവിക്കുന്ന നമ്മുടെ ആത്മാവിന്റെ കാര്യത്തിലായിരിക്കണം എല്ലാറ്റിനും മുൻപെ, ആദ്യം സൃഷ്ടാവായ ദൈവത്തെ സ്ഥരിക്കയും സ്തുതിക്കയും ചെയ്യണം. അവിടുത്തോടെ നമ്മുടെ അവശ്യങ്ങൾ അറിയിക്കുക എല്ലാം അവിടുന്നു നമുക്കു നൽകും.

ജീവിതം പ്രവൃത്തികളിലൂടെ

ധനാധ്യയം കബേരന്മാരെ-ഇന്നത്തെ ലോകജനസമുദ്രത്തിൽ, ഭൂരിപക്ഷക്കാരും, ഭരിച്ചേരുന്നതായ നിലവിലുള്ളവരാണെന്നോർക്കേണമേ-വൻവസ്തുതികൾ വാർത്തുണ്ടാക്കി അലങ്കാരത്തിനും അമിത സുഖോപകരണങ്ങൾക്കുമായി ലക്ഷങ്ങളും ദശലക്ഷങ്ങളും ചെലവു ചെയ്തു വസിക്കുന്നതു തികച്ചും തെറ്റാണ്, സോദരസ്നേഹമില്ലായ്മയാണ്. ദൈവ കോപാത്തിനിടയാക്കുന്നതാണ്. അയ്യോ അംഗങ്ങൾ ചരമിതസുഖനിലയിൽ താമസിക്കുന്നതിനു ആയിരം ചതുരശ്ര അടിയും പത്തംഗങ്ങൾവരെ വസിക്കുന്നതിന് ആയിരത്തഞ്ഞൂറ് ചതുരശ്ര അടിയും വിസ്തൃതി ഭവനങ്ങൾ മതിയാകുമെന്നുള്ള അനുഭവസത്യം വിസ്തൃതികൾക്കുതേ-അതിലധികം സ്ഥലസൗകര്യത്തിനും അമിതാലങ്കാരത്തിനും അമിത സുഖഭോഗാദികൾക്കും ചെലവാക്കുന്ന തുക-നിങ്ങളുടെ പുറുപാടുമുള്ള പട്ടിണിപ്പാവങ്ങൾക്കായിവിനയോഗിച്ച സഹോദരസ്നേഹവും, ദൈവ സ്നേഹവും പ്രകടമാക്കിയല്ല, കഴിവിനപ്പുറമായി ഞെരുങ്ങിയും കടപ്പെട്ടും എല്ലാറ്റിലും ധനാധ്യയം അനുഭവിക്കുന്ന മധ്യസ്ഥിതരും, തങ്ങളുടെ ശേഷിയെ പറ്റി ചിന്തിക്കാതെ അവരെ അനുവർത്തിച്ചു അവസാനം ആപത്തിനും അപകടത്തിനും ഇടവരുന്നതിനിടയാക്കാതെ സൂക്ഷിച്ച ശ്രദ്ധിച്ച ജീവിതം തുടർന്നല്ല.

കബേരേ-നിങ്ങൾ പിൻതലമുറയ്ക്കായി, അമിതനിലയിൽ ആർജ്ജിച്ച കൂട്ടിവയ്ക്കുന്ന വസ്തുവകകളും ധനങ്ങളും അവർക്കു അപകടത്തിനിട നൽകുന്നതാണെന്നോ

ത്തും. നിങ്ങൾ ലക്ഷ്യഭാവം ലക്ഷ്യങ്ങൾ ചെലവാക്കി
 വാർത്തുണ്ടാക്കിയ വസതിയേയും, അമിതമായി സമ്പാദി
 ച്ച വസ്തുവകകളെയും. നിങ്ങളുടെ മരണശേഷം മക്കൾ
 തമ്മിൽ പങ്കുവയ്ക്കുമ്പോൾ, വസതിക്കും വസ്തുവക
 കൾക്കുമായി അന്യോന്യം കലഹിച്ചു. ഭിന്നിച്ചു. വിദ്വേഷ
 വൈരാഗ്യത്തോടെ, കത്തിക്കത്തക്കവണ്ണം മൂലവും വെടിപട
 ക്കു സ്മേദനത്താലും മരണത്തിനും നാശത്തിനും ഇടയാ
 ക്കുമെന്നോർത്താലും. ഏല്പും മിതനിലയിൽ. പിൻതല
 മുറയ്ക്കായി കരുതി വയ്ക്കുകയും ബാക്കി അധികമുള്ളവ
 യെ പട്ടിണിപ്പാവങ്ങൾക്കു നല്കുകയും ചെയ്താൽ
 നിങ്ങൾക്കും പിൻതലമുറയ്ക്കും നന്മയ്ക്കിടയാകുന്നതാ
 ണ്.

ലോക സുഖഭോഗികൾ വേണ്ടെന്നുവെച്ചു ബ്രഹ്മ
 ചാര്യവ്രതപ്രതിജ്ഞയിൽ സന്യാസാന്തസ്സിനെ, സ്വകന്ത
 സ്സം സ്വീകരിച്ചു, വ്യാപരിക്കുന്ന താപസികളും താപസ
 വ്രതം. ആചാര്യം, ആചാര്യശ്രേഷ്ഠരും മുനിമാരും
 മുനിശ്രേഷ്ഠരും, യതികളും യതിപുഗവരും സന്യാസിനി
 കളും - തങ്ങളുടെ പ്രതിജ്ഞയ്ക്കും ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കും വിര
 ട്വയാകാതെ സന്യാസശ്രമങ്ങളിലും പർണ്ണാശ്രമങ്ങളി
 ലും വള്ളിക്കുടിലുകളിലും സന്യാസിമന്ദിരങ്ങളിലും
 പതുങ്ങിയു. ഭൃത്യങ്ങളും ജീവിക്കുന്നവർ, ആ നിലയിലും
 സാധുസംരക്ഷണത്തിനും, ദീനന്മാർ പ്രവർത്തന
 ങ്ങൾക്കും, അവിടവിടെ ചുറ്റിത്തീരുന്നവർ-ആ നിലയി
 ലും തങ്ങളുടെ പ്രതിജ്ഞയ്ക്കു വിപരീതമാകാതെയും
 പ്രത്യേകിച്ചു ബ്രഹ്മചാര്യവ്രതമുദ്ര. ചീന്ത, വാക്ക്,
 പ്രവർത്തനം ഇവകളിൽ യാതൊരു കേടും ചെയ്യും
 പാറലും വരരുതെ, മുദ്ര ചൊട്ടുന്നിടയാകാതെ സു
 ക്ഷ്മതയോടെ, വളരെ കരുതലോടെ ജീവിക്കാലും.

ആത്മീക കാര്യങ്ങൾക്കു പ്രഥമ സ്ഥാനവും മുൻനിരക്കു
 വും നൽകി ലൗകികവ്യവഹാരങ്ങളിൽക്കൂടി ആത്മാർത്ഥ
 തയോടെ ദൈവ സ്നേഹം മനുഷ്യ സ്നേഹ മരഗ്ഗേ
 ണ പ്രകടമാക്കിയൊലും.

സന്യാസികളേ, സന്യാസിനികളേ, യതികളേ,
 യതിപുംഗവരേ, അലയും സ്വാമിമരേ, കാഷായവേഷ
 പാദുക സ്വാമിമരേ, ആചാര്യ, ഭൈദിക കലാലകര
 തിലോത്തംസങ്ങളേ! നിങ്ങളിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷക്ക
 രായും, ചരിത്രാരംഭ കാലം മുതൽ ഇന്നുവരെയുള്ള, മനു
 ഷ്യ സ്നേഹപരമായ, ദീനാനുകമ്പാ പ്രവർത്തനങ്ങൾ,
 ആർക്കും, ആരും ഇന്നും എന്നും ഒരിക്കലും വിസ്മരി
 ക്കാൻ സാധ്യമല്ല—ലോക സമാധാനം എന്നും നിലനി
 ല്കുന്നതു നിങ്ങളിൽകൂടി മരത്രമാണ്— ആർത്തർക്കും
 അവശർക്കും ആലംബഹീനർക്കും, എന്നും, താങ്ങും തുണയും
 ആലംബവും നിങ്ങൾ മരത്രമാണ്— ത്യാഗോജ്ജ്വലമായ,
 നിങ്ങളുടെ സാധു ജനസേവന, പാരമ്പര്യം, അഭംഗുരം
 തുടർന്നാലും ശത്രുമിത്രഭേദമന്യെ, ജാതിമത വർഗ്ഗ
 ചിന്തകൾക്കതീതമായി, ദൈവസ്നേഹത്തിൽകൂടിയുള്ള
 സഹോദര സ്നേഹ സേവനംഒരിക്കലും ആർക്കും മറക്കാ
 നും മറയ്ക്കാൻ സാധ്യമല്ല, ദൈവ സ്നേഹമില്ലാതെ
 ദൈവ വിശ്വാസമില്ലാതെ സഹോദര സ്നേഹമില്ലാതെ
 കൊടും സ്വാർത്ഥതയിൽപ്രശസ്തിക്കുംധനജനത്തിനും
 അമിത സുഖാനുഭവത്തിനും വെമ്പലോടെ വീരോടെ വെര
 നേടുന്ന ഇന്നത്തെ ലോകത്തിന്, സമാധാനത്തിനും
 ആശ്വാസത്തിനുമുള്ള—ഏക മാർഗ്ഗം നിങ്ങളുടെ ത്യാഗപൂർ
 ണ്ണമായ സേവനവും, പ്രാർത്ഥനയും, പൂജാകർമ്മാദികളും
 മാത്രമാണ്. ഇന്നത്തെ ജനസമന്വയുടെയും അമിത
 സുഖജീവിതവാഞ്ഛയുടെയും ഈശ്വരാസ്തികൃതികളേ

ധനത്തിന്റെയും കൊടും സ്വാർത്ഥതാ പ്രവർത്തനത്തിൽ ലോകത്തിനശ്വാസവും സമധാനവും സംധ്യമാക്കുന്നതിനുള്ള നിങ്ങളുടെ പരിത്യാഗപരമായ ത്യാഗജ്ജ്വല സേവനങ്ങളെ ജനസഞ്ചയം എന്നും കൃതജ്ഞതയോടെ സ്മരിക്കും.

ഹിന്ദു, ബുദ്ധ, ജൈന, സിക്ഖ, യുദ്ധ, ക്രൈസ്തവ, മുസ്ലീം മതങ്ങളിലെ. സന്യാസ സന്യാസിനി, വൈദികാചാര്യ പുരോഹിത വൃന്ദങ്ങളിലെ, ഒരു ചെറിയവിഭാഗം, കൊടും സ്വാർത്ഥത, പരസ്പരം കൂടാതെ, തൻകാര്യ പ്രസക്തരും ധനമോഹികളും, അമിത സുഖാനുഭവിക്കുമായ ഇരുമ്പു മനുഷ്യരായി, അവിടവിടെ വർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. അതേ പ്രകാരം തന്നെ-മറിച്ച്, നിസ്വാർത്ഥരായി, ത്യാഗികളായി, പരസ്പരഹോവികളായി തങ്ങളുടെ മുഴുവൻ കഴിവുകളും. മറ്റുള്ളവർക്കായി, തൻസുഖത്തെ ത്യജിച്ചു ക്ലേശങ്ങളിലൂടെ, ശാരീരിക സുഖങ്ങളും മറ്റൊല്ലാ സുഖങ്ങളും നിശ്ശേഷം ത്യജിച്ചു, ദേവ മനുഷ്യരായി വർത്തിക്കുന്ന ഒരു ചെറിയ വിഭാഗവും ഉണ്ട്. അവരെ എല്ലാക്കാലത്തും ലോകം അതീവ സ്നേഹത്തോടെ സ്മരിക്കും-ഇതിലെ ആദ്യ വിഭാഗക്കാരും. ലോകസമാധാനത്തിനു ഒരിക്കലും തടസ്സമായി നില്ക്കുന്നില്ലെന്നുള്ള സത്യം മറക്കരുതല്ല. മനുഷ്യത്വമുറയുടെ ഭരംകോലം മുതൽ ഇന്നേയോളമുള്ള എല്ലാ മതങ്ങളിലെയും, സന്യാസി, സന്യാസിനിമാരും, വൈദികാചാര്യന്മാരും ലോക നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥനാധ്യാനത്തോടെ, പൂജാകർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളോടെ, ആളുകളുടെ അവശതയെയും ആലംബഹീനതയെയും, ആശ്ചര്യ, നന്മകൾക്കായി അനവരതം കഴിവുള്ളത്ര, സേവനം ആത്മാർത്ഥതയോടെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട് ഇന്നും ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവശർക്കും ആർത്തർക്കും ആലംബഹീനർക്കുമായി അവർ ചെയ്തിട്ടുള്ളതും ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ, ദീനാനുകമ്പാപ്രവർത്തനങ്ങളും-ത്യാഗജ്ജ്വലമായ നിസ്വാർത്ഥ സേവനങ്ങളും-ആരിലും ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കാൻ സാധ്യമല്ല.

ജീവിതം അനുഭവത്തിലൂടെ

നമ്മുടെ എല്ലാ കഴിവുകളും ശക്തികളും ധനസമ്പത്തുകളും ദൈവം നമുക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്നത്, നമ്മുടെ സുഖത്തിനുള്ള ഉയർച്ചക്കും സ്വാർഥപരമായ ജീവിതത്തിനും മാത്രമായിട്ടല്ല, നമ്മെ സമീപിക്കുന്ന, നാം അറിയുന്ന. അറിയാത്തവരെങ്കിലുമർഹിക്കുന്ന, ആചര്യപ്പെടുന്ന നമ്മുടെ അസ്ഥിയിൽനിന്നുള്ള അസ്ഥിയും, മാംസത്തിൽനിന്നുള്ള മാംസവും ആയ നമ്മുടെ സാധുസഹോദരങ്ങൾക്കു കൂടി നൽകണം. വീനിയോഗിക്കണം. ഒരിക്കലും ഒരു കാരണവശാലും അസത്യം പറയരുത്. ദൈവം നമുക്ക് തന്നിരിക്കുന്നത്, നാക്കും, സംസാരശക്തിയും, സത്യം സംസാരിക്കുന്നതിന് മാത്രമാണ്. നമ്മുടെ എല്ലാ പ്രവർത്തനശക്തികളും, കഴിവുകളും ദൈവം നൽകിയിരിക്കുന്നത്. സൂത്രവും, ചതിവും, വഞ്ചനയും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനല്ല. കള്ളവും ചതിവും പ്രവർത്തിപ്പാർക്കും ഒരിക്കലും വിജയിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ല. താൽക്കാലികവിജയമുണ്ടായാലും അത് പിന്നീട് വലിയ ആപത്തിനിടയാക്കും. കൂടാതെ, മരണാനന്തരജീവിതത്തിൽ, നിത്യദുഃഖത്തിന് കാരണവുമാകുന്നു.

നമ്മുടെ ഹൃദയാഗ്രഹവും ചിന്തയും സദാനന്തായിരിക്കണം. വക്രതയും സൂത്രവും കാപട്യവും ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകരുത്. നല്ല കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റിയും ചിന്തിക്കണം. നടക്കാത്തതും, അസാധ്യവുമായ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി

ചിന്തിക്കരുത്, വേണ്ടാത്തതും, കൊള്ളമുത്താതും അനാവശ്യവും, അക്രമപരവും തീന്മക്കിടനൽകുന്നതുമായ തോന്നലുകൾ, മനസിലുണ്ടാകുമ്പോൾ തന്നെ അവയെ തള്ളിമറന്ന് ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിൽ നിന്ന് എൻറീശ്വരം, ദൈവമേ, എന്നുച്ചരിക്കണം. കൂടാതെ, വിശ്രമവേളകളിലും, നടക്കുമ്പോഴും ഉറക്കമില്ലാതെ കിടക്കുമ്പോഴും സമയം കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം ദൈവമേ, ഇശ്വരം എന്ന് തുടരെ പതുക്കെ ഉച്ചരിക്കണം. അത് നമ്മുടെ ആത്മാവിന് എന്നെന്നേക്കും ഒരു മുതൽ കൂട്ടായിരിക്കും.

നാളത്തെപ്പറ്റി നാം ചിന്തിക്കരുത്; വ്യാകുലപ്പെടരുത്; നാളെ നാം ജീവിക്കുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ഉറപ്പില്ലല്ലോ മരണം നമുക്കെല്ലാമുണ്ടെന്നും, അതിന്റെ സമയം എപ്പോഴാണെന്ന് തീർച്ചയില്ലെന്നും നിശ്ചയമാണല്ലോ. കഴിയുന്നതും കഴിഞ്ഞതുമായ നിമിഷങ്ങളെല്ലാതെ വരുവാനുള്ള നിമിഷങ്ങളിൽ നാം ജീവിക്കുമെന്നുറപ്പ് തരാൻ ആരാലും സാധ്യമല്ല നമ്മുടെ സ്വന്തക്കാർ, ബന്ധുക്കൾ, സ്നേഹിതർ തുടങ്ങി നിരവധി സോദരങ്ങൾ, ശിശുക്കൾ, യൗവനക്കാർ, വൃദ്ധന്മാർ തുടങ്ങി പല പ്രായക്കാരും, അന്ധരിനും ഓരോ മണിക്കൂറിലും, പെട്ടെന്ന് നമ്മെ വിട്ടുപോകുന്നതായി നാം അറിയുന്നു. കേൾക്കുന്നു. നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, കൂളിച്ചുനീൽക്കുമ്പോൾ ഉറങ്ങി കിടക്കുമ്പോൾ, വിശ്രമവേളയിൽ യാത്രയിൽ, ബസ്സിൽ വച്ച്, ട്രെയിനുകളിൽ, വിമാനം മുഖം മരണത്തിൽ നിന്നു വീണ് രോഗ കിടക്കയിൽ കിടന്ന്, ഇടിമിന്നലിനാൽ, വെടിയേറ്റ് അടിയൻ, കത്തിക്കുത്തിനാൽ, ഭക്തം ഹർദ്ദിച്ച്, ഹൃദയസ്തംഭനത്താൽ, വിചാരിക്കാത്ത സമയത്തും, നിനയ്ക്കാത്ത നാഴികയിലും, അനേകർ അകലമുതപ്പി വന്നിടയാകുന്നതായി നാം കേൾക്കുന്നു, അറിയുന്നു. നാം ആരും ഇതിൽ നിന്നൊന്നും വ്യത്യസ്തരല്ല.

മരണത്തിൽ നിന്നും ആരും ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടു

ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതായി അനുഭവവുമില്ല. അതിനാൽ വരുവാനുള്ള സമയ കാലങ്ങളെയും, ദിവസങ്ങളെയും പറ്റി ചിന്തിച്ചു ആകുലരാകേണ്ട ആവശ്യമില്ല. വരുന്ന സമയങ്ങൾ, കാലങ്ങൾ, ദിവസങ്ങൾ, അന്നുണ്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ നടത്തിക്കൊള്ളും. ഈ ലോകത്തിലെ സമസ്തവും നമ്മുടെ ശരീരവും കൂടിവിട്ടൊഴിഞ്ഞു വിചാരിക്കാത്ത സമയത്തു നാം നമ്മുടെ നിത്യവേനത്തിലേക്കുപോകേണ്ടിവരും. ഈ അനുഭവസത്യം ആരും ഒരിക്കലും മറക്കാതെ ദിവസവും ചിന്തിക്കണം; സ്മരിക്കണം. ഓരോ നിമിഷത്തിലും അടുത്ത നിമിഷം നമുക്കു കിട്ടുകയില്ലെന്നുള്ള സുന്നിശ്ചിത ചിന്തയിൽ, സദാ നാം വ്യാപരിക്കണം, വർത്തിക്കണം, ജീവിക്കണം.

അദ്ധ്യായം 12

ജീവിതം അനുഭവത്തിലൂടെ 2

ഈ ലോക ജീവിതം, ക്ഷണികം, ഈ ലോകം ഒരു വഴിയമ്പലം. ഈ ലോകം ഒരു സത്രം, ഒരു ടൂറിസ്റ്റ് ബംഗ്ളാവ്; യാത്രക്കാർ, വഴിപോക്കർ, ടൂറിസ്റ്റുകൾ, വരുന്ന-വിശ്രമിക്കുന്നു, പോകുന്നു. അതുതന്നെ, വീണ്ടും വീണ്ടും ആവർത്തിക്കുന്നു. ഈ ലോകം ഒരു നാടകശാല. ഓരോ നടനും അണിയറയിലെത്തി വേഷം കെട്ടുന്നു, ചുട്ടികുത്തുന്നു, മേക്കപ്പു നടത്തി രംഗത്തു പ്രത്യക്ഷനായി അഭിനയിക്കുന്നു. കാണികളുടെ മുമ്പിൽ ചിലർ വിജയിക്കുന്നു, ചിലർ അപഹർഷരാകുന്നു. നാടകം തീർന്നു. നിശയും കഴിഞ്ഞുപോയി. വിജയിച്ചവർ ആഹ്ളാദത്തോടെ, വി

ലപ്പെട്ട വിജയ സമ്മാനവുമായും, തോറവർ വേദോര
 ത്തോടെ, ദുഃഖസങ്കടം സമ്മാനവുമായും മടങ്ങുന്നു,
 ഈ ലോക ജീവിതം അന്നന്നു വിരിഞ്ഞു നശിക്കുന്ന
 പുഷ്പങ്ങൾക്കു തുല്യം. പൂവിരിഞ്ഞു, വെയിലേ
 റു, വാടി, വൈകുന്നേരം പൊഴിഞ്ഞു. ജീവിതം
 അസ്തമിച്ചു. ഈ ലോകജീവിതവും, ഈ ലോകം
 തന്നെയും, മായ, അൽഭുതം.

ജീവിതത്തിനു വേണ്ടി, ജീവിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി,
 തത്രപ്പെട്ട്, വെറിച്ചി പിടിച്ചും, സംഭ്രാന്തിയോടെ
 ഓടരുത്; ചാടരുത്; പരക്കംപായരുത്. സമാധാന
 പരമായി, ശാന്തരായി വളർന്നുവന്ന ചുറ്റുപാടും,
 സാഹചര്യങ്ങളനുസരിച്ചും അദ്ധ്വാനിച്ചാൽമതി,
 ദരിദ്രജീവിതം സമ്പന്ന ജീവിതത്തേക്കാൾ ഉത്തമം.
 സമാധാനത്തോടും, സംത്യപ്തിയോടും കൂടിയ ദരി
 ദ്ര ജീവിതം എത്രയോ ആനന്ദപ്രദവും മനോ
 ഹരവുമായിരിക്കുമെന്ന്, അനുഭവത്തിലൂടെ ഏതെ
 കിലും ഒരു കാര്യത്തിൽ ഒരവസരമെങ്കിലും പരീക്ഷി
 ച്ചാലറിയാൻ സാധിക്കും. സമാധാനവും സംത്യ
 പ്തിയുമില്ലാത്ത സമ്പന്ന ജീവിതം, എത്ര ദുഃഖ
 കരമാണെന്നുള്ളതും അനുഭവത്തിലൂടെ, ഏല്ലാ അദ്ധ്വ
 നങ്ങളും, പ്രവർത്തികളും ദൈവസന്തോഷത്തോടെ,
 പരസന്തോഷത്തോടെ, സ്വാർഥരഹിതമായി, സത്യസ
 ന്ധമായി നടത്തണം. കരുണയില്ലാതെയും നീതിര
 ഹിതമായും ഒന്നും ചെയ്യരുത്. ഹൃദയം കളങ്കരഹിത
 വും പരിശുദ്ധവുമായിരിക്കണം. ഓരോ ചിന്തയും
 വാക്കും പ്രവർത്തിയും ദൈവത്തെ മുൻനിർത്തിയു
 ള്ളതായിരിക്കണം. ദോഷത്തിനും തീന്മയ്ക്കും ഇട
 വരുന്നതൊന്നും പ്രവർത്തിക്കരുത്. നമ്മുടെ ഓരോ
 പ്രവർത്തിയും മാതാപിതാക്കളെയും, ഗുരുനാഥന്മാ
 രെയും ദൈവത്തെയും മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ടായിരി
 കണം ചെയ്യേണ്ടത്.

ധനം സ്വാദിച്ചുകൂട്ടിവയ്ക്കുന്നതിനും, അമിത
 സുഖഭോഗങ്ങളനുഭവിക്കുന്നതിനും ആഗ്രഹിക്കരുത്.

ആവശ്യങ്ങൾ പരിമിതമാക്കണം. ജനിച്ചുവളർന്ന പുറംപാടിനും സഹായത്തിനും അനുസരിച്ചുള്ള ഒരു ജീവിതം സ്വീകരിക്കുകയും അതിൽക്കൂടുതലായി വരുന്ന വരവുകൾ നമ്മിൽ കുറഞ്ഞ സാധുക്കൾക്കു നൽകുകയും ചെയ്യണം. വീടിനും, വീട്ടിലകാരത്തിനും, സുഖോപകരണങ്ങൾക്കും അമിതമായി ചെലവുചെയ്യാതെ, പരനന്മയ്ക്കായി സഹായിക്കണം. നമ്മുടെ സമീപസ്ഥാനങ്ങളിലുള്ള പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളെ നാം കാണണം, അറിയണം, സഹായം ആവുന്നത്ര നൽകണം. കൃലിക്കാരോടു ദയവായി പെരുമാറണം. അവരും ജോലിയിൽ ആത്മാർത്ഥത കാണിക്കണം. കൃലിശമ്പളം കുറയ്ക്കരുത്. ത്രാസ്യം പടിയും അളവും തൃക്കവും ഒത്തതായിരിക്കണം.

ഏഷണിയും നൂണയും കള്ളവും പറഞ്ഞു വഴക്കിനിടയാക്കരുത്. കാണുന്നതും കേൾക്കുന്നതുമെല്ലാം പറഞ്ഞു പരത്തരുത്. നൂണ കൂട്ടിക്കെട്ടി ആരുമായും ശബ്ദം കേൾക്കരുത്. അസഭ്യങ്ങളും ചീത്തവിളികളും കേട്ടുരസിക്കാതെ, അതുവർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനിടം നൽകാതെ ഓടിയകലണം. മറ്റുള്ളവരുടെ രഹസ്യങ്ങൾ അറിയാൻ ശ്രമിക്കരുത്. ഭിക്ഷ രഹസ്യത്തിൽ കെട്ടുക്കുന്നതാണു നല്ലത്. തന്നെ സംബന്ധിച്ചു അല്ലാത്തതും, മറ്റുള്ളവർക്കറിയാൻ കൂടാതെ ആർക്കും ഒരു പ്രയോജനമില്ലാത്തതുമായ കാര്യങ്ങളിലിടപെടരുത്. മറ്റുള്ളവർക്ക് ഒരുവിധത്തിലും നഷ്ടത്തിനിടവരുത്തരുത്. ആർക്കും നാം ഉപദ്രവകാരികളാകരുത്. സഹോദരങ്ങളെ ആക്ഷേപിക്കരുത്. തുച്ഛീകരിക്കരുത്. ആരെയും നിസ്സാരൻമാരാക്കരുത്. എല്ലാവരേക്കാളും താൻ നിസ്സാരനാണെന്നു ധരിക്കണം. മറ്റുള്ളവരെ ആദരിക്കുകയും, അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ കേൾക്കുകയും, അതിനു വിലകല്പിക്കുകയും വേണം. പ്രതിപക്ഷബഹുമാനത്തോടെ എല്ലാവരിലും വർത്തിക്കണം.

ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ അനുസ്സിനെത്ത

ജീവിതം നയിക്കണം. വ്യഭിചാരം ആരും ഒരിക്കലും ചെയ്യരുത്. അതിലേക്കൊരുങ്ങിയും ഹൃദയം ആഗ്രഹിക്കരുത്. കണ്ണിന്റെ നോട്ടം എത്തരുത്. പതുങ്ങിയും സാവധാനത്തിലും വേഗതയിലും കാല്പാദങ്ങൾ അതിലേക്കു വീഴരുത്. അംഗവിക്ഷേപങ്ങൾ പോലുമുണ്ടാകരുത്. പലിക്കരുത്, പലിപ്പിക്കരുത്. ഏവരും, അവരവരുടെ അന്തസ്സിനടുത്തു ജീവിതപര്യകളും, ചുമതലകളും കൃത്യമായും കർത്തവ്യബോധത്തോടെയും നടത്തണം. എല്ലാറ്റിനും എല്ലാറ്റിലും ആദ്യമായി ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ച്, ദൈവത്തെ മുൻനിർത്തി, യേശുക്രിസ്തു, സ്നേഹിച്ചു, കേന്ദ്രീകരിച്ചു രത്തോടെ ദൈവകല്പനയ്ക്കും ലോകനീതിക്കും ചേർന്നവിധം ജീവിതം നയിച്ചാൽ, ആ ജീവിതം തനിക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും നന്മകൈവരുത്തി, ശുദ്ധമായ അന്ത്യത്തിലെത്തി, ജീവിതലക്ഷ്യമായ നിത്യാനന്ദജീവിതം നിത്യലോകത്തിൽ തുടരുന്നതിനിടയാകും—അതിലേക്ക് നമുക്ക് ശ്രമിക്കാം!

അദ്ധ്യായം 13

ജീവിതാനുഭവ സാരം !

ഈ ഭൂമിയും പ്രപഞ്ചനഭരണാലയവും സൗരയൂഥവും സദാ കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ഭ്രമണത്താൽ, ഉദയാസ്തമനത്താൽ, ദിനരാത്രങ്ങൾ, ആഴ്ചകൾ, മാസങ്ങൾ, സംവത്സരങ്ങൾ വന്നു പോയ്ക്കൊണ്ടു മിരിക്കുന്നു. ഭൂമിയുടെ കറക്കത്തോടുകൂടി നമ്മളും കറങ്ങുന്നു. ഉദയാസ്തമനങ്ങളോടുചേർന്ന് നമ്മളും പൊയ്ക്കൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. ഓരോ നിമിഷം

കഴിയുന്നതോടും നമ്മുടെ ശവത്തോട് നാം അടുക്കുന്നു. പൂഴുവും, കൃമിയും, ചാരവും, മണ്ണും, പൊടിയുമായി നമ്മുടെ ശരീരത്തെ ലയിപ്പിക്കുന്ന ശവക്കല്ലായി ലേക്കുള്ള യാത്രാദൂരം നിമിഷങ്ങൾ, സമയങ്ങൾ, മണിക്കൂറുകൾ, ദിവസങ്ങൾ, കഴിയുന്നതോടും കുറഞ്ഞു കയറുന്നു എന്ന്, സദാ മരണത്തെ മുന്നിൽകണ്ടുകൊണ്ട് അടുത്തനിമിഷമോ, ദിനമോ, തനീക്ക് സംഭവിക്കാവുന്ന മരണത്തെയോർത്ത്, സന്തോഷസമേതം അത് സ്വീകരിക്കുവാൻ സദാസമയവും തയ്യാറായിരിക്കണം.

ഏതാനും ആഴ്ചകളോ, ദിവസങ്ങളോ, എല്ലാം വിട്ടൊഴിഞ്ഞ്, സ്വസ്ഥമായി സന്തോഷസമേതം കിടക്കയിൽ കിടന്ന് സമാധാനപരമായ മരണം ലഭിക്കുന്നതിന് സദാ നാം ആഗ്രഹിക്കണം. നമ്മോട് ഇണങ്ങിപ്പേർന്നിരുന്ന സകലതാൽപര്യങ്ങളും വീട്ടുപേക്ഷിച്ച് നമ്മുടെ സ്ഥിരം വസതിയിലേക്കുള്ള യാത്രയാണ് മരണം എന്ന് ധരിക്കണം. മരണത്തോടുകൂടി ഈ ലോകത്തിൽ നമുക്കുണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം നഷ്ടമാകുന്നു. നമ്മുടെ സമ്പാദ്യങ്ങളിൽ, നമ്മുടെ നന്മതിന്മ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വില മാത്രമേ നമ്മുടെ അനുഗമിക്കുന്നത്. നമുക്ക് മനസില്ലെങ്കിലും മരണത്തോടെ നമുക്കിവിടെയുള്ളത് സകലതും വിട്ടൊഴിയണം. അതിനാൽ കുറെനേരത്തേതന്നെ, അഥവാ എപ്പോഴും മരണം വന്നാലും പോകാൻ തയ്യാറാണെന്നുള്ള നിലയിലായിരിക്കണം ഈ ലോകത്തോടിണങ്ങിപ്പേർന്നുള്ള ജീവിതം. കുറെ ദിവസം സകലതും വീട്ടുപേക്ഷിച്ച് കിടക്കയിൽ കിടന്ന് ഈശ്വരനെ മാത്രം ചിന്തിച്ചും, ധ്യാനിച്ചും മരിക്കാനിടയായാൽ, അത് ഈ ലോകത്തിൽവെച്ച് ലഭിക്കാവുന്നതിൽ ഏറ്റവും വലിയ മഹാഭാഗ്യമാകുന്നു.

ജീവിതാനുഭവസാരം 2

രവിലെ ഉണർന്നെഴുന്നേൽക്കുമ്പോഴും, ജോലിയുടെ ആരംഭത്തിലും, അവസാനത്തിലും, രത്രികിടക്കുന്നതിനുമുമ്പും, ദിവസാരംസേമയങ്ങളിലും ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കണം; ധ്യാനിക്കണം; സ്തുതിക്കണം; നന്ദിപറയണം. ദൈവമുമ്പിലും സഹോദരങ്ങളുടെ മുമ്പിലും വന്നുപോയിട്ടുള്ള തെറ്റുകളെ തിരുത്തുകയും, മേലിൽ അവ വരാതിരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും, അവരോടും, ദൈവമുമ്പാകെ വന്ന തെറ്റിന് ദൈവത്തോടും മാപ്പ് അപേക്ഷിക്കുകയും വേണം. ആരെപറ്റിയും ആരോടും അസൂയ ഉണ്ടാകരുത്. സഹോദരങ്ങളുടെ ഉമർച്ചയിൽ അസൂയപ്പെടാതെ സന്തോഷിക്കണം. ഏല്പാവർക്കും നന്മവരാനാഗ്രഹിക്കുകയും അതിലേക്കു നമ്മാൽ കഴിവതു ചെയ്യുകയും ചെയ്യണം. മറ്റുള്ളവരുടെ ആപത്തിലും ദഃഖത്തിലും നാം പങ്കു ചേർന്നു കഴിയുന്ന സഹായം അവർക്കു ചെയ്യണം.

പണത്തിൽ, വസ്തുവകകളിൽ, സുഖഭോഗങ്ങളിൽ അമിതമായ ആഗ്രഹവും ചിന്തയും ഉണ്ടാകരുത്, മറ്റുള്ളവർക്ക് ചെയ്യുന്ന സഹായങ്ങൾക്കു പ്രതിഫലമോ, കൈക്കൂലിയോ വാങ്ങരുത്. പ്രശംസയും, പുകഴ്ചയും, സ്തുതിപ്പുകളും ആഗ്രഹിക്കരുത്. പലവിചാരത്തോടെ പ്രാർത്ഥിക്കരുത്. പ്രാർത്ഥനയിൽ ചുമട്ടു കണക്കിനുള്ള തന്റെ ഈ ലോകാവശ്യങ്ങളും പ്രശ്നങ്ങളും ഉന്നയിക്കരുത്. ദൈവത്തിൽ ഉറവായി വിശ്വസിക്കണം. ആത്മനിയന്ത്രണത്തിൽ

ലുടയല്ലാതെ കൃത്യമാർഗ്ഗേണ സന്താനനിയന്ത്രണത്തിനു ശ്രമിക്കരുത്, യാതൊരു കാരണവശാലും വിവാഹമോചനം പാടില്ല. ഭാര്യയെ ഭർത്താവോ, ഭർത്താവിനെ ഭാര്യയോ, ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിക്കരുത്. നമ്മുടെ കൈവശമുള്ളതും വന്നുചേരുന്നതും ആയ ധനധാന്യങ്ങളും വസ്തുവകകളും നമുക്കായി മാത്രം വിനിയോഗിക്കാനായിട്ടല്ല ദൈവം നമ്മെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നുള്ളത് ഒരിക്കലും മറക്കാതെ. നമ്മുടെ സുഖജീവിതം പരിമിതപ്പെടുത്തി, മറ്റുള്ളവർക്കു കൂടി നല്കണം. ഇല്ലായ്മയിൽ പോലും, ഉള്ളതിന്റെ ഓഹരി സംധൂക്കിക്കൂ നല്കണം.

വേദനിക്കുന്നവരെക്കണ്ടാൽ, നമുക്കും വേദനയുണ്ടാകണം. വിശക്കുന്നവരെക്കണ്ടാൽ നമുക്കും വിശപ്പുണ്ടാകണം. ഗുരുക്കന്മാരെയും ആചാര്യരേയും ബഹുമാനിച്ചാരാധിക്കണം. ദുശ്ചിന്ത, കൊലപാതകം, പരസംഗം, വിടക്കണ്ണ, മോഷണം, കള്ളസാക്ഷ്യം, അത്യാഗ്രഹം, ദ്രവ്യാഗ്രഹം, മദ്യപാനം, അഹങ്കാരം, പ്രതികാരം, വൈരാഗ്യം, വാശി, വക്രത, ചതിവ്, സൂത്രം, കാപട്യം, അസത്യം, കുറ്റംപറച്ചിൽ, അധികാരദുർവിനയോഗം, ഗർവ്വ്, അലസത, അതിഭാഷണം, ജല്പനം. ഗുരുനിന്ദ, പരദ്രോഹം, പരസനേഹമില്ലായ്മ, സ്വാർത്ഥത, കൈക്കൂലി, അമിതഭോജനം, അമിതസുഖാനുഭവം, അസൂയ, സംധൂതൃഷ്ടികരണം, പ്രതുപക്ഷ ബഹുമാനമില്ലായ്മ, ക്ഷിപ്രകോപം, പീരാക്ക്, ശാപോല്പാദനം, അസഭ്യ സംഭാഷണം, അശ്ളീലവായന, ചീത്ത പറച്ചിൽ, ശണ്ഠ, വഴക്ക്, കലഹം, മാതൃകാപരമല്ലാത്ത പ്രവർത്തനവും ജീവിതചര്യകളും, എല്ലാം പാടേ ഉപേക്ഷിച്ച്, സൽഗുണ പൂർണ്ണരായി സദാ നല്ല മനുഷ്യരായി ജീവിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കയും ജീവിതം തുടരുകയും ചെയ്യണം.

ഈശ്വരൻ പക്ഷദേഹക്കാരനാണ്, ചിലർക്കു അമിത സുഖവും ചിലർക്ക് അങ്ങേയറ്റത്തെ ദുഃഖജീവിത

വും നൽകുന്നു ചിലരെ അംഗഹീനരായും, വിശു
 പരായും, സുന്ദരരൂപികളായും, ചിലരെ ആരോഗ്യവാ
 ന്നരായും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അംഗസൗഖ്യവത്തി
 ലും ശരീരഘടനകളിലും വലിപ്പ ചെറുപ്പവും,
 പൂർണ്ണതയും അപൂർണ്ണതയും നൽകുന്ന അവസാനം
 വരെ സുഖജീവിതം ലഭിക്കുന്നവരും, ദുഃഖിതരും, രോ
 ഗികളും ദരിദ്രരും ഉണ്ട്. മരണത്തിലും ക്ഷണികമായും
 ദീർഘകാല സുഖങ്ങളിലും ഉള്ള അനുഭവം നൽകുന്നു.
 ആയുസ്സു ദൈർഘ്യത്തിലും ഏറ്റവും കുറഞ്ഞകാലം
 മുതൽ, ജന്മമാത്ര മുതൽ ശതവർഷത്തിനപ്പുറം വരെ
 ജീവിതം നൽകുന്നു. ഈ വിധമായ അനുഭവവ്യത്യാ
 സങ്ങൾ നൽകുന്നത് ദൈവ നീതിക്കു ചേർന്നതാ
 ണോ? ഈശ്വരവീശ്വാസത്തിൽ ഉറപ്പില്ലാത്തവർ ഒരു
 സകൽപ ജീവിയായി ഈശ്വരനെ സകൽപിക്കുന്നവർ,
 ഈശ്വരവീശ്വാസം കെട്ടുകഥ പോലെ കരുതുന്നവർ,
 തൊടുത്തിവിടാറുള്ള പോദ്യശരങ്ങളാണിതെല്ലാം.

സംശയാലുക്കളേ! എല്ലാറ്റിന്റെയും എല്ലാവരു
 ടെയും സൃഷ്ടാവ് ദൈവം തന്നെയാണ്. അവി
 ടുന്നു മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത് ഈ ലോക
 ത്തിലെ ഹൃസ്വകാല ജീവിതത്തിനായിട്ടല്ല. നിത്യലോ
 കത്തിൽ നിത്യകാലം തന്നോടൊത്ത് ആനന്ദിച്ചു ജീ
 വിക്കാനാണ്. അതിലേക്കുള്ള ഒരു പരീക്ഷണജീവിത
 മാണിവിടെയുള്ളത്. അതിന്റെ ദൈർഘ്യം നിത്യ
 ജീവിതത്തോടു തുല്യം ചെയ്താൽ ഏതുമില്ല, ഒട്ടു
 മില്ല, അൽപമാത്രം—ആ അൽപകാല ജീവിതത്തിൽ
 സുഖിച്ചാലും ദുഃഖിച്ചാലും വലിയ കാര്യമായി ഗൗ
 നിക്കേണ്ടതില്ല. പിന്നീടു ലഭിക്കുന്ന സൗഭാഗ്യത്തോ
 ടും അതിന്റെ അവസാനിക്കാത്ത കാലദൈർഘ്യത്തോ
 ടും തുല്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ഈ ലോകസുഖദുഃഖങ്ങ
 ലിൽ വലിയ പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടതില്ല.

ദുഃഖിതരും, രോഗികളും, ദരിദ്രരും. മറ്റുള്ളവ
 രുടെ പരീക്ഷണമരണങ്ങളെല്ലാം, അവർക്കിവിടം വി
 ടുള്ള നിത്യ ജീവിതത്തിൽ ഉന്നതസ്ഥാനം ലഭിക്കും.

അതുപോലെ സമ്പന്നരും, അവരുടെ ജീവിതപരോപകാരജീവിതത്തിലൂടെ സ്വാർണ്ണരഹിതമായി തുടർന്നവസാനിപ്പിച്ചാൽ അവർക്കും നിത്യജീവിത സുഖാനുഭവലബ്ധിക്കു തടസ്സമില്ല. എല്ലാ വിധക്കാരും, ജീവിത പരീക്ഷണത്തിനായിട്ടാണ് ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾ നൽകിയിരിക്കുന്നത്. എല്ലാ വിധക്കാരും അവരവരുടെ നിലയിൽ സഹോദര സ്നേഹത്തോടെ സ്വാർത്ഥ ത്യാഗജീവിതം, ഒരു നല്ല ജീവിതം നയിച്ചു ഇവിടെ നിന്നും വിട്ടുപോയാൽ, നിത്യാനന്ദജീവിതം ലഭിക്കുന്നു.

ആത്മീയജ്ഞാനമില്ലാതെ, ലൗകികജ്ഞാനം മാത്രം ലഭ്യമാക്കുന്നവർ, യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനികളല്ല. ശരിയായ ജ്ഞാനം, മനുഷ്യന്റെ നിത്യ ജീവിതവും അതിനെ നൽകുന്ന സൃഷ്ടാവിനെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവുമാണ്. ദൈവത്തെപ്പറ്റിയും മനുഷ്യന്റെ നിത്യ കാലജീവിതത്തെപ്പറ്റിയും അറിവില്ലാത്തവർ ലൗകികജ്ഞാനത്തിൽ എത്രതന്നെ ഉന്നതരായാലും സത്യത്തിൽ അജ്ഞരും ഇരുളിൽ കുരിരുട്ടത്ത് ജീവിക്കുന്നവരുമാകുന്നു. ലോകം, പരീഷ്ക്കാരത്തിൽ ലൗകിക ജ്ഞാനത്തിൽ വികസിക്കുന്നതാവും കൂരിരുളാകുന്ന അന്ധകാരത്തിൽ നിലംപതിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ഉദ്ദേശവും ലക്ഷ്യവും മനസ്സിലാക്കാതെ ലോകജ്ഞാനവികാസത്തിന്റെ പരമോന്നതിയിലെത്തി തെളിയുന്നവർ അജ്ഞാതമാകുന്ന കൂരിരുളിൽ നിമഗ്നരായി ജീവിക്കുകയാണ്. ആദ്യമായും പ്രധാനമായും സൃഷ്ടാവിനെയും തന്നെയുംപ്പറ്റി അറിയണം. തന്നെ ആരാണ് സൃഷ്ടിച്ചത്? മരണത്തോടെ ജീവിതം അവസാനിക്കുന്നുവോ? തുടങ്ങുന്നെങ്കിൽ അതെവിടെ? എന്നുവരെ? ആ ലോകം സുഖകരമോ, ദുഃഖഭൂയിഷ്ഠമോ? ഇത്യാദി സർവപ്രധാനമായ നിത്യകാലജീവിതകാര്യം അന്വേഷിക്കാതെ, അറിയാതെ, പിന്തിക്കാതെ, ക്ഷണികമായ, നശിക്കുന്ന, ഈ ലോകജീ

വിതത്തെപ്പറ്റി, എത്രകൂടുതലായവുസമ്പാദിച്ചു
 ലും യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനമാകയില്ല. ആകയാൽ നാം
 ലൗകികജ്ഞാനം അല്പം സമ്പാദിച്ചാലും മതി.
 ഇവിടുത്തെ ജീവിതം സുഖമോ, ദുഃഖമോ; സുഭി
 ക്ഷിതമോ, ദുർഭിക്ഷിതമോ, ഏതുവീധമായാലും അ
 ത് കാര്യമാക്കാനും അതിൽ ക്ലേശിക്കാനുമില്ല. എ
 ല്ലാവസ്ഥയിലും, സമധാനവും, സംതൃപ്തിയും,
 സ്ഥാനത്യഗ്രവും, സഹോദരസ്നേഹവും, പരോ
 പകാരവും, ശരീരവയവഘടകമായി രൂപപ്പെടുത്തി
 ജീവിതം തുടർന്നുവസാനിച്ചാൽ മതി. എല്ലാത്തിനും
 മുമ്പെ വൈതരണ അറിയുക, സ്നേഹിക്കുക, ദൈ
 വേഷ്ടപ്രകാരം ജീവിക്കുക. രണ്ടാമതായി, നമ്മു
 ടെ സഹോദരങ്ങളെ തന്നെപ്പോലെതന്നെ സ്നേഹി
 ക്കുക.

അദ്ധ്യായം 15

ജീവിതം, പ്രവർത്തികളിലൂടെ

സ്വാർത്ഥതയും, നിസ്വാർത്ഥതയും

രണ്ടും അതിരും അളവുമില്ലാത്ത സ്വാഭാവവി
 ശേഷങ്ങളാണ്. സ്വാർത്ഥത ഒരാളുടെ ശരീരഘടക
 മാക്കിത്തീർക്കാൻ പഠിപ്പോ അറിവോ ക്ലേശമോ
 ആവശ്യമില്ല. മറിച്ച് നിസ്വാർത്ഥത ശരീരഘടക
 മായ, സ്വാഭാവവിശേഷമാക്കാൻ അതിന്റെ പൂർണത
 യിൽ എത്തിക്കാൻ തുടർച്ചയായ പരിശീലനവും ശ്രമ
 വം അത്യവശ്യമാകുന്നു.

ഇന്നത്തെ തലമുറ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും പരിഷ്കൃത പരിഷ്കാരങ്ങളിൽ പുരോഗമനോത്സുകമാണ്. എന്നാൽ സ്വാർത്ഥതയിൽ മുൻതലമുറയേക്കാൾ വളരെ മടങ്ങ് അധികരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഇന്നത്തെ ജനതതി ബഹുഭൂരിഭാഗവും, സ്വാർത്ഥരാണ്. സ്വാർത്ഥം മുർത്തികളാണ്. ധർമ്മികമല്ലാത്തതും ധർമ്മിക പ്രവർത്തനങ്ങളും വാക്കുധാരണിയിൽ, പ്രസംഗത്തിൽ ഉടനീളം ഉടമെസ്തരും എവിടെയും മുഴക്കി, ഉൽഘോഷിച്ചുകൊണ്ട് നിറഞ്ഞ കടും സ്വാർത്ഥതയിൽ വർത്തിക്കുന്നു പ്രവർത്തിയിൽ ഇല്ലാത്ത പ്രസംഗം ചത്തതാണു എന്നുള്ള മഹാവാക്യം സ്മരണീയം തന്നെ.

ജീവിത തുറയിൽ നിസ്വാർത്ഥർ വളരെ വളരെ വീരളമാണെന്നുള്ള ഒരു സത്യം മാത്രമാണ്. ദീനാനുകമ്പ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും, ആതുരസേവനങ്ങളിലും, വർത്തിക്കുന്ന വ്യക്തികളും സമൂഹങ്ങളും തന്നെ സ്വന്തം ധർമ്മങ്ങളുടെ, വ്യക്തിഗതമായ താൽപ്പര്യങ്ങളുടെയും ഉയർച്ചക്കും സുഖഭോഗാതികൾക്കും മുൻതൂക്കം നൽകിയാണ് വർത്തിക്കുന്നത്. പേരും പെരുമയും പ്രശസ്തിയുമാകുന്നു സ്വാർത്ഥത, ധനസമ്പാദനത്തിനുള്ള സ്വാർത്ഥത.

അധികാരമോഹത്തിനായുള്ള സ്വാർത്ഥതാ തൻ ശരീരസുഖാദികൾക്ക് മാത്രമായുള്ള സ്വാർത്ഥതാ ഇങ്ങനെ ഇങ്ങനെ എല്ലാം എല്ലാം എവിടെയും എവിടെയും സ്വാർത്ഥത, കടും സ്വാർത്ഥത, കൊടുസ്വാർത്ഥത, വിളങ്ങി പ്രകാശിക്കുന്നു. ലോകജനതയിൽ തൊണ്ണൂററഞ്ച് ശതമാനവും ഇന്ന് സ്വാർത്ഥമുർത്തികളാണ്. ഇന്ന് എങ്ങും സ്വാർത്ഥത താളമേളത്തോടെ നൃത്തം ചെയ്തു പ്രസരിച്ച് പ്രശോഭിക്കുകയാണ്.

സ്വന്തം ശരീരസുഖം മാത്രം കണക്കിലെടുത്ത് വർത്തിക്കുന്ന ഒരു വിഭാഗം, തങ്ങളുടെ സുഖത്തിന് എതിരായിവരുന്ന ഏതിനെയും അവർ തല്ലിത്തകർക്കുന്നു. തന്റെ സുഖത്തിനായി മാത്രം ആഗ്രഹിക്കു

ന്നതെല്ലാം ലഭ്യമാക്കുന്നതിനായി കൊല്ലും കൊലയും പേലും നടത്തുന്നതിന് അവർ മടിക്കത്തില്ല.

മാതാപിതാക്കൾ എന്നോ മക്കൾ എന്നോ സ്വന്തം കാര്യം ബന്ധുക്കാരും സ്നേഹിതന്മാരുമെന്നോ കൂലി വേറെ കൂലി പണിയിൽ പാത്രം പ്രശസ്ത അപ്രശസ്തർ എന്നോ ഉപകാര അപകാരികളെന്നോ യാതൊരു വ്യത്യസ്തവും തങ്ങളുടെ സ്വാർത്ഥത സാധ്യതക്ക് വിലങ്ങുതടിയാകുന്നില്ല. തന്റെ സുഖം മാത്രം, തനിക്കു താൻ തന്നെ എന്ന നിലപാടിലുള്ള പ്രവർത്തനം മാത്രമാണ് ഇവരുടേത്. ഇവരെല്ലാവരും മനുഷ്യർ എന്നു പറയാം.

മറ്റൊരു വിഭാഗം വ്യക്തമനുഷ്യരായി വർത്തിക്കുന്നു. അവരുടെ സ്വാർത്ഥത താൻ, തന്റെ ഭാര്യ, മക്കൾ, എന്നിവരിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്നു. സമ്പത്തിന്റെ കൃന്മാരത്തിലും ഇല്ലായ്മയിലും ഒരു ചെറുവീരൽ ചലനസഹായം പോലും മറ്റുള്ളവർക്ക് ചെയ്യുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ ജനസമൂഹത്തിൽ ബഹുഭൂരിഭാഗവും ഈ വിധക്കാരാണ്.

പില അനുഭവങ്ങൾ വിവരിക്കാം. മദ്ധ്യസ്ഥിത നിലയിൽ ക്ഷീണിച്ച ഒരു കുടുംബം നാലഞ്ച് സഹോദരങ്ങളും മാതാപിതാക്കളും. കുറഞ്ഞ നിലയിൽ വീശപ്പ് അടക്കുവാനുള്ള ആഹാരത്തിനു തന്നെ വരവില്ല. ജ്യേഷ്ഠ സഹോദരൻ മാതാപാതാക്കളോട് ഒത്തും ഒറ്റക്കും വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ട് ശ്രമിച്ചു കൂടുംബത്തെ ഒരു വിധം നല്ല നിലയിൽ ഉയർത്തി സോദരരെ വിദ്യാഭ്യാസവന്നരാക്കി, സാമാന്യം നിലയിൽ വസ്തുവകകൾ ആർജിച്ചു, മാതാപാതാക്കളുടെ സുഖാശ്വാസങ്ങൾക്കായി കേണു പരിശ്രമിച്ചു. തനിക്കു തന്നെ തന്റെതാക്കാമായിരുന്നത്. എല്ലാം എല്ലാ പേർക്കുമായി നൽകി. കാലങ്ങൾ പീന്നിട്ടപ്പോൾ ആ നല്ല ജ്യേഷ്ഠൻ നിത്യതക്കുപോലും ഗതിയില്ലാത്തവനായി. സോദരങ്ങൾ എല്ലാം മദ്ധ്യസ്ഥസമ്പന്നരായിത്തീർന്നപ്പോൾ ആ ജ്യേഷ്ഠനെ സ്വാർത്ഥനെന്നും

കുടുംബ ഭ്രോഹി എന്നും മൂദ്രകൃത്തി തങ്ങൾ നി
 സ്വാർത്ഥതർ എന്നു പൊരുമ്പാമുഴക്കി. വിവാഹ
 പ്രായം കഴിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ജ്യേഷ്ഠൻറെ ചെൺ
 മക്കളുടെ വിവാഹത്തിന് വഴിയില്ലാതെ ആ സഹോദര
 സ്നേഹി പരക്കം പായുമ്പോൾ താൻ എല്ലാം എല്ലാ
 മായി വളർത്തി ഉയർത്തി സമ്പന്നരാക്കിയ തൻറെ കൂടെ
 പിറന്ന സോദരങ്ങളിൽ ഒരാരും, വിവാഹ പ്രായങ്ങളിൽ
 എത്തിയിട്ടില്ലാത്ത തൻറെ മക്കളെ ദശലക്ഷ
 ഞരം നൽകി, വിവാഹിതയാക്കുകയും ജ്യേഷ്ഠനെ
 സ്വാർത്ഥനെന്നു പ്രസംഗിപ്പിച്ചു നിസ്വാർത്ഥനാ
 കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതു പോലെ എത്ര എത്ര വൃ
 ക്ഷ മനുഷ്യരാണ് ഈ തലമുറയിലുള്ളത്. തനിക്ക്
 വേണ്ടി കഷ്ടപ്പെട്ട് ആവുന്നത്ര എല്ലാം എല്ലാം ചെ
 യ്ത സ്വന്തം കൂടെ പിറന്ന സോദരങ്ങൾക്കുപോലും,
 ചെറുവീരൽ ചലന സഹായം ചെയ്യാതെ, താൻ, തൻറെ
 ഭാര്യ, മക്കൾ എന്നിവരോട് കൂടി അമിതസുഖ അനുഭ
 വക്കാരായി വൃക്ഷമനുഷ്യർ വർത്തിക്കുന്നു.

താൻ ദശലക്ഷങ്ങൾ വരെ ചിലവു ചെയ്ത് രമ്യ
 ഹർമ്മ്യങ്ങൾ പണിയിക്കുകയും, ധനം, വസ്തുവകൾ,
 സുഖോല്പകരണങ്ങൾ, സുഖഭോജ്യങ്ങൾ ആർജ്ജിക്കു
 കയും ചെയ്തു സുഖിക്കുമ്പോൾ തൻറെ ചുറ്റുപാ
 ടിലും കീഴ്പ്പാടമില്ലാതെ ചേറുകൂടിലുകളിലും ചെറു
 മൺപുരകളിലും കഷ്ടപ്പെട്ട് തൊഴിൽ ഇല്ലാതെ, ഉടു
 തുണിയില്ലാതെ ആഹാരമില്ലാതെ വിശപ്പിനാലും രോ
 ഗത്താലും വലയുന്നു. തൻറെ അസ്ഥിയിൽ നിന്നുള്ള
 അസ്ഥിയും മാംസത്തിൽ നിന്നുള്ള മാംസവും ആയ
 തൻറെ സഹോദരങ്ങളെ ഒരു നോക്ക് കാണുന്നതിന്
 പോലും അവരെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിന് പോലും
 മനസില്ലാത്ത മനസ് ആകാത്ത വൃക്ഷ മനുഷ്യാ നിനക്ക്
 ഹ; കഷ്ടം

ഇന്ന് നാം സഞ്ചാര വേളയിൽ കാണുന്ന ശോച്യ
 മായ സ്ഥിതി വിശേഷം ഹൃദയമുള്ളവരെ വേദനി
 പ്പിക്കുന്നതാണ്. ഒറ്റ നീല മുതൽ നാലും അഞ്ചും

നിലകളുള്ള മണിമാളികകളുടെ റോഡ് പുറം പോക്ക്
 വക്കുകളിൽ പത്ത് അടി ചേലും സമചതുരമില്ലാത്ത
 ചെറു കൂടിലുകളിൽ, പത്തും പന്ത്രണ്ടും അംഗങ്ങൾ
 ഒരുമിച്ചു കഴിയുന്ന കാഴ്ചയാണ് നാം കാണുന്നത്.
 ഇവരെപ്പറ്റി അതിന് അടുത്ത് താമസിക്കുന്ന കൊട്ടാ
 രവാസികൾക്കോ അവശരും ആലമ്പഹിനർക്കുവേണ്ടി
 കച്ചകെട്ടി ഇറങ്ങി ഇരിക്കുന്ന സന്യാസ പുരോഹി
 ത്തവാസികൾക്കോ സ്വാമിയാരന്മാർക്കോ, കന്യകാലയ
 വാസികൾക്കോ യാതൊരു ചിന്തയും ഇല്ല, ഇവരെ എല്ലാ
 സാധ്യങ്ങളുടെ പേരിൽ ഉദാരമതികളിൽ നിന്നും സം
 ഭാവനകൾ വാങ്ങി തങ്ങൾക്കും തങ്ങളുടെ സ്വന്തക്കാർ
 ക്കുമായി വിനിയോഗിച്ച് സംരക്ഷിപ്പാൻ കഴിയും. സാ
 ധ്യ സംരക്ഷ ലേഖനം ഒട്ടിച്ച് അവശ്യമായ വേഷം
 കെട്ടി, മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നും തട്ടിപ്പും വെട്ടിപ്പുമായി
 സംഭാവനകൾ കൈവശമാക്കി തങ്ങളുടേയും സ്വന്ത
 ക്കാരുടേയും സുഖം മാത്രം കണക്കിലെടുത്ത് വർത്തി
 ക്കുന്നു. സന്യാസ, വൃക്ഷ, മനുഷ്യരും ഇന്നത്തെ തല
 മുറയിൽ നിസ്വാർത്ഥമായി വിരാജിക്കുകയാണ്.
 വൃക്ഷ മനുഷ്യസഹോദരാനിന്റെ അമിതസുഖാനുഭവ
 ണ്തിൽ അഥവാ പരിമിത സുഖാനുഭവത്തിൽ ഒരു
 അല്പം ശമൈകിയും നിന്റെ കൂടെ പിറന്നവർക്കും
 നിന്റെ ചുറ്റുപാടിൽ കാണുന്ന എല്ലാവിധ ആലം
 ബഹിനർക്കും നൽകിവർത്തിച്ചാലും.

ജീവിതപ്രവർത്തനത്തിലൂടെ 2

ഇനിയും കുറഞ്ഞൊരു വിഭാഗം മനുഷ്യ മനുഷ്യരായി വർത്തിച്ച് ജീവിക്കുന്നു. മുൻതലമുറകളിൽ ഈ കൂട്ടർ എചീടെയും ഒരു നല്ല പക് ഉണ്ടായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും പുരോഗതിയുടെ ഈ യുഗത്തിൽ ഈ വിഭാഗക്കാർ വളരെ കുറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. ഇല്ലായ്മയിലും സമർത്തിയിലും സുഖദുഃഖങ്ങളിലും ക്ലേശാരിഷ്ടതകളിലും സന്തോഷാനുഭവങ്ങളിലുമെല്ലാം തന്നോട് ഒപ്പം മാറുള്ളവരെ കാണുകയും തന്റെ ചെറുവിരൽ മാത്രമല്ല ചെറുവിരൽ ചലനം വരെ അവർക്കായി നൽകുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ്. മനുഷ്യ മനുഷ്യർ. തനിക്കു ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും മാറുള്ളവരുടെ ദുഃഖാനുഭവങ്ങൾ തനിക്കു ഉണ്ടായത് പോലെതന്നെ ഹൃദയത്തിൽ അനുഭവമാക്കി മാനസികമായി അലരോടു ഒത്ത് വർത്തിക്കുന്നു. തന്റെ വ്യപാരമണ്ഡലത്തിന് അകത്തുള്ളവരെ നേരിൽ കണ്ട് ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാവുന്നതു് എല്ലാം ചെയ്തു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തനിക്കു ഉള്ളതു് തന്റെ കൈയശം വന്നു ചേരുന്നതുമായ എല്ലാറ്റിലും ഒരു വിഹിതം അവശരും ആർത്തരുമായവർക്കു കൂടി സന്തോഷസമേതം പ്രധാനം ചെയ്യുന്നു. ഭിക്ഷക്കാരുൾ തനിക്കു ലഭിച്ചതിൽ ഒരു അംശം ഭിക്ഷലഭിക്കാത്തവന് നൽകുന്നു. അർദ്യപട്ടിണിക്കാരുൾ മുഴുപട്ടിണിക്കാരനുംകൂടി തന്റെതിൽനിന്നും വീതിക്കുന്നു.

ഈ വീധം എല്ലാ നിലക്കാരും അന്യോന്യം തന്നിൽ കുറഞ്ഞവരെ തനിക്കുള്ളതിൽ നിന്നും അംശിച്ച് സഹായിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ തങ്ങളുടെ എല്ലാവിധ കഴിവുകളും വിഹിതം സ്വാർത്ഥത വെടിഞ്ഞു നിസ്വാർത്ഥമായി സ്വന്ത ബന്ധു ബന്ധമോ ജാതിമതചർഗ്ഗ ചിന്തയോ കൂടാതെ നൽകി ജീവിക്കുന്ന നല്ല മനുഷ്യരാണ് മനുഷ്യ മനുഷർ

ദേവമനുഷ്യർ എന്ന പറയുന്നത് തന്റെ ജന്മം മുഴുവനും തനിക്കു് ഉള്ളതു് എല്ലാം മററുള്ളവർക്കായി നൽകി മരണ പര്യന്തം സ്വാർത്ഥ പരിത്യഗത്തോടും കായിക ക്ലേശ സേവനത്തോടും വർത്തിച്ചു ജീവിക്കുന്നവരാണ്. സ്ഥലകാല വിതരതയും മാതൃപിതൃ, സോദരി, സോദരബന്ധങ്ങളും കൈവെടിഞ്ഞു. അചശരുടെയും അർത്തരുടെയും ആലംബഹീനരുടെയും, രോഗാദുരൂരുടെയും, ആശ്വാസ സേവനങ്ങൾക്കായി, കരയും കടലും താണ്ടി അങ്ങു് അകലെ, അകലെയും വിദൂരതയിലും സമീപ സ്ഥാനങ്ങളിലും സ്വാ, സുഖ താല്പര്യങ്ങളെ നിശ്ശേഷം പരിത്യജിച്ച് തനിക്കുള്ളതു് എല്ലാം, ചസ്തുവകകൾ കഴിവുകൾ സ്വാധീനശക്തികൾഎല്ലാം വിനിയോഗിച്ചും സഭാവനങ്ങൾ തെണ്ടിവാങ്ങിച്ചും ഭിക്ഷാനം വരേ നടത്തിയും, തന്റെ വ്യാപാര മണ്ഡലത്തിന് അകത്തും പുറത്തും, കായക്ളേശാർത്ഥസേവനം യഥാശക്തി ആത്മാർത്ഥമായി നടത്തുന്നു ധിവ്യാജോതിസ്സുകളാണ് ദേവമനുഷ്യർ.

ഈ നാലുവിഭാഗക്കാരായ മനുഷ്യരിൽ, ഓരോ വിഭാഗത്തിനും, ചെറിയ വിഭാഗം വ്യത്യസ്തനിലയിൽ വർത്തിച്ചുജീവിക്കുന്നവരുമുണ്ട്. ഇരുമ്പു മനുഷ്യരിലും വൃക്ഷമനുഷ്യരിലും തന്നെ താങ്കളുടെ സുഖഭോഗാതികൾക്കായി, കഷ്ടപ്പെടുന്ന ചിലരെ അൽപമായി സഹായിക്കുന്നു. ഇരുമ്പു മനുഷ്യനെ സംബന്ധിക്കുന്നിടത്തോളം തനിക്കു് താൻ തന്നെ എന്ന പ്രമർശത്തിന് അപ്പുറമില്ല. എന്നാൽ വൃക്ഷ

മനുഷ്യരിൽ ചിലർ ഭാര്യപുത്രകളത്രാദികൾ എന്ന പ്രമാണത്തിനു പുറമെ തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി തങ്ങളുടെ സുഖത്തിനായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന തങ്ങളുടെ സുഖത്തിനായി പ്രവർത്തിക്കാനും തങ്ങളുടെ സ്വന്തക്കാർക്കുകൂടി അൽപ സ്വൽപം സഹായം നൽകി വരുന്നു. ഇത് രണ്ടുകൂട്ടരും, ഭീക്ഷക്കാരും, അവശരും, രോഗഗ്രസ്തരും ദൈവത്താൽ വെറുക്കപ്പെട്ടവരും ശപിക്കപ്പെട്ടവരുമാണ് എന്നും അവർക്ക് ചെറുനാണയം ഭീക്ഷക്കുകോടുകുന്നതുവരെ തെറ്റാണ് എന്നും അങ്ങനെ അവർക്ക് ഏതെങ്കിലും സഹായം നൽകുന്നത് ദൈവശിക്ഷക്ക് ഇടയാകുമെന്ന് ഉൽഘോഷിച്ച് സ്വാർത്ഥ മുർത്തികളായി വർത്തിച്ചു വരുന്നു.

മാന്യത ചമഞ്ഞു നടക്കുന്നു ഈ മഹാനമാരെ ചന്തത്തരുവുകളിലും, ബസ്സുറോപ്പുകളിലും, അനുദിനം കാണാൻ കഴിയും. തനിക്കു ഏതുവിധത്തിലേകിലും ഉപകാരമോ ബന്ധമോ ഉള്ള ഒരാളെ കണ്ടാലുടനെ അയാൾക്ക് വേണ്ടുന്ന പറഞ്ഞാലും നിർബ്ബന്ധിച്ച് കപ്പി സൽക്കാരത്തിന് ക്ഷണിക്കുന്നു. ഇവർ അതേസമയം തന്റെ അടുത്ത് കീറിപ്പറിഞ്ഞുനാറിയ തുണി അരയിൽ ചുറ്റി വടിയും ഉന്നി ഉന്നി പിച്ഛട്ടിയുമേന്തി തന്റെ അടുത്ത് വരുന്ന ഭീക്ഷക്കാരനെ സത്യത്തിൽ തന്റെ സോദരനെ ദൈവശാപക്കാരുന് എന്ന് മുദ്രയടിച്ചു അഞ്ചുചൈസയുടെ നാണയത്തുട്ട് പോലും നൽകാൻ സന്മനസില്ലാതെ സ്ഥലം വിട്ടു ഓടുന്നു.

ഒരിക്കൽ ഒരൊ തന്റെ ബന്ധുവിനോട് ആവശ്യത്തിലധികം തനിക്കു ഉണ്ടാകുന്നപക്ഷം അത് എല്ലാം കടലാസു രൂപാ നോട്ടുകളാക്കി അഗ്നീയിൽ എരിച്ച് ചാമ്പലാക്കി മണ്ണിൽ വിതറുമെന്നും എന്നാലും തന്റെ ഒരാളിനും ഒരു ചൈസയുടെ സഹായം പോലും നൽകുകയില്ലെന്ന് തന്റെ ഒരു സ്വന്തക്കാരനോട് പറയുകയുണ്ടായി. കാരണം ബുദ്ധിമുട്ടും പ്രയാസവും അവശതയും രോഗവും ദാരിദ്ര്യവും

ദൈവം ഓരോരുത്തർക്കും നൽകുന്ന ശിക്ഷയാണ് എന്നും അത് അവർ അനുഭവിക്കേണ്ടതാണ് എന്നും അതിന് എതിരായി വർത്തിക്കുന്നവരെ ദൈവം ശിക്ഷിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞു സംതൃപ്തനായി. ഈ വിധക്കാരെ ഇരുമ്പ് മനുഷ്യർ എന്നോ വൃക്ഷ മനുഷ്യരെന്നോ വായനക്കാർ വിധിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാണ്.

മനുഷ്യ മനുഷ്യരിൽ അധികം പേരും തങ്ങളുടെ ഉയർന്ന സുഖജീവിത നിലയെ അൽപം താഴ്ത്തി മററുള്ളവരെ സഹായിക്കുന്നു. ലക്ഷക്കണക്കിന് വർത്ത വീട് വക്കുന്നു ഒരു മനുഷ്യ മനുഷ്യൻ അതിന്റെ പത്തിലൊരു ഭാഗം അംഗമെങ്കിലും വിട്ടിട്ടില്ലാത്തവർക്ക് കുറഞ്ഞനിലയിൽ വീട് ഉണ്ടാക്കാൻ മാറാറിവെക്കുന്നു എന്ന നിലയിൽ തന്റെ മക്കളെ വിവാഹം ചെയ്യിക്കാൻ കഴിയുന്ന മനുഷ്യ മനുഷ്യൻ അതിലൊരു വീതം കുറച്ച് നിവർത്തിയില്ലാത്തവരുടെ വിവാഹത്തിനു നൽകണം ബാക്കി കൊണ്ട് തങ്ങളുടെ മക്കളെ വിവാഹം നടത്തണം. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യ മനുഷ്യരിൽ ചിലരെ എല്ലാം ദേവ മനുഷ്യരെപ്പോലെ ത്യാഗം ചെയ്തു വർത്തിച്ചു വരുന്നു. ദേവമനുഷ്യരിൽ തന്നെ ത്യാഗികൾ എന്നും പൂർണ്ണ ത്യാഗികൾ എന്നും രണ്ട് വിഭാഗക്കാർ ഉണ്ട്. ത്യാഗികൾ തങ്ങളുടെത് എല്ലാം മററുള്ളവർക്ക് നൽകി വർത്തിക്കുന്ന പൂർണ്ണത്യാഗികൾ ആകട്ടെ തങ്ങളുടെത് മാത്രമല്ല ഭിക്ഷാടനം വരെ നടത്തി മററുള്ളവർക്ക് വേണ്ടി കഷ്ടപ്പെടുന്നു.

ഇങ്ങനെ ഈ നാലു വിഭാഗക്കരായ മനുഷ്യരിൽ ചെറിയ ചെറിയ അചാത്തരാ വിഭാഗങ്ങളുമുണ്ട്. തനിക്കു താൻ തന്നെ എന്നു ഇരുമ്പ് മനുഷ്യർ തന്റെ അസുഖത്തിനായി വർത്തിക്കുന്ന ചിലരെ അല്പാല്പം ആയി സഹായിക്കാറുണ്ട്. അതുപോലെ തന്നെ വൃക്ഷ മനുഷ്യരും താൻ ഭാര്യ, മക്കൾ എന്നതിനു പുറമെ തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടത്തിനുവർത്തിക്കുന്ന സ്വന്തക്കാരിൽ ചിലരെ അല്പാല്പം സഹായിച്ച് വരുന്നു. ഈ രണ്ട് കൂട്ടർക്കും മററുള്ള എല്ലാ മനുഷ്യരോട്

തന്നെ വലിയ അസൂയയും വെറുപ്പും വിരോധവുമാണ്. മറുത്തവരുടെ ഉയർച്ചയിൽ, നന്മയിൽ അവർ ചിദേഷം പ്രകടിപ്പിച്ചത് അവരോട് അസൂയാലുക്കളായി വർത്തിക്കുന്നു.

മറുത്തവരുടെ സ്തുതിയും പ്രശംസയും പൊങ്ങലും അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. മരക്കീഴിലും കടത്തിണ്ണയിലും ചെളിക്കുണ്ടിലും കൊടും പട്ടിണിയിലും അർഥപട്ടിണിയിലും മോഗത്തിലും കഴിയുന്ന തങ്ങളുടെ സോദരങ്ങളുടെ അടുത്ത് അവർ എത്തുന്നു. പരിചരിക്കാനും, ആശ്വസിപ്പിക്കാനും സേവനനിരതരായി വർത്തിക്കുന്നു, ഈ ഗണത്തിലുള്ള ദേവ മനുഷ്യർ ഇന്ന് വളരെ വളരെ കുറവാണ് ഇന്നത്തെ തലമുറയിൽ

ഇരുപത് ശതമാനം ഇരുമ്പ് മനുഷ്യരും അമ്പത് ശതമാനം വൃക്ഷമനുഷ്യരും, ഇരുപത്തെട്ട് ശതമാനം മനുഷ്യ മനുഷ്യരും രണ്ട് ശതമാനം ദേവമനുഷ്യരും ആണ് എന്ന് പറയാം.

ദേവമനുഷ്യരായി ചമഞ്ഞ്, മറുത്തവരുടെ നന്മാത്രമാണ് തങ്ങളുടെ ജീവിതദർശവും ലക്ഷ്യവും എന്ന് പ്രകടനപത്രികയും പ്രസ്താവനയും ഇറക്കി അതിലേക്ക് ഉദാരമതികളിൽനിന്നും സംഭാവനകൾ സ്വീകരിച്ചുവർത്തിക്കുന്ന സോഷ്യൽ സകടനകളും സന്യാസ സമൂഹങ്ങളും നിരവധിയാണ്. എന്നാൽ അവരെ എല്ലാം തന്നെ തങ്ങളുടെയും സ്വന്തക്കാരുടെയും സുഖഭോഗാതികൾക്കായി അത് വിനിയോഗിക്കുകയാണ് എന്നുള്ള സത്യം മറച്ചുവെക്കാവുന്നതല്ല. സന്യസികളെ, സന്യസിനികളെ, യതികളേ, യതിപുണ്ഡരപുരോഹിതരേ, പുരോഹിത ശ്രേഷ്ഠരേ നിങ്ങൾ അവകാശപ്പെടുന്ന ഭാവികുന്ന, മറുത്തവരെ മനസിലാക്കത്തവിയം, ദേവമനുഷ്യരായി വർത്തിച്ചില്ലെങ്കിലും ഇരുമ്പ് മനുഷ്യരും വൃക്ഷമനുഷ്യരും ആകാതെ, മനുഷ്യ മനുഷ്യരായിട്ട് എങ്കിലും വർത്തിച്ചാലും. ആത്മാർഥയായി സത്യസന്ധമായി നിങ്ങൾ, ആർജിച്ചു

ഞാക്കുന്നു സംഭാവനകൾ അന്യരിൽനിന്നും ലഭിക്കു
 ന്ന ധനങ്ങൾ എല്ലാം, ഇരുമ്പ് മനുഷ്യരെപ്പോലെ നി
 ങ്ങളുടെ മാത്രം സുഖത്തിനായും വ്യക്ത മനുഷ്യ
 റെപ്പോലെ ഉറാവർക്കായിയും മാത്രം വീതിക്കാതെ ചെ
 ലവാക്കാതെ യഥാർത്ഥമായി, അർഹിക്കുന്ന എല്ലാവി
 ധ അവശർക്കുമായി നൽകിയാലും. നീങ്ങളുടെ ധന
 സമ്പാദനമാർഗത്തിന്റെ കള്ളത്തരവും പൊള്ളത്തരവും
 തട്ടിപ്പും വെട്ടിപ്പും വ്യജമാർഗവും വിനിയോഗവിധ
 വും, കൈവശം വരുന്ന ഓരോ നാണയത്തുട്ടിന്റെയും
 കണക്കും ഒരു ദീപസം എല്ലാ കണ്ഠ് അറിയുന്ന ദൈ
 വസന്നിധിയിൽ ബോധിപ്പിക്കേണ്ടിവരും എന്ന് ഓർ
 ത്താലും. നീങ്ങൾക്ക് നീങ്ങളുടെ സ്വന്തക്കാർക്കു
 സുഖിക്കുന്നതിലേക്കായി സന്യസചട്ടമെ ആപാദ
 ചൂഡമുള്ള സന്യസവേഷത്തെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്താ
 തീരുന്നാലും.

സാധുക്കളുടെയും അവശരുടെയും പേരിൽ
 ദീനാനുകമ്പപ്രകടിപ്പിച്ച് ഉദാരമതികളിൽനിന്നും മറ്റും
 കിട്ടാവുന്ന സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും കൈവശമാക്കുന്ന
 തിനുള്ള ഏത് മാർഗവും സ്വീകരിച്ച് കിട്ടാവുന്നത്ര
 വാങ്ങി തനിക്കും തന്റെ സ്വന്തക്കാർക്കുമായി വിനി
 യോഗിച്ച് സുഖിക്കുന്ന കഷ്ടതരമായ കള്ളസന്യ
 സത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചാലും.

ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ മണ്ഡലങ്ങളിലും വ്യാപ
 രിച്ചുവർത്തിക്കുന്ന എല്ലാവരുമേ, ഉദ്യോഗസ്ഥരേ, അ
 ന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥരേ, കച്ചവടക്കാരേ, കൃഷിക്കാരേ, മുത
 ലാളികളേ, തൊഴിലാളികളേ, ഭരണാധികാരികളേ, ഭര
 ണീയരേ, രാഷ്ട്രനേതാക്കളേ, മതനേതാക്കളെ പുരോഹിത
 വൃന്ദമേ, കുടുംബസ്ഥരേ, സന്യസികളേ, മന്ത്രാപിതാക്ക
 ളോ മക്കളേ, സോദര സോദരികളേ, വിവിധവിഭാഗങ്ങളി
 ലും, വിവിധതലങ്ങളിലും വിവിധ സരണികളിലും
 വിവിധ മണ്ഡലങ്ങളിലും, വിവിധ പേരികളിലും,
 വിവിധ ഇസങ്ങളിലും, വിവിധ മാർഗങ്ങളിലുമായി

വ്യപരിച്ചു വർത്തിക്കുന്ന എല്ലാ പേരും, ഓരോരുത്തരുമേ, സ്വാർഥതയും അഹങ്കാരവും സ്നേഹമില്ലായ്മയും വിഭേഷവും പ്രതികാരവും വൈരാഗ്യവും വീട് ഉപേക്ഷിച്ച് നിസ്വാർഥമായി പരസ്നേഹമായി, സത്യസന്ധമായി, ദീനാനുകമ്പയോടെ, ശാന്തയോടെ, സഹോദരസ്നേഹത്തോടെ, ഈശ്വര ചിന്തയോടെ, വ്യപരിച്ചുവർത്തിച്ചാലും.

ഇന്നത്തെ തലമുറപോലെയുള്ള ജനതതി മനുഷ്യ ആരും മുതൽ ഇന്നോളം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഗവേഷണ, നിരീക്ഷണ, പരീക്ഷണ വിജയങ്ങളും ശാസ്ത്രപുരോഗതിയും വിദ്യാഭ്യാസ അഭിവൃത്തിയും പരിഷ്കാര പുരോഗതിയും ഏല്പാമെല്ലാം പരസ്നേഹത്തിലും നിസ്വാർഥതയിലും സന്മാർഗ്ഗ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും പ്രതികാര വൈരാഗ്യ ഇല്ലായ്മയിലും, ഈശ്വരചിന്തയിലുമുള്ള ഒരു ജനസഞ്ചയത്തെ വാർത്ത എടുക്കുന്നതിന് പകരം അതിന് ഏതിരായ ഫലത്തിൽ എത്തിച്ചിരിക്കുകയാണ്. എവിടെയും എങ്ങും സ്വാർഥത, ഏല്പാം സ്വാർഥത, ഭ്രമണമണ്ഡലങ്ങളിൽ അനുദിന ജീവിധാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ ജാതിമത വിശ്വാസ അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ, വസ്തുവകകൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ, രാജ്യവിസ്തൃതിയിൽ എല്ലാറ്റിലും സ്വാർഥത കൊടും സ്വാർഥത, എവിടെയും സദാ സ്വാർഥമുദ്രഭൃതം താണ്ഡവനിർത്തം ചെയ്യുന്നു. ഒരാളും കൂട്ടായും സ്വാർഥതക്ക് വേണ്ടി പോരാടുന്നു. ഈ പോരാട്ടത്തിൽ അനുദിനം എത്ര എത്ര സോദരങ്ങളാണ് ബലിയടായി ജീവാർപ്പണം ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നത്. അനുദിനം കത്തികുത്തുകൾ, അടിപിടി, മർദ്ദനമുറകൾ, വെടിപടക്കങ്ങൾ, ബോംബ് പൊട്ടലുകൾ തുടങ്ങി ശണ്ഠകളിലൂടെ, യുദ്ധങ്ങളിലൂടെ, വീഷവാതകപ്രയോഗങ്ങളിലൂടെ സ്വാർഥസാധ്യതക്കായി സോദരവധം എല്ലായിടത്തും നടത്തുന്നു, നടക്കുന്നു.

മതാചാര്യരുടെ, സന്യാസിസന്യാസിനികളുടെ,

യതികളുടെ, സഞ്ചാരസ്വാമികളുടെ, പുരോഹിത ശ്രേഷ്ഠരുടെ പ്രവർത്തിയില്ലാത്ത ഉജ്ജ്വലപ്രസംഗ യോരണിയിലും സമാധാന സമ്മേളനങ്ങളും സർവ രാജ്യസഖ്യങ്ങളും രാജ്യാന്തരസമാധാനസമ്മേളനങ്ങ ലും നടത്തുന്നതുകൊണ്ട് ഫലമെന്നും ഇല്ല. എല്ലാം മുഴുവൻ സ്വാർഥതയിൽ തന്നെ. ഇന്നത്തെ നിലയി ലുള്ള സ്വാർഥത മുന്നേറിയൽ അടുത്ത ഒന്ന് രണ്ട് ത ലമുറകൾക്ക് അകം മനുഷ്യരാശി മുഴുവനും അന്യോ ന്യം പടവെട്ടിയും ബോംബ് തൂടങ്ങി ആററവരെയുള്ള വിഷവായുപ്രയോഗത്താലും ഭാഗികമായോ ഒന്നാ യോ നശിക്കുമെന്നുള്ള നിലയാണ് ഇന്നുള്ളത്. സ്വാർ മതയുടെ ഈ നാശകൂപത്തിൽ നിന്നും മുകു്തി പ്രാ പിടിക്കുന്നതിലേക്കു ആയി കഴിയുന്നതത്ര നീസ്വാർ മതയോടെ സഹോദരസ്നേഹത്തോടെ പരോപകാര തല്പരതയോടെ ഓരോരുത്തരും ശ്രദ്ധയിച് വർ ത്തിച്ചാലും.

അദ്ധ്യായം 17

സംത്യപ്തിയും സമാധാനവും

ഈ ലോകത്തിലെ സർവഭാഗ്യങ്ങളിലും വലു് ഏ ററവും വലിയ മഹാഭാഗ്യമാണ് സംത്യപ്തി. ഇത് വിലകൊടുത്തുവാങ്ങേണ്ടതോ സൗജന്യദാനമായി ലഭി ക്കുന്നതോ അല്ല. ആരും ആർക്കും വീതിച്ചുകൊടുക്കേ ണ്ടതുമല്ല കൈവശമാക്കാൻ പണമോ അലാപനഭാരമോ ആവശ്യമില്ല. ഭൂലോകം മുഴുവൻ കൈവശംവരുന്ന തിനെക്കാൾ വിലയേറിയതും വിലയററതും ആയ സ വത്താണ് സംത്യപ്തി.

ഈ മഹാഭാഗ്യം കൈവരിക്കേണ്ടത് അവരവർ തന്നെയാണ്. ഒരോരുത്തരും അവരവരുടെ എല്ലാവിധ കഴിവിലും ശക്തിയിലും ധനസമ്പാദനത്തിലും സുഖഭോഗാതികളിലും അപ്പോഴപ്പോഴുള്ളതും ഉണ്ടാകുന്നതും വന്നുചേരുന്നതുമായ അവസ്ഥകളിലും നിലകളിലും സ.രൂപ്തരായി തന്നിൽ അസംരൂപ്തി ആഴമായി, ആത്മാർഥമായി ഉറപ്പ് ശക്തി പ്രാപിച്ച് സന്തോഷപിത്തനായി വർത്തിക്കുക എന്നത് മാത്രമാണ്. എല്ലാറ്റിലും എല്ലായിപ്പോഴും സ.രൂപ്തനായി കഴിയുന്ന ഒരാളിനുള്ള ആനന്ദവും സമാധനവും അനുഭവീച്ച് അറിയേണ്ടതാണ്.

ഉള്ളതിൽ, ഉള്ളതുകൊണ്ട്, എപ്പോഴും തൃപ്തനായിരിക്കുക. എന്നിക്ക് ഒന്നും ഇല്ല, സ്വന്തം ഇല്ല, സ്വന്തം അൽപം മാത്രമാണുള്ളത്. കീടപ്പാടം ഇല്ല, വരവില്ല, കുറഞ്ഞവരവാണുള്ളത്, ജീവിതാവശ്യത്തിന് മതിയാകുന്നില്ല. കുറഞ്ഞനിലയുള്ള ജീവിതമാണ് എന്നിരിക്കുള്ളത്. സ്വന്തക്കരോട് ഒപ്പം, അയൽവാസികളോട് ഒപ്പം ജീവിതസൗകര്യമില്ല. മണിമാളികവസതിയില്ല, ഇടത്തരം, ചെറുതരം, മൺപുര, ചെററക്കൂട്ടിൽ, വസതികളാണുള്ളത്. തെങ്ങിൻതോപ്പുകളും ധാന്യകൃഷിസ്ഥലങ്ങളും ബ്ബർത്തോട്ടങ്ങളുമില്ല. യാത്രക്ക് സൈക്കിൾ, കാർ എന്നിവയില്ല. ഇത്യതി നൂറ് നൂറ് ചിന്തകൾ, തന്റെ അടുത്തപറമ്പ് കൂടി തനിക്കു വാങ്ങി തന്റെതിനോട് ചേർക്കാൻ തനിക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ലെങ്കിൽ മക്കളെ ഉന്നതനിലയിൽ വിവാഹിതരാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, മക്കൾക്ക് വലിയ നല്ല ഉദ്യോഗം ലഭിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ പേരും പ്രശസ്തിയും ലഭിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഇങ്ങനെ ആയിരം ആയിരം ചിന്തകൾ, ആഗ്രഹങ്ങൾ, ഉണ്ടാകുകയും പരിതസ്ഥിതികൾക്ക് അപ്രമയ ആശങ്ക സാധ്യമാകതെവരുമ്പോൾ നിരാശയും അത്യർപ്പിയും ആശയുടെ കോട്ടകൾ എല്ലാം തകർന്ന് അസ്ഥിസ്ഥൂപിത്തനാകുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഒരോരുത്തനും തങ്ങൾക്ക് സാധ്യമാക്കാത്തത് പരി
 തസ്ഥിതിക്കും കഴിവിനും അപ്പുറമുള്ളത് ആഗ്രഹി
 കരുത്, ചിന്തിക്കരുത്. മറ്റൊന്നും അനുഭവം അ
 നുനീമിഷം തനിക്കു ഉണ്ടാകുന്നതും വന്നുചേരുന്നതു
 മായ സുഖദുഃഖ അനുഭവങ്ങളിൽ അസംതൃപ്തരാ
 കരുത്.

ഭാരീദ്യം, പട്ടിണി, രോഗം, ഉറവരുടെ അസുഖം
 മരണം, പ്രകൃതി കോപം, തുടങ്ങി അനുഭവം സംഭവീ
 ക്കുന്നതും സംഭവിക്കാവുന്നതുമായ സംഭവങ്ങളിൽ വന്നു
 ചേരുന്ന ഒരോ ദുഃഖാനുഭവങ്ങളിലും സമനില തെ
 റി ആകുലചിത്തരാകരുത്. ജീവിതം സുഖദുഃഖ
 സമ്മിശ്രമാണ്. അധികം പേർക്ക് ദുഃഖാനുഭവങ്ങൾ
 കൂടുതലായും സന്തോഷാനുഭവങ്ങൾ കുറവായും ആ
 ണ് ലഭിക്കുന്നത്. തനിക്കു വരുന്ന വന്നുചേരുന്ന
 ഒരോ അനുഭവങ്ങളും തന്റെ ഭാവി നന്മയ്ക്കായി
 ഉള്ളതാണ് എന്നു ചിന്തിച്ചുറപ്പാൽ സംതൃപ്തിയും
 സമാധാനവും ലഭ്യമാകും. ദുഃഖാനുഭവങ്ങൾ ഭർത്താ
 ദുഃഖിക്കുന്നവർക്ക് ഒരിക്കലും സംതൃപ്തിയും സ
 മധാനവും കൈവരിക്കാൻ സാധ്യമല്ല.

സംതൃപ്തിയും സമാധാനവും വേർപിരിക്കാൻ
 ആവത്ത അദ്ദേഹമായ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളാണ്.

സമാധാനം ലഭ്യമാകുന്നത് ലഭ്യമാക്കേണ്ടത്,
 കൈവരിക്കേണ്ടത് സംതൃപ്തിയിൽ നിന്നു മാത്ര
 മാണ്. സംതൃപ്തിക്കും സമാധാനത്തിനും എതി
 രായി അസൂയ എന്ന ഒരു മഹാവ്യാധി മഹാവ്യാധി,
 വ്യപകരിക്കുന്നുണ്ട്. തന്റെ സ്വന്തക്കാരുടെ, അയൽ
 ക്കാരുടെ, പരിചിതരുടെ, സുഖത്തിലും ഉയർച്ചയി
 ലും അധഃപതനത്തിലും, തന്റെ മനസ് എന്തെന്നി
 ല്ലാതെ ആകുലപ്പെടുകയും ഹൃദയചഞ്ചല്യത്തോടെ,
 അങ്കലാപ്പോടെ അസ്വസ്ഥതയോടെ എല്ലാറ്റിലും
 സദാ ചിന്തിച്ച് വ്യാപരിച്ച് അസംതൃപ്തനാകു
 ന്നു. മറ്റുള്ളവരുടെ അധഃപതനത്തിലും നാശനഷ്ടം

ടങ്ങളിലും കഷ്ടങ്ങളിലും മാത്രമാണ് അസൂയക്കാരന് സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും ഉണ്ടാകുന്നത്. അസൂയക്ക് ഇന്നുവരെ യാതൊരു മരുന്നും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല. ചികിത്സിച്ചു ഭേദമാക്കാവുന്നതല്ല ഓരോരുത്തരും അസൂയരോഗം പിടിപെടാതെ സൂക്ഷിച്ചും ശ്രദ്ധിച്ചും വ്യാപരിച്ചാൽ സംതൃപ്തി ലഭിക്കും. തന്റെ സഹോദരങ്ങളായ എല്ലാപേരെയും സ്നേഹിക്കുകയും അവരുടെ അഭിവൃദ്ധിയിലും സുഖത്തിലും സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്യണം. എല്ലാപേർക്കും ഐശ്വര്യവും സുഖവും ഉണ്ടാകാനായി ആഗ്രഹിക്കുകയും അതിലേക്ക് തന്നാൽ കഴിവുള്ളത് എല്ലാം ചെയ്തുവർത്തിക്കുകയും വേണം.

സത്യസന്ധത ഇല്ലാത്തവർക്കും വക്രബുദ്ധി കൾക്കും ഹൃദയനിർമലത ഇല്ലാത്തവർക്കും ഒരിക്കലും ഐശ്വര്യവും സംതൃപ്തിയും സമാധാനവും ഉണ്ടാകയില്ല. കൈക്കൂലി, ചതിവ്, കള്ളത്തരം, അഹങ്കാരം, പ്രശംസാ, സ്വാർത്ഥത എന്നിവയെല്ലാം സമാധാനത്തിനും സംതൃപ്തിയ്ക്കും എതിരാണ്. തന്റെ വ്യാപാരമണ്ഡലങ്ങളിലും താൻ ഇടപെടുന്ന എല്ലാ റ്റിലും ഒരോന്നിലും പരസ്നേഹത്തോടെ, നിർമലതയോടെ, സത്യസന്ധതയോടെ, വർത്തിച്ചാലുണ്ടാകുന്നു. സംതൃപ്തിയും സമാധാനവും ആനന്ദവും അനുഭവിച്ച് അറിയേണ്ടതാണ് ആഴമായ, അഗാധമായ ആത്മാർത്ഥമായ അടിയുറച്ച ഈശ്വരവീശ്വാസത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായി എല്ലാം ഈശ്വരനിൽ സമർപ്പിച്ച് തതാനുസൃതമായി വർത്തിച്ച് ജീവിക്കുന്നവർക്ക് സംതൃപ്തിയും സമാധാനവും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

എല്ലാവിധ തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ട് വ്യാപരിക്കുന്നവർക്കും തൊഴിൽ സൗകര്യമില്ലാതെ അലയുന്നവർക്കും, ധനവരുമാനത്താൽ ജോലിയൊന്നും ചെയ്യാതെ ഭക്ഷിക്കാനായി മാത്രം ജീവിക്കുന്നവർക്കും, അമിത

സുഖാനുഭവീകരണവും ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും പൂർണ്ണമായ സംതൃപ്തിയും സമാധാനവും ലഭിക്കുന്നതല്ല. കാർഷികവ്യവസായ തൊഴിലാളികളും തൊഴിൽ ഉടമകളും ഭരണനേതാക്കളും ഭരണീയരും ഈ ശ്വരം ആരാധന സ്പത്യതി സ്റ്റോത്രങ്ങൾക്കും പൂജാ കർമ്മാതികരക്കുമായി കച്ചകെട്ടിയവരും പ്രതിജ്ഞയെടുത്തവരും, സന്യസ സന്യസികളും യതിവര്യരും നിർമ്മലമായും സത്യസന്ധമായി സ്വാർത്ഥരഹിതമായി പരസ്പരേണമേന്മയോടുകൂടി ലോകവ്യാപാരങ്ങളിലേന്നും ഇടപെടാതെ ആത്മ്യക ചിന്തയിലും പ്രാർത്ഥനാ ധ്യാനങ്ങളിലും ആത്മിക വൃർത്തിയിലും വർത്തിക്കാത്തപക്ഷം അവർക്കും സംതൃപ്തിയും സമാധാനവും ലഭിക്കുന്നതല്ല.

വ്യാപാരികളെ, കച്ചവടക്കാരെ, സത്യസമാന്ധയും നീതിയായും, ന്യായമായും, അന്യായവിലയും ലാഭവും എടുക്കാതെ അളവിലും തൂക്കത്തിലും വ്യത്യസ്തം വരുത്താതെ വർത്തിച്ചില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് ഹി കഷ്ടം സംതൃപ്തിയും സമാധാനവും നിങ്ങളെ വിട്ട് ഓടിപ്പോകും. കാർഷികമേഖലകളിലും വ്യവസായ ശാലകളിലും മറ്റു എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളിലും പണിയെടുക്കുന്ന, വേലചെയ്യുന്ന തൊഴിലാളികളെ, നിങ്ങളും വേലയിൽ, ജോലിയിൽ ആത്മാർത്ഥതയില്ലാതെ മടിയും ഉപേക്ഷയും കൂടാതെ ജോലിചെയ്യാത്തപക്ഷം നിങ്ങൾക്കും ഹി കഷ്ടം സംതൃപ്തിയും സമാധാനത്തിനും ഒരിക്കലും നിങ്ങൾ അർഹരാകയില്ല. വ്യവസായ ഉടമകളെ, കമ്പനി മാനേജരന്മാരെ, കുബേരന്മാരെ, ധനാധ്യയെ, ഭരണനേതാക്കളെ, സ്കൂൾ കാളേജ് ഇതര പ്രൈവറ്റ് സ്ഥാപനത്തിന്റെ മാനേജരന്മാരെ സർക്കാർ സ്ഥാപനത്തിന്റെ നേതാക്കളെ നിങ്ങളും സ്വാർത്ഥതവെടിഞ്ഞ സത്യസന്ധമായും പരസ്പരേണമേന്മയായും നീതിയായും ന്യായമായും വർത്തിക്കാത്ത പക്ഷം നിങ്ങൾക്ക് ഹി കഷ്ടം. സമാധാനവും സംതൃപ്തിയും നിങ്ങളെ വിട്ട് ഓടിപ്പോകും.

വൈദികരെ, സന്യാസിനികളെ, പുരോഹിതശ്രേഷ്ഠരെ, യതിപുണ്ഡരരെ, ആലയം സ്വാമിരാറെ, സഞ്ചാരസ്വാമിമാരെ യോഗദണ്ഡും രൂദ്രാക്ഷമാലയും. ഗക്ഷും കാവടിയും ഏന്തി പാദുകസഞ്ചാരയാത്ര നടത്തുന്ന സ്വാമിമാരെ നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ പ്രതിജ്ഞകൾക്കും പ്രസ്താവനകൾക്കും പ്രസംഗങ്ങൾക്കും അനുസൃതമായി വർത്തിച്ച് ജീവിക്കാലും. ലൗകികമായി എല്ലാറ്റിനെയും വിട്ട്, ഉപേക്ഷിച്ച് ജീവിക്കാനായി, ജീവനെ നിലനിറുത്താനായി മാത്രം ഇരന്ന് വാങ്ങി ഭക്ഷിച്ച് ദിനരാത്രങ്ങളിലെ അധികസമയവും ഈശ്വരധ്യാനത്തിലും പുജാകർമ്മാദികളിലുമായി വിനിയോഗിച്ച് ജീവിക്കാത്ത പക്ഷം നിങ്ങൾക്ക് ഹി കഷ്ടം. സ്വാർഥതയിലും സ്നേഹമില്ലായ്മയിലും ദുഷ്ടപ്രവർത്തനങ്ങളിലും അക്രമപ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഈശ്വര അസ്മിക്ക് അവഹേളനത്തിലും മതോല്പാടനത്തിലും ഉത്സുകരായി വർത്തിക്കുന്ന ഭൂരിഭാഗം ജനതയിൽ നിബന്ധികൃതമായി കലങ്ങിമാറിത്തീരുന്ന ഇന്നത്തെ ലോകത്തെ സമാധാനത്തിലും സംതൃപ്തിയിലും പരിവർത്തനം ചെയ്യിക്കുന്നതിന് നിങ്ങളുടെ നെടുങ്കൻ പ്രസംഗങ്ങളും ലൗകിക വ്യാപാരങ്ങളും ഉപകരിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ള സത്യം നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി ലൗകികമായത് എല്ലാവിട്ടു പേക്ഷിക്കാത്ത പക്ഷം നിങ്ങൾക്ക് ഹി കഷ്ടം. സംതൃപ്തിക്കും സമാധാനത്തിനും നിങ്ങളും അർഹരല്ല.

കൃത്യംബസ്ഥരെ ഗ്രഹസ്ഥശ്രമവാസികളെ, മാതാപിതാക്കളെ, മക്കളെ, ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരെ, നിങ്ങളെല്ലാപേരും. അന്യോന്യം സ്നേഹമായും ഏറക്കൂറവുകളും തെറ്റുകുറ്റങ്ങളും ക്ഷമിച്ചും സഹിച്ചും ശാന്തതയോടെ സൗമ്യതയോടെ അടക്കത്തുകത്തോടെ പരസ്നേഹത്തോടെ, പരോപകാര തൽപരതയോടെ ദൈവിക സ്നേഹത്തോടെ, സഹോദര സ്നേഹത്തോടെ, ഈശ്വരവിശ്വാസത്തോടെ, വർത്തിച്ചു ജീവിക്കാത്ത പക്ഷം നിങ്ങൾക്കും നിങ്ങളുടെ

കുടുംബങ്ങൾക്കും സംതൃപ്തിയും സമാധാനവും ഒരിക്കലും ലഭിക്കയില്ല. മാതാപിതാക്കളെ അന്യോന്യം പഴിക്കരുത്. ദുർമ്മാതൃക വാക്കിലും പ്രവർത്തിയിലും അനുഷ്ഠിക്കരുത്. മക്കളെ സ്നേഹിച്ച് അവരുടെ ഉയർച്ചക്കും സന്മാർഗജീവിതത്തിനും ഉതകത്തക്കവിധം വർത്തിക്കണം. മക്കൾ മാതാപിതാക്കളെയും സോദരി സോദരങ്ങളെയും സ്നേഹിച്ചും അവരുടെ നല്ല മാതൃകകളേയും, ഉപദേശങ്ങളേയും സ്വീകരിച്ചും പഠിക്കണം. ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ തമ്മിൽ ഒരിക്കലും അഭിപ്രായഭിന്നതക്ക് ഇടവരുത്. ഇരുവർക്കും ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിൽ, രൂചിക്കാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ ഭർത്താവ് ചെവികേൾക്കാത്തവനായും പൊട്ടനായും ഭാര്യ കണ്ണുകാണാത്ത കുരുടിയെപ്പോലെയും വർത്തിക്കണം. കുടുംബാംഗങ്ങൾ എല്ലാം മറുവുള്ള എല്ലാപേരെയും പ്രത്യേകിച്ച് തങ്ങളുടെ അയൽവാസികളെയും തങ്ങളുമായി ഇടപെടുന്നവരെയും ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിച്ചും പരോപകാരപരമായി സ്വാർത്ഥത വെടിഞ്ഞും ജീവിക്കണം. മറുവുള്ളവർ തങ്ങളോട് എങ്ങനെ വർത്തിക്കണം എന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ അതേവിധം മറുവുള്ളവരോടും വർത്തിക്കണം. ഓരോ കുടുംബവും സന്മാതൃകയിലും നിസ്വാർത്ഥതയിലും പരസ്പരസേവനത്തോടെയും പരോപകാരപരമായും പ്രതികാരവൈരാഗ്യമില്ലാതെ ഉത്തമ വിശ്വാസത്തിലും ചിന്തയിലും വർത്തിച്ചു ജീവിക്കാൻ തങ്ങൾക്കും ലോകത്തിന് പൊതുവേയും, നന്മയും സംതൃപ്തിയും സമാധാനവും ലഭിക്കും.

ഇന്നത്തെ തലമുറ

തലമുറ തലമുറകളായിട്ടുള്ള ശ്രമഫലമായി വിദ്യാഭ്യാസ വിജ്ഞാനത്തിലും ശാസ്ത്രജ്ഞാന പുരോഗതിയിലും ഗവേഷണനീരീക്ഷണങ്ങളിലും ഇന്നത്തെ തലമുറ, ഏറ്റവും ഉന്നതനിലയിൽ എത്തിയിരിക്കുകയാണ്. അത്യുൽക്കർഷം പ്രാപിച്ചിരിക്കുകയാണ്. പ്രകൃതിനീരീക്ഷണ പരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെ പ്രകൃതിയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന മേധാശക്തികളിൽ ചിലതിനെ എല്ലാം, പലതിനെയും സ്വാധീനിച്ചു എന്തെന്നില്ലാത്ത അൽഭുതാവഹമായ നേട്ടം കൈവരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഭൂതലത്തിന്റെ പ്രകൃവാളുപരിതലത്തിലും പ്രഭുഗോളത്തിലും പറന്ന് എത്തി വിജയക്കൊടിനാട്ടുന്നതിനും കഴിഞ്ഞു. ആ സ്ഥാനങ്ങളിലും സൗരയൂഥത്തിലെ ഇതരഗോളങ്ങളിലും പറന്ന് എത്തുന്നതിനും, വാസസ്ഥാനവസതികൾ അവിടെയുണ്ടാക്കി, താമസിക്കുന്നതിനും ശ്രമം നടത്തുന്നു. വീദ്വരതയിൽ ഇരിക്കുന്നവരെ അന്വേഷണം അഭിമുഖമായി കാണുന്നതിനും അവരുടെ സംഭാഷണം അതേ മാത്രയിൽ ശ്രവിക്കുന്നതിനും, ആകാശമാർഗ്ഗം വാർത്താതരംഗിണിയിലൂടെ ലോകവാർത്തകൾ അപ്പോഴു അപ്പോൾ അറിയുന്നതിനും സാധിക്കുന്നു.

ഭൂലോകത്തെ ഒന്നേടം ഒന്ന് നശിപ്പിച്ചു സേമീകരിക്കുന്നതിനുള്ള വിഷ്ണുക്കളും വിഷ്ണുവായുവും ആറംബോമ്പുകളും തയ്യാറാക്കി സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ നേട്ടങ്ങൾമൂലം വന്നിട്ടു

ഉളതും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ കോട്ടങ്ങൾ, ഭീകരസംഭവങ്ങൾ അത്യധികം ഭയാനകവും മനുഷ്യരാശിയെ മുഴുവനും ഭീതിയിലും അസംതൃപ്തതയിലും അസമാധനത്തിലും എത്തിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഇന്ന് അനുഭവിക്കുന്ന സ്വാർഥതാൽപര്യങ്ങളുടെ സാധ്യതക്കായി, വ്യക്തിഗതമായും സമൂഹമായും നടക്കുന്ന പോരാട്ടങ്ങളിൽ ഏത്ര ഏത്ര മനുഷ്യജീവനാണ് നീഹനിക്കപ്പെടുന്നത്. കൊല്ലപ്പെടുന്നത്. ഇന്നത്തെ പോലെ സ്വാർഥത, പരസ്പരഹിതമില്ലായ്മ, അധികാരപ്രമത്തത, പ്രശംസാ, പരസ്പരഹിതമില്ലായ്മ, ഉന്നതസുഖഭോഗതാൽപരത എല്ലാം എല്ലാം മുൻതലമുറകളിൽ എങ്ങും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. തൽകാര്യ സാധ്യതയ്ക്കായി ഏത് കൂട്ടിലമാർഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനും സോദരങ്ങളെ കൊല്ലുന്നതിനും നരബലി നടത്തുന്നതിനും ഒരു നല്ല വിഭാഗം മനുഷ്യർ മടിക്കുന്നില്ല. പരസ്പരഹിതതാൽപര്യം വ്യക്തിപരതാൽപര്യങ്ങൾ വേണ്ടെന്നു വക്കുന്നു നീസ്വാർഥർ മുന്നേക്കാം ഇന്ന് വളരെ കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സമൂഹം സമൂഹമായി, സംഘം സംഘമായി, സംഘടനാപരമായ നിലയിൽ സ്വാർഥലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയ്ക്കായി സ്വന്തം മാതാപിതാക്കളെ പോലും കൊല്ലുന്നതിന് മടിക്കുന്നില്ല. കൊല്ലുംകൊലയുമാകുന്ന സംഹാരമൂർത്തി എങ്ങുമെങ്ങും നിർത്തുതാണ് ഡവം ചെയ്യുന്നു. ഓരോ മനുഷ്യനും തങ്ങളുടെ സ്വാർഥതാൽപര്യങ്ങൾക്കായി, പണം, സുഖം, അഭികാരം, പ്രതാപം, പ്രശംസ, എന്നിവയ്ക്കായി, വെമ്പലോടെ പരക്കെ പാഞ്ഞു ഒടുകയാണ്. ഈ നേട്ടോട്ടം അവസാനിക്കാതെ ഒരമാരുത്തരും ചീന്തിച്ച് അവസാനിപ്പിക്കാതെ ആർക്കും പൊതുവെ ലോകത്തിനും സമാധാനവും സംതൃപ്തിയു ലഭിക്കുന്നതല്ല.

സോദരങ്ങളെ ക്ഷണഭംഗൂരമായ നമ്മുടെ ഈ ലോകജീവിതത്തിൽ, ഒരിക്കലും നശിക്കാതെ നിത്യം ജീവിക്കുന്ന നമ്മുടെ ആത്മാവിനെ നാശകൃപത്തിലേക്ക്

നയിക്കരുതെ, സ്വാർത്ഥതയും പരസ്പരഹിതമായി മയും ദുർമക്ക് ജീവിതവും ശരീരത്തെ മാത്രമല്ല ആത്മാവിനെയും നാശത്തിലേക്ക് നയിക്കും. അതിനാൽ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചും ചിന്തിച്ചും നാം ജീവിക്കണം. കുബേരരേ, ധാനാട്യരേ നിങ്ങളുടെ അമിത സുഖജീവിതത്തിനും ധനത്തിനും പരിമിതി നിശ്ചയിച്ച് എല്ലാറ്റിലും ഒരു ബുദ്ധി, ഒരു വിഹിതം നിർദ്ധനരായ നിങ്ങളുടെ സോദരർക്കു ആയി നൽകിയാലും. ദശലക്ഷങ്ങളുടെ, രമ്യഹർമ്യങ്ങൾ പണിയിക്കുന്നവർ അതിൽ ഒരു നല്ല വിഹിതം കുറവുവരുത്തി വിടിച്ചൊഴുത്തവർക്കും ചെറുക്കുടിച്ചുകാർക്കും നൽകിയാലും. നിങ്ങൾ ലഹരിപദാർത്ഥങ്ങൾക്കായി അനുഭവിക്കുന്ന ചിലവഴിക്കുന്ന, ആയിരക്കണക്ക് നാണയം ഒരു നേരത്തെ ആഹാരത്തിന് നിവർത്തിയില്ലാത്ത പട്ടിണിപ്പാവങ്ങൾക്ക് നൽകിയാലും മക്കളുടെ വിവാഹത്തിന് ദശലക്ഷങ്ങൾ നൽകുന്നതിൽ അർത്ഥപ്രകൃതിയെങ്കിലും, വിവാഹ പ്രായം കഴിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന പാവപ്പെട്ടവർക്കായി നൽകി സോദര സന്ദേശം പ്രകടിപ്പിച്ചാലും. തോട്ടം ഉടമകളെ, ഭൂഉടമകളെ, നിങ്ങളുടെ വസതുക്കളിൽ ഒരു ഭാഗം വീടും പറമ്പും ഇല്ലാത്തവർക്കായി ദാനം ചെയ്താലും, മദ്യസത്വര നിങ്ങളും ജീവിതാവശ്യനിർവഹണത്തിൽ പരിമിതി വരുത്തി ഒരു വിഹിതം നിങ്ങളിൽ കുറവുള്ളവർക്ക് നൽകി സംത്യപ്തി വരുത്തുക. പാവങ്ങളെ, പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളെ, നിങ്ങളുടെ ഇല്ലായ്മ വിഹിതത്തിലെ ഒരു അംശം നിങ്ങളിൽ കുറവായിട്ടുള്ളവർക്ക് നൽകി സംത്യപ്തിവരുത്തിയാലും, തൊഴിലാളികളെ തൊഴിൽ ഉടമകളെ നിങ്ങളും അന്യോന്യം ആത്മാർത്ഥ സന്ദേശത്തിൽ വർത്തിച്ചാലും. തൊഴിലാളികൾ ശരിയായും കൃത്യമായും ജോലി ചെയ്താലും തൊഴിൽ ഉടമകളും കമ്പനിമാനേജർമാരും ശരിയായ വേതനവും ആദായവിഹിതവും തൊഴിലാളികൾക്ക് നൽകി സമാധാനവും സംത്യപ്തി

യും കൈവരിച്ചാലും. ഉദ്യോഗസ്ഥരെ ഉദ്യോഗമുഖ്യരെ, ഭരണമേധാവികളെ നിങ്ങളും നിങ്ങളോട് ചേർന്ന് ജോലി ചെയ്യുന്നവരും സ്നേഹത്തിലും ഐക്യതയിലും സത്യസന്തതയിലും കൃത്യനിഷ്ഠയിലും ഉൽസുകരായിവർത്തിച്ച് സമാധാനം വരുത്തുക.

സ്കൂൾ കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികളെ നിങ്ങളുടെ പഠനകാലത്ത് അധ്യാപകർക്കും മാതാപിതാക്കൾക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും മനപ്രയാസവും ദുഃഖവും വരുന്നതിന് ഇടയാക്കാതെ ശരിയായ വിധത്തിൽ വിജ്ഞാനസ്ഥാനം നടത്തിയേയും. നിങ്ങളുടെ ഭാവിജീവിതം സുഖപ്രദവും സുരക്ഷിതവുമായി കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനുള്ള പരിശീലനകേന്ദ്രമാണ് വിദ്യാലയം. നിങ്ങൾ ഗുരുക്കന്മാരെ അനുസരണത്തിലും ഭക്തി ആദരവുകളിലും സ്നേഹിച്ചുവർത്തിക്കണം. ഇന്നത്തെ പരിതാപകരമായ നിങ്ങളുടെ നില തുടർന്നാൽ നിങ്ങൾക്കും നാടിനും നന്മക്ക് പകരം തീന്മയ്ക്കാണ് വന്നുചേരുന്നത്. അധ്യാപകരെ നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ ജോലി ആത്മാർത്ഥമായി ചെയ്താലും നിങ്ങളുടെ മുൻപിൽവരുന്ന ശിഷ്യഗണങ്ങളെ മക്കളെപ്പോലെ സ്നേഹിച്ചുവർത്തിച്ചാലും. സന്യസിമാരെ സന്യസിനികളെ, പാതിരിമാരെ, പുരോഹിതശ്രേഷ്ഠരെ, ആശ്രമവാസികളെ നിങ്ങളിൽ അധികപേരുടെയും ഇന്നത്തെ സ്വാർഥപരമായ നിലമാറിവർത്തിച്ചാലും. തന്റനാട്ടിലും വിദേശങ്ങളിലും ഊരുപുററി പട്ടിണി പാവങ്ങളുടെ പേരിൽ വാങ്ങുന്ന തുകകൾ ആർത്തർക്കം അമ്പശർക്കം നൽകാതെ നിങ്ങളുടെയും നിങ്ങളുടെ സ്വന്തംകാര്യം ഓരോരുത്തരുടെയും അമിതസുഖത്തിനായി മാത്രം വാനിയോഗിക്കുന്നത് തികച്ചും തെറ്റാണ്. ഓഡിറ്റോറിയങ്ങളും കല്യാണമണ്ഡപങ്ങളും ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ പണം ചിലവാക്കി പണിയിച്ച് വൻവാടക വാങ്ങിച്ച് നിങ്ങൾ സുഖിച്ചുജീവിക്കുന്നത് ഹ; കഷ്ടം. പ്രസൂകൾ, തോട്ടങ്ങൾ, സ്കൂളുകൾ കോളേജുകൾ, ഹോസ്റ്റലുകൾ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം, നിങ്ങളുടെ സുഖജീവിത

ത്തിന് വരുമാനമാർഗമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുകയാണു്. സുവിശേഷവേലക്കു ആർത്തർക്കും ദരിദ്രർക്കുമായി പ്രസംഗിച്ചുവാങ്ങിയ സംഭാവന ഈ വിധം വിനിയോഗിക്കാതെ സംയുജനസംരക്ഷണത്തിലേക്കു് ചിലവാക്കിയാലും, സംഘടനകളെ, സമൂഹങ്ങളെ, ഇസ്സുകളുട്ടങ്ങളെ, രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളെ, വർഗീയ പാർട്ടികളെ മതസമൂഹങ്ങളെ നിങ്ങൾ എല്ലാം മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ പേരിൽ വർത്തിക്കണമേ സോദരവധം ഒരിക്കലും നടത്താൻ ഇടയാക്കരുതെ.

ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ നിന്നു് സമാധാനവും സംരക്ഷണവും കൂറാത്തു കൂറാത്തു് അകന്നു് അകന്നു് പോകുകയാണു്. ഈശ്വരനിൽ അടിയുറച്ച വിശ്വാസം ഇല്ലാത്തതിനാലാണു്. സഹോദരസ്നേഹം ഇല്ലാതെ വർത്തിക്കുന്നതു്. ഈശ്വരനെ സ്നേഹിക്കുന്നതു് കാണപ്പെടുന്നു. ഈശ്വരന്റെ മക്കളായ സഹോദരങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചു് വർത്തിച്ചുള്ള ജീവിതത്തിൽ കൂടിയാണു്. കാണപ്പെടുന്ന തന്റെ സഹോദരനെ, സ്നേഹിക്കാത്തവനു്, കാണപ്പെടാത്ത ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കാൻ ഒരിക്കലും സാധിക്കയില്ല. നാം എല്ലാം കാണപ്പെടുന്ന, നമ്മോടു് സഹവസിക്കുന്ന ഇടപെടുന്ന എല്ലാ പേരോടും ലോകജനത മുഴുവനോടും ആത്മാർഥമായ സ്നേഹത്തിൽ വർത്തിച്ചു് ജീവിക്കാൻ സമാധാനവും സംരക്ഷണവും എല്ലാപേർക്കും ലഭിക്കും. മാത്രമല്ല, ലോകം സ്വർഗമായി മാറും.

അന്ത്യം

മനുഷ്യരായ നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടെയും അന്ത്യം, പക്ഷിമൃഗാദി ജന്തുക്കൾ തുടങ്ങി അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ ജീവികൾ വരെ, ചരിക്കുന്ന ഓരോ ജീവികളുടെയും അന്ത്യം, ചരിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും ജീവനുള്ള വ്യക്ഷ ലതാദിതരുന്നികരങ്ങളിൽ ഓരോന്നിന്റെയും അന്ത്യം, കാലാകാലങ്ങളിലായി മൂയ്ക്കു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യരും സർവ്വ ജീവരാശികളും, ചരിക്കുന്നതും ചരിക്കാത്തതുമായ, ചേതനങ്ങളും അചേതനങ്ങളുമായ സകലതും സർവ്വതും ഈ ലോകവും ഭൂമണ്ഡലവും പ്രപഞ്ച പ്രകൃതികളും നഭോമണ്ഡലവും സൂര്യചന്ദ്രനക്ഷത്രാദി ജ്യോതിസുകൾ ഉൾപ്പെടെ കാണപ്പെടാത്തതും അറിയപ്പെടാത്തതും അറിയപ്പെടുന്നതും ആയ സൗരയൂഥഗ്രഹവ്യൂഹങ്ങളും ഒന്നോടെ, ഒന്നായി, ഒരിക്കലായി, നശിക്കുന്ന ലോകാന്ത്യം, ഈ ലോകാവസാനം ഇന്നത്തെ പോലൊരു ദിനം സംഭവിക്കുന്നതാണ്.

ലോകാവസാനം, എല്ലാറ്റിന്റെയും ഒന്നായുള്ള അന്ത്യം, എപ്പോഴായിരിക്കുമെന്നു പ്രവചിക്കാനോ നിശ്ചയിക്കാനോ ആരാലും സാധ്യമല്ല, ഒന്നോടെ എല്ലാം ഒരിക്കൽ നശിക്കുമെന്നുള്ളത് തീർച്ചയാകുന്നു. ദൈവികചെളിപാടിന്റെ ആവിഷ്കരണത്തിൽ, മതഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സാരാംശത്തിൽ ഈസംഗതിനിന്നുൾക്കൊണ്ടി വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അത്— ആ—

അന്ത്യം എന്ന്, എപ്പോൾ സംഭവിക്കുമെന്ന് വിശദമാക്കിയിട്ടില്ല. ഹൈന്ദവമതഗ്രന്ഥം ഇത് നാലാംയുഗമായ കലിയുഗമാണെന്നും അത് അവസാനയുഗമാണെന്നും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ക്രൈസ്തവഗ്രന്ഥം ലോകാവസാനത്തെപ്പറ്റി ഉറപ്പിച്ചും തറപ്പിച്ചും വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. കൂടാതെ ലോകാവസാനത്തിന്റെ മുൻകൂറായി അതിനടുത്തു നടക്കുന്ന സംഭവവികാസങ്ങളെയും ആ ഗ്രന്ഥം വിവരിക്കുന്നു. തദനുസരണം ഈ തലമുറയിൽ ഇതിനകം നടന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതും ഇപ്പോൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ സംഭവങ്ങളിലൂടെ ലോകാന്ത്യം എ. ഡി രണ്ടായിരത്തിനടുത്തുണ്ടാകുമെന്ന് വിശ്വസിച്ചു പ്രവചിക്കുന്നവർ ലോകത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളിലായി ധാരാളമുണ്ട്. ഈ കാണുന്നതും, കാണാത്തതുമായ സകലതും, സർവവും, അടുത്ത ഭാവിയ്ക്കലോ, വിദ്വരഭാവിയ്ക്കലോ, ഒന്നായി നശിക്കുന്ന ലോകാന്ത്യം സംഭവിച്ചു എല്ലാം അവസാനിക്കുമെന്നുള്ളത് നിശ്ചയമാകുന്നു.

ലോകാന്ത്യം, സർവത്തിന്റേയും അന്ത്യം അടുത്തോ, വിദ്വരകാലഘട്ടങ്ങൾക്കുശേഷമോ സംഭവിക്കട്ടെ. നമ്മെ സംബന്ധിച്ചു നാം ഓരോരുത്തരും ചിന്തിക്കേണ്ടത് നമ്മുടെ അന്ത്യത്തെപ്പറ്റിയാണ്. നമ്മുടെ സ്വന്തക്കാരും ബന്ധുക്കളും സ്നേഹിതരും അയൽക്കാരും ദേശരാജ്യവാസികളും ഓരോരുത്തരായനുഭവം അന്ത്യത്തെ പ്രാപിക്കുന്ന അനുഭവത്തിലൂടെയാണല്ലോ നാം ജീവിക്കുന്നത്. നമ്മെ നമ്മെ ചുറ്റിയുള്ളതും ചരിക്കുന്നതും ചരിക്കാത്തതുമായ സർവജീവരാശികളും ഓരോന്നായി, ഓരോരിക്കലായി അന്ത്യത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. അവസാനിക്കുന്നു. അനുഭവമെല്ലാത്തിൽ നമ്മളും ഓരോരുത്തരും വിചാരിക്കാത്ത സമയത്തും നീനക്കാത്തനാഴികയിലും കടന്നുപോകും. അന്ത്യത്തെ പ്രാപിക്കും. അതിനാൽ ലോകാന്ത്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തയേക്കാൾ നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടെ

യും അന്ത്യത്തെപ്പറ്റി അനുഭവം നാം ചിന്തിക്കണം. സമാധാനപരമായ, സൽഗുണസമ്പന്നമായ, ശാന്തസുന്ദരമായ നല്ല ഭരന്ത്യം ലഭിക്കുന്നതിന് ശ്രദ്ധിക്കുകയും ശ്രമിച്ചു പർത്തിക്കുകയും ചെയ്യണം.

സ്വർഗ, നരകസാമ്രാജ്യങ്ങളുടെ വിസ്മൃതിയോ, അതിരോ, നമ്മുടെ ഊഹാപിന്തമേന്മയലങ്ങൾക്കതീതമായി ഒരുങ്ങാനാവാതെ നിലകൊള്ളുന്നു. ഉന്നതിയുടെ ഉന്നതയിൽ, പരമോന്നതിയിൽ എണ്ണമറ്റ, സംഖ്യാതീതമായ, ഗ്രഹഗോളവ്യൂഹങ്ങൾ ഒന്നുചേർന്ന സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതാകുന്നു; സ്വർഗമഹാസാമ്രാജ്യം. അവിടത്തെ ചക്രവർത്തിയും ഭരണകർത്താവും നമ്മുടെ പിതാവായ ദൈവമാകുന്നു. എണ്ണമറ്റ, സംഖ്യാതീതങ്ങളായ, വാനഭൂതഗണവും, മനുഷ്യാരംഭം മുതൽ ലോകാന്ത്യം വരെ നല്ല ജീവിതം നയിച്ചു നല്ലവരായി അന്ത്യം പ്രാപിച്ചെത്തുന്ന എണ്ണമറ്റ കോടാനുകോടി നല്ല മനുഷ്യാകുന്നവീട്കൊണ്ടു പ്രജാസമൂഹം. അവരെല്ലാം ഒന്നുചേർന്നു വാനഭൂതഗണങ്ങളുമൊത്ത് നിത്യാനന്ദസുഖസൗഭാഗ്യത്തിൽ ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടു നിത്യം ജീവിക്കുന്നു. സ്വർഗരാജ്യം ആകമാനം സദാദീപ്തിയുടെ ദീപ്തിയിൽ പ്രകാശധാരണിയിൽ തിളങ്ങിവിളങ്ങി പ്രകാശിക്കുന്നു. അന്യകാരമോ, ഇരുളോ ഒരിക്കലും അവിടെയില്ല. അവിടുത്തെ ആകാശദേശം വെൺമയുടെ വെൺമനിറത്തെ വെൺമേഘങ്ങളാൽ അലംകൃതമായി മൂടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

നമ്മുടെയും സർവത്തിന്റേയും സൃഷ്ടാവുമാകുന്ന രക്ഷിതാവുമായ ദൈവം തലസ്ഥാനനഗരമായ സ്വർഗാധിസ്വർഗത്തിൽ വസിക്കുന്നു. വിശുദ്ധ നഗരം ദൈവതേജസ്സിനാൽ സദാപ്രകാശ പുരിതമാണ്. അതിന്റെ ജ്യോതിസ് ഏറ്റവും വിലയേറിയ രത്നത്തിന് തുല്യമായി സ്ഫടിക സ്വച്ഛതയുള്ള സൂര്യകാന്തംപോലെ പ്രകാശനമാണ്. ദൈവകൊട്ടാരനഗരത്തിനുപുറവും, പൊക്കമുള്ള വസതിയും, പത്ര

ഞുഗോപുരവും, ഗോപുരങ്ങളിൽ പന്ത്രണ്ടുദൂതൻ
 മാറും ഉണ്ട്. കീഴക്കും പടിഞ്ഞാറും തെക്കും വട
 ക്കുമായി മൂന്നുഗോപുരങ്ങൾ വീതം നിലകൊള്ളു
 ന്നു. നഗരമതിലിന് പന്ത്രണ്ടടിസ്ഥാനമുണ്ട്. നഗ
 രം സമചതുരമായിട്ടാണ് കിടക്കുന്നത് വീതിയും നീ
 ളവും സമമാകുന്നു. മതിലിന് ഇരുനൂറ്റിപതിനാറ
 ടി പൊക്കമുണ്ട്. സമചതുരമായ കൊട്ടാരനഗരത്തി
 ന്റെനീളം, ഉയരം, വീതി, പന്തിരായിരം നാഴികവീത
 മാണ്. നഗരമതിലിന്റെ പണി സൂര്യകാന്തവും നഗരം
 സ്വച്ഛസ്ഫടികത്തിനൊത്ത തങ്കവും ആകുന്നു. മതി
 ലിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങൾ സകലരത്നം കൊണ്ടും അ
 ലങ്കരിച്ചതാണ്. ഒന്നാം അടിസ്ഥാനം, സൂര്യകാന്ത
 രത്നത്താലും രണ്ടാമത്തേതു നീലരത്നം കൊണ്ടും,
 മൂന്നാമത്തേതു വൈദ്യുര്യംകൊണ്ടും നാലാമത്തേത്
 മരതകം കൊണ്ടും അഞ്ചാമത്തേതു നഖവർണ്ണിയാലും,
 ആറാമത്തേതു ചുവപ്പുകല്ലുകൊണ്ടും, ഏഴാമത്തേതു
 പീതരത്നത്താലും, എട്ടാമത്തേത് ഗേമേദകം കൊണ്ടും,
 ഒൻപതാമത്തേതു പൃഷ്ഠരാഗത്താലും, പത്താമത്തേത്
 പവിഴം കൊണ്ടും പതിനൊന്നാമത്തേതു പരാഗത്താ
 ലും, പന്ത്രണ്ടാമത്തേതു സുഗന്ധീരത്നംകൊണ്ടും
 മതിലിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങൾ കെട്ടിപ്പടുത്തലങ്കരി
 ച്ചിരിക്കുന്നു.

പന്ത്രണ്ടു ഗോപുരങ്ങൾ ഓരോന്നും മുത്തിനാൽ
 പണിതീരിക്കുന്നു. നഗര റോഡുകൾ സ്വച്ഛസ്ഫ
 ടിക തുല്യമായ തങ്കത്തകിടുകൾ നിരത്തി വിരിച്ചതാ
 ണ്. നഗരം ദൈവതേജസ്സിനാൽ എല്ലാഘോഷം പ്രകാ
 ശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. നഗരമതിലിലെ ഗോപുര
 ങ്ങൾ ഒരിക്കലും അടയ്ക്കാറില്ല. വീഥിയുടെ നടു
 വിൽകൂടി ദൈവ സിംഹാസനത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെ
 ടുന്ന പളുങ്കുപോലെ ശുഭ്രമായ ജീവജലനദി ഒഴുകു
 ന്നു നദിയുടെ ഇരുവശങ്ങളിലും ജീവവൃക്ഷം തഴച്ചു
 വളർന്നവിടവിടെ നിലകൊള്ളുന്നുണ്ട്. ആ ഓരോ മര
 വും മാസംതോറും പന്ത്രണ്ടു തരത്തിലുള്ള ഫലം കാ
 യ്ക്കും. വൃക്ഷത്തിന്റെ ഇലയും, ഫലവും, എന്നും

യജ്ഞപ്രദമായ ആരോഗ്യത്തെ നൽകുന്നതാണ്. ഈ ലോകത്തിൽ ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞു സ്നേഹിച്ചു സ്വാർത്ഥപരിത്യോഗത്തോടെ, സഹോദര സ്നേഹത്തോടെ, പരോപകാര നന്മ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ ജീവിതം നയിച്ചു അന്ത്യം പ്രാപിച്ചവർക്കു മാത്രമേ, ഈ ലോകജീവിതം അവശർക്കും ആർത്തർക്കും, ആലംബഹീനർക്കുമായി ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചു ദൈവിക ശരണത്തിൽ ജീവിച്ചു അന്ത്യം പ്രാപിക്കുന്നവർക്കു മാത്രമേ ദൈവപ്രകാശം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സ്വർഗ്ഗാധി സ്വർഗ്ഗമായ തലസ്ഥാന നഗരിയിലേക്കു പ്രവേശനാനുവാദം സിദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ. അതിസ്വാഭാവിക, സ്വഭാവതീതമായ, സാംഗോപാഗ പുണ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ ജീവിതാന്ത്യം പ്രാപിച്ചു സ്വർഗ്ഗാധി സ്വർഗ്ഗത്തിലെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ലകിലും ഒരു നല്ല ജീവിതത്തിലൂടെ, സ്വാർത്ഥപരിത്യോഗത്തിലൂടെ, സഹോദരസ്നേഹത്തിലൂടെ, പരോപകാര നന്മ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ, ദൈവസ്നേഹത്തിലൂടെ, ജൈവശരണത്തിലൂടെ, പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ, ധ്യാനചിന്തയിലൂടെ കഴിവതു ശ്രമിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചു ഒരു നല്ല അന്ത്യം പ്രാപിച്ചു ദൈവരാജ്യത്തിനു പങ്കാളികളാകുവാനും, അവകാശികളായി സ്വർഗ്ഗസൗഭാഗ്യം കൈവരിക്കുന്നതിന്, കർമ്മമാക്കുന്നതിന്, ഏവരും പരിശ്രമിക്കണം.

സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിലെ എല്ലാവിധ സ്ഥിതിഗതികൾക്കും നേരെ എതിരായി, വിപരീതമായിട്ടുള്ള സ്ഥിതിവിശേഷമാണ് നരകത്തിലേത്. അങ്ങിനെ കലയകല, ലളിതതാഴ്ചയിൽ, അത്യുഗ്രതയിൽ, ആഴിയുടെ ആഴത്തിന്റെ ആഴത്തിൽ, വിസ്മയകരമായ അനേകം രാജ്യങ്ങൾ ചേർന്നുള്ളതാണ് നരക സാമ്രാജ്യം. അവിടുത്തെ രാജാവ് എല്ലാ പിശാചുക്കളുടെയും, കൊടും പിശാചുക്കളുടെയും, തലവനായ വലിയ പിശാചാണ്. മതഗ്രന്ഥമായ ബൈബിൾ, സാത്താനെന്നും, ബെയിത്സുബൂസെന്നും, ലൂസിപ്പോ

രെന്നും—നരകാധിപതിക്കു പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവത്താൽ വെറുക്കപ്പെട്ടു ശപിച്ചു തള്ളിയ വാനമൃഗങ്ങളിൽ ചിലരും, മനുഷ്യരിൽ ദുഷ്ടമായ പൈശാചിക ജീവിതം നയിച്ചു അന്ത്യം പ്രാപിച്ചവരും അവിടുത്തെ പ്രജാസഞ്ചയമാകുന്നു.

മനുഷ്യാമേതലമുറ മുതൽ ലോകാവസാനം വരെയുള്ള എല്ലാ മാനുഷ്യരും ലോകാന്ത്യത്തോടുകൂടി അവരവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള വസതികളിലെത്തി നിത്യജീവിതം തുടങ്ങുന്നതിനായിരിക്കുന്നതാണ്. ദൈവത്തോടൊത്തുവസിക്കുന്നതിനു ലഭിക്കുന്ന സമ്മാനത്തിന് മോക്ഷമെന്നും, നിത്യശാന്തിയെന്നും, നിത്യരക്ഷയെന്നും പറയുന്നു. ഹൈന്ദവമത, ഗ്രന്ഥം മനുഷ്യൻ പരബ്രഹ്മണ്യത്തോടൊത്തു ഒന്നിച്ചുവസിക്കുന്നതിനു മോക്ഷമെന്നും, നിത്യശാന്തിയെന്നും പറയുന്നു. ദൈവത്തോടുകൂടാതെയുള്ള വാസത്തിന് നിത്യഗംഗിയെന്നും, നിത്യനാശമെന്നും നിത്യനരകമെന്നും, പറയുന്നു, നാഷാരോരുത്തരും വരാൻ ചോദിക്കുന്ന ലോകാന്ത്യത്തെ പറ്റി ചിന്തിച്ചു സമയം നഷ്ടമാക്കാതെ, നമ്മുടെ അന്ത്യത്തെ പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതാണേറ്റവുമാവശ്യം. നമ്മുടെ ഈ ലോകജീവിതാന്ത്യത്തിലൂടെ—നിത്യശാന്തി സംപ്രാപ്തമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ജീവിതം നയിച്ച്, മോക്ഷമാകുന്ന സമ്മാനം കരഗതമാക്കി, നിത്യരക്ഷയിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു ദൈവത്തോടൊത്ത്, നല്ല ജീവിതത്തിലൂടെ കടന്നുപോയ നമ്മുടെ സ്വന്തക്കാരോടൊത്ത്, ബന്ധുക്കളോടൊത്ത്, സ്നേഹിതരോടു ചേർന്ന്, മനുഷ്യാരംഭം മുതൽ ലോകാന്ത്യം വരെ—നല്ല ജീവിതത്തിലൂടെ മോക്ഷസമ്മാനം കരഗതമാക്കുന്ന എണ്ണമറ്റ മനുഷ്യസമൂഹത്തോടു ചേർന്ന് കോടാനുകോടി ദൈവഭക്തരോടൊത്ത്—സംഖ്യാതീതമായ സ്വർഗീയ സൈന്യങ്ങളോടൊത്ത് നിത്യാനന്ദസമുദായം ജീവിതം ലഭ്യമാക്കുന്നതിനും കരുണാനിധിയായ നമ്മുടെ സ്വർഗീയ പിതാവിൽ നമ്മെ മുഴുവനായി സമർപ്പിച്ചു ശരണീകരിച്ചു നല്ല ജീവിതം നയിക്കാം.

വിടവാങ്ങൽ

സ്നേഹനിർഭരമായ ലോകമേ! എന്റെ സർവ്വ സ്വവുമായ ലോകമേ! നിനക്കുവന്ദനം. അന്ത്യമായി നിന്നോട് ഞാൻ വിടപോദിക്കട്ടെ. അത്ഭുതങ്ങളുടെ അത്ഭുതമായ, മായകളുടെ മായ ആയ നിന്നോടുള്ള സായോജിപ്പിൽനിന്ന്, ഉറബന്ധത്തിൽനിന്ന്, ആയിരങ്ങളുടെ ആയിരമായ നിമിഷവാസത്തിൽനിന്ന്, വേർപിരിവിന്റെ ഈ നിമിഷ വാസത്തിൽനിന്ന്, നിന്നോടുള്ള എല്ലാ ബന്ധത്തിൽനിന്നും, കൂപ്പുകരങ്ങളോടെ, തുറിച്ചനേത്രങ്ങളോടെ, തുറന്ന അധരങ്ങളോടെ, ചലനരഹിതമായ ശരീരാവയവങ്ങളോടെ, മന്ദീഭവിച്ചഹൃദയസ്ഫുടനത്തോടെ, നിന്നോട് ഞാൻ യാത്ര പറയുന്നു. നിനക്കുവന്ദനം. കൃതജ്ഞത നിർഭരമായ എന്റെ ഹൃദയാന്തരാളത്തിൽനിന്നും ഉൽഗമിച്ചുതിങ്ങിവിങ്ങി പൊങ്ങി അലതല്ലി മറീഞ്ഞുബഹിർഗമിച്ചുപൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്ന ആയിരമായിരങ്ങളായ നെടുനാരകൃതജ്ഞത സ്തുതിപ്പുകളേ, നന്ദി കുമ്പാരപ്രകടനംശംസകളേ, സ്നേഹകേന്ദ്രാദരവുകളേ, വിജ്യംഭിതവികാരാവേശത്തോടെ, നിന്റെ പാദപങ്കേരു ഹങ്ങളിൽ സഹർഷം ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്നു; തിരുമുൽക്കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നു ജനിച്ചനാമുതൽ ഇന്നെയോളം എന്നെ ഓമനിച്ച് ലാളിച്ച് എന്നിക്കാവശ്യമായതെല്ലാം അപ്പോഴപ്പോൾതന്നെ തന്നെ എന്നെ സ്നേഹപൂർവ്വം വളർത്തിയ ലോകമേ, നിന്നോട് ഞാൻ അന്ത്യയാത്ര പറയുന്നു-നിനക്കുവന്ദനം. എന്റെ സ്വദേശമായ, നി

ത്യലോകത്തിലെ നിത്യാനന്ദഭവനത്തിലേക്ക് അനുഗ്രഹാശംസകളോടെ എന്ന നീ യാത്ര അയച്ചാലും! നിനക്കെൻ്റെ അഭിവാദനം! ഞാൻ സമാധാനത്തോടെ, സന്തുഷ്ടിയോടെ, സംതൃപ്തിയോടെ, നിന്നിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞുപോകട്ടെ.

ഞാൻ, ഞാനറിയാത്ത ഞാൻ, ഞാനറിയാതെ തന്നെ ഞാൻ ഈ ലോകത്തിലേക്കുവന്നു. എൻ്റെ ആദ്യവാസസ്ഥാനമായ മാതാവിൻ്റെ ഗർഭാലയലോകത്തിൽ ഞാനറിയാതെ ഞാൻ ഉളവായി. പത്തുമാസക്കാലത്തെ അവിടെത്ത വാസം. മാതാവിൻ്റെ ഇപ്ഫരനീകപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കൊത്ത്, ചലനനാളങ്ങൾക്കനുസൃതമായി, അവരുടെ അനന്തെ എല്ലാവിധചെയ്തികൾക്കും, സമ്പൂർണ്ണവിയേജനായി, കീഴടങ്ങിപ്പൂർണ്ണാനുസരണത്തോടെ ഒരേ കിടപ്പിൽ ക്രമശ്ശ; വളർന്നു രൂപംകൃതി പ്രാപിച്ച്, മാസ, ദിവസ, നിമിഷങ്ങളുടെ തികവിൽ, കൃഷ്ണകരങ്ങളോടെ, അശുഭസൂചകമായരോദനത്തോടെ, ഞരങ്ങൽ മൂളലോടെ, ആ ഗർഭാലയലോകത്തോടൊരു നിമിഷത്തിൽ ഞാൻ വിടവാങ്ങി. വിസൃതനഭോമണ്ഡലമാകുന്ന നിന്നിലേക്ക് ഞാൻ, ഞാനറിയാതെ തന്നെവന്നുപിറന്നു.

ഉരുവായനിമിഷം മുതൽ എന്ന തീരറിപോറി, രൂപപ്പെടുത്തി, അംഗഭംഗമോ, അംഗഹീനതയോ കൂടാതെ, സുമുഖസുന്ദരഗാത്രനയി, വർണ്ണശോഭയുള്ളവനായി, സമയതികവിൽ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലേക്കു തള്ളിവിട്ടു. ജാതമാക്കിയ, എൻ്റെ സ്നേഹഗർഭാലയകേ! വന്ദ്യമാതേ! നിൻ്റെയും, എൻ്റെയും സ്വദേശമായ നിത്യനാട്ടിലെ നമ്മുടെ നിത്യഭവനത്തിൽ നിത്യാനന്ദമനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിൻ്റെ സന്നിധിയിലേക്കുവന്നെത്താൻ ഞാനും, ഈ ക്ഷണികവാസത്തിൽ, നിന്നും യാത്ര പറയുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ, നിന്നോടുള്ള എൻ്റെ സ്നേഹബഹുമാനകേന്ദ്രാദരവുകളെ നിൻ്റെ ആത്മസന്നിധിയിലേക്കുയർത്തി കാഴ്ചവച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നിന്നും വിടവാങ്ങി നിൻസന്നിധിയിലേ

ക്കുവരുന്നതിന് എന്തെ അനുവദിച്ചാലും! പത്തു മാസക്കാലം എന്റെ അധിവാസസ്ഥാനമായിരുന്ന പരേതയായ എന്റെ ഗർഭാലയലോകമേ, എന്റെ മാതാവേ, ഇപ്പോൾ നിന്നോടൊത്തുവന്നുചേരുന്നതിലേക്കായി ഞാനിവിടെനിന്നും വിടവാങ്ങിക്കൊള്ളട്ടെ!

പത്തുമാസക്കാലം ഉദരേ എന്തെ ചുമക്കുകയും ഇവിടേക്കു പിറപ്പിച്ചു നിന്റെ പാലുട്ടി താരാട്ടുപാടി എന്തെ വളർത്തുകയും എന്നിക്കുവേണ്ടതെല്ലാം വളരെ കഷ്ടതയിലൂടെ, അദ്ധ്വാനഭാരത്തിലൂടെ, നീ ഇവിടെ നിന്നും യാത്രപറഞ്ഞു പിരിയുന്ന നിമിഷഘോര നൽകുകയും എന്റെ എല്ലാ സുഖദുഃഖങ്ങളിലും എന്നോടൊത്തു പങ്കുചേരുകയും ചെയ്ത നിന്നെ, എന്റെ ഈ അന്ത്യയാത്രാ വേളയിൽ കൃതജ്ഞതയോടെ സ്തമിക്കുകയും, നിന്നോടൊപ്പം വന്നെത്തുവാൻ ഇവിടെ നിന്നു യാത്രയാകുകയും ചെയ്യട്ടെ. നിന്റെ നിത്യവസതിയിലേക്കു പറന്നെത്തുന്നതിനെന്തെ അനുവദിച്ചാലും. മാതാവിനോടൊത്ത് ധർമ്മശാലയലോകത്തിൽ എന്തെ ഉരുവാക്കി ജനിക്കുകയും ഈ മണ്ഡലത്തിലേക്ക് ഗർഭാരിഷ്ടതകളൊന്നും കൂടാതെ പിറക്കുന്നതിനാവശ്യമായതെല്ലാം, മാതാവിൽ കൂടി നൽകുകയും പിറക്കുന്നനാൾ മുതൽ എന്തെ ഓമനിച്ചു കരങ്ങളിലേന്തി, കൈത്തിരുത്തി താലോലിച്ചു താരാട്ടുപാടിക്കൊണ്ടു നടക്കുകയും ബാലാരിഷ്ടതകളിൽ നിന്നെല്ലാം, വേണ്ട ശുശ്രൂഷാദികൾ നൽകി തേച്ചുകുളിപ്പിച്ചു വളർത്തുകയും രാത്രി കാലങ്ങളിൽ തന്നോടൊത്ത് കിടത്തി ഉറക്കുകയും അനുഭവം ചുംബനങ്ങളാൽ എന്തെ ഓമനിക്കുകയും, തന്നോടൊത്ത് വിരുന്നു വേനങ്ങളിലും, ദേവാലയങ്ങളിലും പുഴയിലും, കൊണ്ടുപോകയും, ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനു വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ചേർക്കുകയും, മതാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലൂടെ ആധ്യാത്മികജ്ഞാനം നൽകുകയും, എന്നിക്കുവശ്യമായ പഠനങ്ങൾക്കെല്ലാം, ആഹാരാദികൾക്കെല്ലാം

വേഷഭൂഷാദികൾക്കെല്ലാം പണിപ്പെട്ടു. കഷ്ടപ്പെട്ടു, ഓടിച്ചാടി പണമുണ്ടാക്കുകയും യൗവാനാരംഭത്തിൽ പ്രാണസഖിയെ കൂട്ടിത്തരികയും, എന്റെ പുത്ര പൗത്രാദികളെ വളരെ സ്നേഹവാൽസല്യത്തോടെ വളർത്തുകയും, മാതാവും, സഹോദര സഹോദരികളുൾപ്പെടെ ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടി വളരെ വളരെ ക്ഷേമങ്ങളും, കഷ്ടതകളും, ത്യാഗങ്ങളും, പട്ടിണിയും വരെ സഹിക്കുകയും, ഞങ്ങളുടെ എല്ലാ നന്മയ്ക്കും വിശ്രമം കൂടാതെ പണിപ്പെട്ടു പരിശ്രമം നടത്തി ക്ഷീണിതനായി, ശയാവലംബയായി, ഞങ്ങളോട് അന്ത്യയാത്ര പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞ് നിത്യലോകത്തിലെത്തി നിത്യലോകത്തിൽ പിന്നാലെ വന്ന മാതാവിനോടും എണ്ണമറ്റ സ്വർഗ്ഗീയ ഭൂതഗണങ്ങളോടും ചേർന്ന്, സ്വർഗ്ഗീയ പിതാവിന്റെ തിരുസന്നിധിയിൽ സദാ ആനന്ദാൽഭൂതിയാൽ വിരാജിക്കുന്ന എന്റെ പിതാവേ, അവിടുത്തെ ദാമന മകനായ ഞാൻ നീ എന്നിക്കു നൽകിയ ഈ ഭൂമണ്ഡല പ്രപഞ്ചത്തിലെ സകലത്തെയും ഇവിടെ ത്യജിച്ച് നീങ്ങളുടെയും സ്വർഗ്ഗീയപിതാവിന്റെയും സന്നിധിയിലേക്കുവരുന്ന ഈ അന്ത്യനിമിഷത്തിൽ അവിടുത്തോട് ഇവിടെ വെച്ചു വരുത്തിയ, കാട്ടിക്കൂട്ടിയ. പ്രവൃത്തിച്ച എല്ലാ തെറ്റുകുറ്റങ്ങൾക്കും നന്ദിഹീനതയ്ക്കും മാപ്പ് അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഇവിടുന്ന് യാത്രാവന്ദനം പറയുന്നതും അവിടുന്ന് സ്വീകരിച്ചെന്ന അനുഗ്രഹിക്കേണമേ.

മാതാവിനോടൊപ്പം തുല്യപങ്കാളിത്തം വഹിച്ച് എന്നെ ജാതനാക്കുകയും, ഇവിടെ നിന്നും നിത്യവസതിയിലേക്ക് യാത്ര അയയ്ക്കുന്നതുവരെ കഠിനാധ്വാനത്തിലൂടെ സദാ എന്നിക്കുവേണ്ടി ബലപ്പെട്ടു കഷ്ടതകൾ അനുഭവിക്കുകയും എന്റെ സുഖജീവിതത്തിനാവശ്യമായതെല്ലാം അങ്ങേയറ്റം പണിപ്പെട്ടാർജിച്ചു തരികയും ലൗകികമായും, ആധ്യാത്മികമായും ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ ജ്ഞാനാഭ്യാസനം

നൽകി എന്നെ ധന്യനാക്കുകയും പരസ്പരേഹം സ്വാർത്ഥത്വം, പരോപകാരപ്രവർത്തനം, നിസ്വാർത്ഥസ്പേഹം, കരുണ, ക്ഷമ എന്നിത്യാദി മാതൃകാ ജീവിതത്താൽ. അവയെ എന്റെ ശരീരഘടകങ്ങളാക്കി മാറ്റുന്നതിനു ശ്രമിക്കുകയും, സർവ്വോപരി സൃഷ്ടാവായ ദൈവത്തോടൊത്തു പരലോകത്തിലെ നിത്യവസതിയിൽ വന്നെത്തുന്നതിനു തക്കത്തക്കവിധം, ലൗകികവും ആധ്യാത്മികവുമായ, മണ്ഡലങ്ങളിൽ, എല്ലായിപ്പോഴും എല്ലാറ്റിലും ശൃഷ്ടാന്തിയോടെ വർത്തിക്കുന്നതിനു എന്നെ പ്രാപ്തനാക്കുകയും, ചെയ്തശേഷം നിത്യസൗഭാഗ്യാനന്ദത്തിലേക്കു പീഠിത്തുപോയിരിക്കുന്നു. എന്റെ പിതാവേ, അവിടുത്തോടു ചേർന്ന്, സർവ്വേശനെ, സ്വർഗീയ പിതാവിനെ സദാസ്തുതിച്ചുവാഴ്ത്തി, നിത്യസൗഭാഗ്യത്തിൽ, നിത്യകാലം ജീവിക്കുന്നതിനായി, ഞാനിലോകത്തോടു യാത്ര പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

അദ്ധ്യായം 21

വിടവാങ്ങൽ 2

യാതൊന്നുമില്ലാത്തവനായി, മൂന്നു നാലു പൗണ്ടു മാംസരക്തത്തോടെ ഈ പ്രപഞ്ചവിരിമാറ്റിലേക്കു നഗ്നനായി ഞാൻ വന്നുവീണു. കൈകാലുകൾ പലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു മലർന്നു കിടന്നു ഞാൻ, നിന്നിലേക്ക് മേലോട്ട് തന്നെ നിർന്നിമേഷനായി നോക്കി. എന്റെ കൺപോളകൾ വികസിപ്പിച്ച് നിന്റെ പക്രവാളാതിരുകളെ കാണാൻ അന്നെന്നിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഗർഭലോകത്തേക്കാൾ വിസ്മയകരമായ വെളിച്ചം തൂകു

ന്ന മാതാവിന്റെ കിടപ്പറയിലെ മടിത്തൊട്ടിലിലു
 ശയനകിടക്കയിലും മലർന്നുകിടന്നു കൊണ്ടു ഞാൻ
 വീണ്ടും വീണ്ടും നീന്നിലേക്കുനോക്കി മുഷ്ടി ചു
 രൂട്ടി, കരങ്ങരണിട്ടി, കൊച്ചുകാലുകൾ കൊണ്ടു
 താളം ചവുട്ടി, രോദനത്തോടും ചിലപ്പോൾ മന്ദസ്ഥി
 തത്തോടും പലപ്പോഴും ഞാൻ നീന്നെ വീളിപ്പൂ.
 നീന്റെ താരാട്ടുപാട്ടിൽ, ദിവസത്തിലധികം ഭംഗവും
 ഞാൻ നിദ്രയിൽ കഴിപ്പൂ. നീ പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന മാ
 തൃസ്തനത്തിലെ പാലുണ്ടും, ഉമീനീർ കുടിച്ചും
 അതിൽ കുളിച്ചും, നീന്റെ വായു ശ്വസിച്ചും, ഞാൻ
 അനുഭവനം പുഷ്ടി പ്രാപിച്ചു വളർന്നു.

തിരിഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു കിടന്നും, കൈകാലുക
 ളൂന്നി ഇഴഞ്ഞ് നീന്തി നീന്തി തത്തിക്കളിച്ചും കാൽ
 മുട്ടുകൾ മടക്കി പൊങ്ങി സിദ്ധർന്നിരുന്നും കുറെ നാ
 ളുണ്ടുകഴിപ്പൂ. വീണ്ടും കാലുകൾ രണ്ടും നീന്റെ
 വിരിമാറിലുറപ്പിച്ചു കൊണ്ടു ഞാൻ മന്ദം മന്ദം നട
 ന്നു. ക്രമേണ ഓടിച്ചാടിയും, നീന്റെ അൽഭുതാവഹ
 മായ, പക്രവാളത്തിലുൾപ്പെട്ട മനോഹര കാഴ്ചക
 ളെത്തത്യധികം അത്യാകാംഷയോടെ, അതികൃത്യക
 രത്തോടെ, നോക്കി കണ്ടുകണ്ടു കുറെ ദിനരാത്ര
 ങ്ങളുണ്ടുകഴിഞ്ഞു ഞാൻ പിറന്നു വീണ കിടക്കമുറി
 യേ, പിള്ളതൊട്ടിലേ, കട്ടിലേ, കിടക്കയേ, വീടേ, നി
 ങ്ങളോടെല്ലാം ഞാൻ അന്ത്യയാത്രചോദിക്കുന്നു. നിന്ന
 ക്കു വന്ദനം.

ഞാനറിയാതെ തന്നെ വെള്ളിപ്രഭയെ വെല്ലുന്ന
 മനോഹര ദന്തനിരകൾ വരുകയും അവ കുറെ നാളെ
 നോടൊന്നിച്ചിരുന്നിട്ടെന്നെ വിട്ടുപിരിയുകയും
 തൽസ്ഥാനത്തു വീണ്ടും മുന്നേക്കാൾ ഉറപ്പോടും, ബ
 ലത്തോടും, പ്രഭയോടും കൂടിയ നിറപ്പകിട്ടാർന്ന തൃ
 വെള്ള ദന്തമുത്തുകൾ വന്നു നിരക്കുകയും ചെയ്തു.
 നിന്നോടൊന്നിപ്പുള്ള ഇവിടുത്തെ വാസത്തിലുണ്ടാകാ
 വുന്ന ഏതു കഠിന യാതനകളും പ്രയാസമെന്യെ തട്ടി

നീക്കി, സേമീകരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മുൻകൂറി എ
 ന്നവണ്ണം എത്യ കഠിനാഹാര പദാർത്ഥത്തെയും ക്ഷണ
 മാത്രയിൽ കടിച്ചുപൊട്ടിച്ചു, പവച്ചരച്ചു സേമീക
 രിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയും ഉറപ്പും ബലവും നീ,
 ആ പല്ലികൾക്ക് നൽകി. ഇത്രനാളും എന്നോടൊന്നി
 ല്ലിരിക്കെയും ഞാൻ കഴിക്കുന്ന എല്ലാ ആഹാര സാധന
 ങ്ങളും പവച്ചരച്ചു മാർദ്ദവമാക്കി ഉള്ളിലേക്കയച്ചു മാം
 സവും രക്തവും വർദ്ധിപ്പിച്ചും ശക്തിപ്പെടുത്തി
 യും ആരോഗ്യത്തെ നിലനിർത്തുകയും മുഖത്തിനു
 വാട്ടവും, കോട്ടവും വരുത്താതെ, വിരൂപതയ്ക്കിട
 വരുത്താതെ സൗന്ദര്യത്തെ പ്രദാനം ചെയ്തു പ്രകാ
 ശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്ന എന്റെ ദത്ത
 നിരകളേ, വെള്ളിമുത്തുകളേ, ഞാൻ നീങ്ങളെ ശ്രദ്ധാ
 നത്തിലേക്കു തള്ളിവിട്ടിട്ട് നീങ്ങളിൽ നിന്നും പിരി
 ഞ്ഞുപോകട്ടെ, നീങ്ങൾക്കെന്റെ അന്ത്യംഭിവാദനം!

വർഷങ്ങൾ പിന്നിട്ടു ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്, നാല്,
 അഞ്ച്, എന്നിങ്ങനെ ഇതിനകം വളരെ, വളരെ, ധാ
 രാളം, ധാരാളം, പലതും ചിലതും, ചിലതും പല
 തും, ഞാൻ കണ്ടു, കേട്ടു. പഠിച്ചു. ഗ്രഹിച്ചു. അമ്മ
 യുടെ മടിയിൽ നിന്ന് കിടക്കമുറിയിലെ പിള്ള
 തൊട്ടിലിൽ നിന്ന്, വീട്ടുമുറികളിൽനിന്ന്. തിണ്ണ
 യിൽനിന്ന്, കോലായത്തുനിന്ന് അടുക്കളയിൽ നി
 ന്നു, അടുത്തുള്ള വീടുകളിലും പറമ്പുകളിലും നി
 ന്ന്, അടുത്തുള്ള ഇടവഴികളിലും, പെരുവഴികളിലും
 നിന്നും, പഥികരിൽ നിന്നും, ഈശ്വരാധനാ കേന്ദ്ര
 മായ അടുത്തും അകന്നും ഉള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിൽനിന്നും,
 പള്ളികളിൽ നിന്നും, മോസ്കുകളിൽ നിന്നും വീട്ടു
 പക്ഷിമൃഗാദികളിൽ നിന്നും, ആകാശ പറവകളിൽ
 നിന്നും, നീരൊഴുക്കുകളിൽ നിന്നും വൃക്ഷലതാദിക
 ളിൽ നിന്നും, മണ്ണിൽ നിന്നും, മണലിൽനിന്നും,
 ചെട്ടിയിൽ നിന്നും, കല്ലുകളിൽ നിന്നു പാറകളിൽ
 നിന്നും, കുന്നുകളിൽ നിന്നും, കാടുകളിൽനിന്നും,
 ധാന്യപ്പെടികളിൽ നിന്നും, വൃക്ഷഫലത്തിൽനിന്നും,

വർണ്ണശോഭയാർന്ന സുഗന്ധവാഹികളായ പൂക്കളിൽ
 നിന്നും. ഷഡ് പദങ്ങളിൽ നിന്നും കൃമികളിൽനിന്നും.
 പുഴകളിൽനിന്നും, ചിത്രശലഭങ്ങളിൽനിന്നും. വലുതു
 ചെറുതുമായ എല്ലാ വിധമായ പക്ഷിമൃഗദീജന്തുക്ക
 ളിൽനിന്നും. എല്ലാവിധ സസ്യവൃക്ഷാദികളിൽ നിന്നും
 ജലജീവികളിൽനിന്നും; ഞാൽ വളരെ വളരെ
 കാര്യങ്ങൾ കണ്ടു കേട്ടു, ധരിച്ചു. എല്ലാം എനിക്ക്
 ഏറ്റവും വിസ്മയാവഹമായിരുന്നു. അന്ന്, ഇന്നേ
 ക്ക് എന്താനും ദശവർഷങ്ങൾക്ക് മുൻപ് എന്റെ ശി
 ശുപ്രായത്തിൽ ഞാൻ കണ്ടതും സ്വർശിച്ചതും ഗ്രഹി
 ച്ചതും അനുഭവിച്ചതുമായ എല്ലാറ്റാവയുമെ, നിങ്ങൾ
 ക്ക് എല്ലാം എന്റെ ഈ അന്തിയാത്രാ ഭിവന്ദനം
 ഞാൻ വിടവോദിക്കുന്നു. പിരിഞ്ഞുപോകട്ടെ.

ഇതിലുമുപരി എനിക്ക് ആദ്യമായി അനുഭവിച്ച
 ട്രമഹാജ്ഞാതം അൽഭുതങ്ങളുടെ അൽഭുതം. ആ
 കാശചക്രവാളത്തിലേക്ക്, അതിലുമുപരി അങ്ങ
 ണ് അകലെ അകലെ അതിവിദൂരതയിലെ, എന്റെ
 ചെറിയ നയനങ്ങൾ എത്തി കണ്ടകാഴ്ച ആകാശചക്രവാ
 ളത്തിലെ നീലിമകലർന്ന. വെള്ളിഃശാലങ്ങൾ, കടും
 കുറുപ്പ് നിറഞ്ഞകാർമോലപടലങ്ങൾ, അവയുടെ കൂട്ടി
 മുട്ടലിലുണ്ടാകുന്ന മിന്നൽ പ്രഭയും. ഘോരശബ്ദ
 മുഖരിതമായ ഇടിനാദവും, ശബ്ദവർണാഭനിറഞ്ഞ മ
 ഴവില്ല്, അതിവേഗം ശക്തമായി സർവത്തിനെയും
 തട്ടിമുട്ടിമറിച്ചിട്ടുകൊണ്ട്. പരക്കം പായുന്ന കൊ
 ടും കാറ്റ്, ചെറുവെള്ളത്തിന്റെ ഇരമ്പിപ്പിച്ചലിന്
 ഇടയാക്കുന്ന ചാറപൊളപ്പൻ, കല്ലുരുട്ടൻ, മഴ, പ്രഭാത
 സായംകാലങ്ങളിലെ തുഷാരബിന്ദുക്കൾ, വേനൽക്കാ
 ലത്തിലെ അത്യുഷ്ണം, ചക്രവാളത്തിന് ഉപരി
 കത്തിയെരിയുന്നതീയിൽ നിലകൊള്ളുന്ന അഗ്നി
 കൃണ്ഡസമാനം. ജോലിച്ച് എറിയുന്ന ഭാനു
 ബിംബം. അസ്തമനവേളയിൽ തേച്ചുകുളിനടത്തു
 ന്നതിന് എന്ന് തോന്നുമാറ് സപ്തവർണഭാമായ വ
 സ്രാഹാദനത്തോടെ വലിയൊരു താഴികക്കൂടം കണ

കൈ ആഴിയുടെ ആഴത്തിലേക്ക് മുങ്ങിയും പ്രഭാത
 വേളയിൽ പൊങ്ങിയുമുള്ള ഗമനാഗമനം. ആകാശ
 ഭംഗപ്രകാശത്തിയായി നിശാവേളയിൽ സ്വർണ്ണപ്രഭ
 വീശിയുള്ള തൂനിലാവിനാൽ ഭൂവാസികളെ ആനന്ദി
 പ്പിക്കുന്നു ശശിധരൻ, പ്രാജസമൂഹങ്ങളായ കാർത്തി
 ക, മകയിരം, തുടങ്ങി എണ്ണമാറ, മിന്നിമിന്നി പ്ര
 കാശിക്കുന്ന. താരാഗണം, ഇവയുടെ എല്ലാം നിമി
 ഷം തെറ്റാത്തുള്ള യാത്ര എല്ലാംമെല്ലാം എന്തന്നില്ലാത്ത
 ആനന്ദങ്ങളുടേതിജീജ്ഞാസയും എന്നിലുളവാക്കി.

അദ്ധ്യായം 22

വിടവാങ്ങൽ 3

ആകാശ ചക്രവർത്തി, സൂര്യചന്ദ്രനക്ഷത്ര സമൂ
 ഹമേ, ദിനരാത്രങ്ങളെ, കൂരിരുട്ടെ, വെളിച്ചമേ, വായു
 മണ്ഡലമേ, സൗരയൂഥമേ, പ്രപഞ്ചമേ ഇത്രനങ്ങളും നി
 ണ്ടെ എനിക്കു് ആലംബവും അഭയ സ്ഥാനവും
 ജീവനും എല്ലാമെല്ലാമായിരുന്നു, ദുഃഖവും അതിദുഃഖ
 വും ആനന്ദവും അത്യന്തവും നിങ്ങളെ എനിക്കു് പ്രദാനം
 ചെയ്ത നിങ്ങളോടുള്ള എന്റെ കടപ്പാട് വഹാഹംഗോ
 ചരമാണ്. നിങ്ങളെ വേർപിരിയുന്ന ഈ അന്ത്യനി
 മിഷത്തിൽ; എനിക്കു് ആദ്യതം എല്ലാമെല്ലാമായി
 രുന്ന നിങ്ങളോടു ഞാൻ യാത്ര പറയുന്നു. എന്നെ
 അനുവദിച്ചാലും.

ആഞ്ചാം വയസു മുതൽ അഞ്ചുവർഷക്കാലം കൃ
 ങ്കാരുമൊത്ത് പലതും പറഞ്ഞും ചിരിച്ചു് രസി
 ലും ചിലപ്പോൾ വഴക്കുകൂടിയും പുസ്തകവുമേ
 ണ്ടി വിജ്ഞാന പഠനം നടത്തിയ എന്റെ അടുത്തുള്ള

വിദ്യാലയമേ, സാമാന്യ ജ്ഞാനത്താൽ എന്നെ പരിപൂർണ്ണമാക്കിയ ആദ്യസരസ്വതീമന്ദിരമേ, ഉപരിജ്ഞാനം നൽകിയതിന് അങ്ങ് അകലെയുള്ള ഉന്നത അദ്ധ്യയനശാലയേ, വിജ്ഞാനം പ്രദാനം ചെയ്ത പരേതരും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുമായ എല്ലാ വന്ദ്യവത്സല ഗുരുപുത്രരേ, നിങ്ങളോടുള്ള എന്റെ സ്നേഹബഹുമാന ഭക്തിആദരവുകളും ഹൃദയം നിറഞ്ഞ കൃതജ്ഞതയും നിങ്ങളുടെ എല്ലാം പാദപത്മങ്ങളിൽ സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ യാത്ര പോദിക്കുന്നു. എന്നെ അനുവദിച്ചു അനുഗ്രഹിച്ചാലും.

ആദ്യതം വിദ്യാലയ ജീവിതത്തിൽ എന്നോട് ഒത്തു കഴിഞ്ഞ സതീർത്ഥ്യഗണമേ-നിങ്ങളോടും എന്റെ സ്നേഹ ആദരവുകളും കത്രജ്ഞതയും പ്രകടിപ്പിച്ചു യാത്ര വരണം പറയുന്നു.

ശൈശവകാലം മുതൽ ഇന്നയോളം എന്നിക്ക് ആത്മീക ജ്ഞാനം നൽകിയിട്ടുള്ള എല്ലാ മത പണ്ഡിതരേ, മതാചാര്യന്മാരേ, മതഗ്രന്ഥങ്ങളേ, ജീവന്റെ ജീവനായ എന്റെ ആത്മാവിന്റെ നിത്യജീവിതം, നിത്യാനുഭവം ആകത്തക്കവിധം വിലപ്പെട്ട ദിവ്യമായ, ആത്മീകോപദേശങ്ങളും, കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളും വഴിശാന്തിയും സമാധാനവും സംതൃപ്തിയും, ജീവിതത്തിൽ ഇതേവരെ പകർന്നുതന്നതിനു പുറമേ, മരണാനന്തര ജീവിതത്തിൽ നിത്യകാലം മുളുനിത്യാനന്ദാനുഭവലബ്ധിയുടെ, അച്ഛാപവും ഉറപ്പും നൽകിയിരിക്കുന്ന ആചാര്യ പുരോഹിതശ്രേഷ്ഠരേ, ആരാധനാ മന്ദിരങ്ങളേ, ദേവാലയങ്ങളേ നിങ്ങളോട് എല്ലാ ഞാൻ എന്റെ അന്ത്യയാത്ര പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. നിങ്ങൾക്ക് എന്റെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞ നന്ദി.

ഞാൻ പോകട്ടെ!

എന്റെ യൗവ്വനാരംഭം മുതൽ അടുത്തകാലം വരെ പ്രവർത്തിച്ച പണ്ഡിതങ്ങളിൽ, വ്യാപാരസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഞാൻ ഇടപ്പെട്ട്, നടത്തിയിട്ടുള്ള, പ്രവർത്തിച്ചിട്ടു

ഈ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും, ആരെല്ലാം ഇടപെട്ടിട്ടുണ്ടോ അവരോട് എല്ലാം, എനിക്ക് ഉപകാരവും ഉപദ്രവവും ചെയ്തിട്ടുള്ളവരോട് എല്ലാം സ്നേഹമായും ശത്രുതയായും വർത്തിച്ചിട്ടുള്ളവരോട് എല്ലാം, എന്റെ സ്നേഹനിർഭരമായ കൃതജ്ഞത അർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ യാത്രാവരണം പറയുന്നു. വാക്കിലും പ്രവർത്തിയിലും നഷ്ടവും മനോവേദനയും മാനഹാനിയും ഉണ്ടാകുന്നതിന് ഇടവന്നിട്ടുള്ള എല്ലാ പേരോടും നിറഞ്ഞ മനസ്സാപത്തോടെ ക്ഷമാപണം ചെയ്തു മാപ്പ് അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും എന്നിൽ നിന്നും വന്നുപോയ എല്ലാ തൊറ്റുകളും എന്റെ സോദരങ്ങളായ നിങ്ങൾ എല്ലാം ക്ഷമിച്ചു മാപ്പ് തരണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് വീണ്ടും വീണ്ടും അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടും ഞാനുമായി ഇടപെട്ടുവന്നിട്ടു സഹവർത്തിച്ച എല്ലാപേരോടും യാത്ര പോദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. എനിക്കു ഏറ്റവും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന എന്റെ പുത്രമിത്രകളത്രാദികളോടും ബന്ധുക്കളോടും പാർച്ചക്കാരോടും സ്നേഹ സുഹൃത്തുക്കളോടും ഞാൻ നിങ്ങളോട് ചെയ്ത തൊറ്റുകൾ ക്ഷമിക്കണമെന്നു അപേക്ഷിക്കുന്നു. യാചിക്കുന്നു, അവസാനമായി എന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ശയ്യാതലമെത്തയോടും ഉപദാനത്തോടും കട്ടിലിനോടും മുറിയോടും വീടിനോടും വീട്ടു ജന്തുക്കളോടും അയൽവാസികളോടും ജനിച്ചു വളർന്ന ദേശത്തോടും അയൽദേശങ്ങളോടും തുടർന്നു ഇതുവരെ ജീവിച്ച ദേശങ്ങളോടും ഈ രാജ്യത്തോടും എന്റെ സഹോദരങ്ങളാകുന്ന ലോകജനതാ മുഴുവനോടും അന്ത്യമായി ഞാൻ യാത്ര പോദിക്കുന്നു. വരണം പറയുന്നു ഞാൻ പോകട്ടെ.

എന്റെയും നിങ്ങളുടെയും പിതാവായ സ്വാർഗ്ഗസ്ഥ ദൈവസന്നതിയിലേക്കു, അവിടത്തെ അഭിമുഖമായി കണ്ട് അങ്ങയോടൊത്ത് അവിടെ എത്തിയിരിക്കുന്നു മുൻതലമുറക്കാരോടൊത്ത് എണ്ണമറ്റ സ്വാർഗ്ഗീയ ഗണത്തോട് ചേർന്ന് നിത്യാനന്ദം

അനുഭവിക്കുന്നതിന് ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു മുൻപായി പോകട്ടെ. എനിക്ക് പിന്നാലെ അനുഭവിക്കാൻ അവിടേക്കുവരുന്ന, വരാനിരിക്കുന്ന. നിങ്ങളെ എല്ലാം അവിടെ എത്തുന്നതു മുറയ്ക്കുവാൻ സഹായം ഞാൻ സ്വയം ചെയ്യാൻ കൊള്ളാം. അങ്ങനെ വീണ്ടും നമുക്ക് എല്ലാം ഒത്തൊരുമിച്ച് നമ്മുടെ നിത്യപിതാവിന്റെ നിത്യവസതിയിൽ ആനന്ദിച്ച് സന്തോഷിച്ച് ഉല്ലസിച്ച് നിത്യകാലം ജീവിക്കാം. അതിലേക്ക് ആ ജഗൽപിതാവ് എനിക്കും നിങ്ങൾക്കും ഇടയാക്കട്ടെ എന്ന് പ്രാർഥിക്കുന്നു. ലോകമെ, ലോകജനതയെ, ലോകമാ സകലമുള്ള എന്റെ സോദരങ്ങളെ, പ്രപഞ്ചമെ നിങ്ങൾക്ക് എല്ലാം എന്റെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞ നന്ദി. ഞാൻ പോകട്ടെ.

വീണ്ടും എനിക്ക് എന്നോടുകൂടെ. വിജ്ഞാനപഠനത്തിനും നിത്യഹാരഭവ്ധിക്കും ശരീരപോഷണത്തിനും ശരീരസുഖത്തിനും ധനധാന്യസമ്പാദനത്തിനും നന്മ തിന്മ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും പ്രതീകാരവൈരാഗ്യവാശി പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും കാർഷികവ്യാവസായ വ്യവസ്ഥകൾക്കും നാടക സീനീമാദികൾക്കും ഈശ്വരസ്മൃതിയർപ്പണങ്ങൾക്കും പൂജാകർമ്മങ്ങൾക്കും വഴക്കിനും വൈയാവേലിശണ്ഠകൾക്കും എന്നുവേണ്ട തെട്ടതീന് എല്ലാം സർവ്വമാ, സദാ, ബലപ്പെട്ട് ത്രൈപ്പെട്ട്; വെമ്പലോടെ, ധൃതിയോടെ, സാവധാനം, മന്ദമന്ദമായി. ഓടിച്ചാടിയും, പതുങ്ങിപ്പതുങ്ങിയും സാധാരണ നിലക്കും ഒററക്കും കൂട്ടുകാരൊത്തും സ്വന്തക്കാർ ചേർന്നും ഈ അടുത്ത കാലം വരെ സഞ്ചരിച്ച എന്റെ രണ്ടുകാലുകളുമെ നീന്നിലുള്ള വീരലുകൾ പോലും ചലിപ്പിക്കാനാകാതെ നീണ്ടുനിവർന്നുള്ള ഈ അന്യകിടപ്പിൽ, കാൽമുട്ടുകളെ, കാൽപാദങ്ങളെ, കാൽ വീരലുകളെ രണ്ട് കാലുകളുമെ ഞാൻ നിങ്ങളോടു അന്ത്യയാത്ര പറയുന്നു.

നിരവധി കാര്യങ്ങൾക്ക് എല്ലാറ്റിനും സർവ്വത്തിനും താങ്ങും തണലും തുണയുമായി ഭക്ഷണപാനി

യങ്ങൾ ഉള്ളിലാക്കുന്നതിന്, പ്രവർത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിന് ആഗ്രഹാപ്തയിൽ മററുള്ളവരെ കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിന്, പഠിക്കുന്നതിന്, എഴുതുന്നതിന് അടിക്കുന്നതിന്, പിടിക്കുന്നതിന്, കൃത്രിമുക്തി ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിന്, സ്നേഹ പ്രകടനാദികൾക്ക് എന്നിവയെല്ലാം സകലത്തിനും മുൻപന്തിയിൽ, മുന്നിട്ട് മൂഖ്യമായി വർത്തിച്ച കൈപ്പാണികളെ വിരലുകളെ എന്റെ രണ്ടു ബാഹ്യങ്ങളുമേ, ചലനരഹിതമായി നിവർന്നുള്ള ഈ കിടപ്പിൽ, ഞാൻ നിങ്ങളോട് അവസാന യാത്ര പറയുന്നു.

നല്ലതും ചീത്തയും നന്മയും തിന്മയുമായ സർവകാര്യങ്ങൾക്കും വേണ്ടി എല്ലായിടത്തും എല്ലാറ്റിനും എല്ലായിപ്പോഴും, പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന എന്റെ സുന്ദര ഗാത്രമേ, ഈ ശയ്യാതലത്തിലെ ചലനരഹിതമായ ഈ കിടപ്പിൽ നിന്നോടും ഞാൻ യാത്ര പറയുന്നു. ഗാത്രത്തേയും തലയേയും സംയോജിപ്പിച്ചു നേരെ നിർത്തി എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും നയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന, എന്റെ ഗാത്രമേ; എല്ലാചെല്ലം കേട്ടു കേട്ട് രമണുസരണം എല്ലാറ്റിനും എന്നെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന എന്റെ ഇരുചെവികളുമേ, സദാ സർവ്വതും മണത്തറിഞ്ഞ നാസികേ-കയ്പും മധുരവും എരിവും പൂളിപ്പും എല്ലാ രസങ്ങളും രുചിപ്പ് അറിഞ്ഞ നാവേ വളരെ പതുങ്ങിയത് മുതൽ അന്തരീക്ഷമുഖരിതമാക്കി ശബ്ദാഹട്ടമാസം, മന്ദസ്മിതം വരെ തൃപ്തി നാവേ, അധരമേ, ജീവനെ നിലനിർത്താൻ ശരീരാവയവങ്ങളെ പരിപൂഷ്ഠമാക്കാൻ ഭക്ഷണപാനീയങ്ങളെ ഉള്ളിലേക്കയച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അധരമേ; ഏത് കഠിനപദാർഥത്തെയും ക്ഷണമാത്രയിൽ കടിച്ചുപൊട്ടിച്ച് പവച്ചുരല്ലുകൊണ്ടിരുന്ന, വെള്ളി പ്രയോർന്ന ദന്തനിരകളേ, നിങ്ങളോട് എല്ലാം ഞാൻ അന്ത്യയാത്ര പറയുന്നു.

വിടവാങ്ങൽ 4

ഏറ്റവും വലിയതുമുതൽ ചെറുതുവരെ, നിലം മുതൽ ആകാശചക്രവാളംവരെ, അതിനുപരി അങ്ങ അകലെ സൂര്യചന്ദ്രനക്ഷത്രസമൂഹാദിമണ്ഡലംവരെ എല്ലാമെല്ലാം, എപ്പോഴും നോക്കികണ്ടുകണ്ടിരുന്ന നയനലയങ്ങളേ! ആദിമുതൽ കുറേവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പുവരെ കറുത്തിരുണ്ടും, പിന്നീടിതുവരെ ഇപ്പോഴും പഞ്ഞിപോലെ വെണ്മയായും ഉള്ളനിറപ്പകിട്ടാർന്നമുടിയായി ആവണം. ചെയ്യപ്പെട്ട ശിരസേ-കഴുത്തുമുതൽ പാദംവരെ സദാ ശരീരത്തെ, നയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന തലയേ, എല്ലാ താളമേളങ്ങൾക്കും പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും, ആലോചനക്കും, നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകികൊണ്ടിരുന്ന തലച്ചോറേ, എല്ലാറ്റിനും എല്ലാമെല്ലാമായിരുന്ന സുന്ദരമുഖമേ, നെറ്റിത്തടമേ, മുകുടമേ, കണ്ണേ, വായയേ. ചിറിയേ, ചെവിയേ, തലയേ, തലമുടിയേ, യൗവ്വനകാലം മുഴുവൻ ഇടതിങ്ങി കറുത്തിരുണ്ടുനിലകൊണ്ടിരുന്ന ക്യാറിമീശയേ, വൃദ്ധാരംഭം മുതൽ ക്രമശ്ശനിരംഭാദി ഇപ്പോൾ ഹിമസമാനമായി വളന്നുളരുവശതതാടും വളഞ്ഞുനിലകൊള്ളുന്ന വളകോടൻ കൊമ്പർമീശയേ! നിങ്ങളോടൊന്നും ഞാൻ അന്ത്യയാത്ര പറയുന്നു.

ശരീര അവയവങ്ങളെ, നേരെ നിറുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന നട്ട്ഏല്ല് വാരിയെല്ലുകളെ, അസ്മികുടമെ, രക്തവാഹിനികളായ ഞരമ്പുകളെ, ഓജസുമേജസ്സു നൽകി ശരീര ജീവനെ നിലനിറുത്തുന്നതിന്

ശരീരമാസകലം ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു രക്തമേ, എല്ലാ
 റീനും എല്ലാ ശക്തിക്കും കാരണക്കാരനും കാര്യക്കാര
 നുമായി ടിക്ക്, ടിക്ക് എന്നു പെണ്ഡുലം കണക്കെ
 സദാതൊടീനിമിഷം തെറ്റാതെ അടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന
 ഹൃദയമേ നിങ്ങളോടു എല്ലാം ഞാൻ യാത്ര പറയുന്നു.
 പിരിഞ്ഞുപോകട്ടെ.

ഏന്റേതാകുന്ന, ഏന്റേതായ, ഞാനാകുന്ന,
 ആത്മാവാകുന്ന. ഞാൻ, ശരീരമേ ഇത്രയും നാൾ വർ
 ഷങ്ങൾ, മാസങ്ങൾ, ആഴ്ചകൾ, ദിവസങ്ങൾ, മണി
 ക്കൂറുകൾ, നിമിഷങ്ങൾ താണ്ടി നിന്നിൽ അതിവസിച്ചു.
 നിന്നോട് ഒത്ത് ജീവിച്ചു നിന്റെ സർവതാള
 മേളങ്ങൾക്കും പലനങ്ങൾക്കും നിർഭേദങ്ങൾക്ക് ഒത്തു
 തുള്ളി വ്യാപരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചു. എല്ലാ സുഖ
 ഭോഗാതികളിലും മംസളമായ എല്ലാ ആനന്ദാനുഭൂ
 തികളിലും ദുഃഖദുരിതങ്ങളിലും എല്ലാ റീലും സർവ
 തിലും ഞാൻ വ്യാപരിച്ചു. നിന്റെ ഇഹപ്രവർ
 തനങ്ങൾക്ക് വിധേയനായത് മൂലം പലപ്പോഴും
 ഞാൻ ചെളിയിലും ആഴത്തിലും കുണ്ടിലും കുഴിയി
 ലും കല്ലിലും മുളലിലും പാറയിലും തട്ടിയും മുട്ടി
 യും പൊട്ടിയും പൊങ്ങിയും മുങ്ങിയും അഴുകിപ്പ
 കപ്പെട്ടു. കരുണാനിധിയായ ജഗദീശ്വരൻ, നീയും
 ഞാനും ചേർന്നുള്ള പശ്ചാത്താപ പ്രകടനത്താൽ
 കണ്ണുനീരിന്റെ താഴ്വരയിൽകൂടി ഹൃദയം പൊട്ടി
 യുള്ള അപേക്ഷയാൽ എന്നെ കഴുകി വെളുപ്പിച്ചും
 ഹിമസമാനം വെൺമയുള്ളവനാക്കി അവിടത്തെ സന്നി
 ധിയിലേക്ക് എന്നെ വിളിക്കുന്നു. ശരീരമേ ഞാൻ
 പോകട്ടെ.

ഏന്റെ ശരീരമേ നീ മണ്ണിൽ നിന്നുവന്നു മണ്ണി
 ലേക്ക് തന്നെ തിരികെ പോയാലും. ഞാൻ ഉയര
 ത്തിൽ നിന്നും നിന്നിലേക്ക് വന്നു. ഈ നിമിഷം
 വരെ ഞാൻ ഏന്റെ അധിവാസകൂടാരമായി, ഭവനമാ
 യി, നിന്നെ ഞാൻ സ്വീകരിച്ചു. നിന്നിൽ അതിവ
 സിച്ചു.

നിന്നോടുകൂടി, നിന്നോടൊത്തുകൊണ്ട് നിന്റെ അഭിപ്രായാനുസരണം പ്രവർത്തിച്ചു ജീവിച്ചു. ജനിച്ചനാൾ മുതൽ ഈ നിമിഷംവരെ എന്നെ എന്റെ തല്ലാ, നിന്റെതാക്കി അതിവസിപ്പിച്ചു. പ്രവർത്തിപ്പിച്ചു. ആവശ്യമായതും, അനാവശ്യമായതും, വേണ്ടതും, വേണ്ടാത്തതും എല്ലാം നീയും ഞാനും ഒന്നു ചേർന്ന് പ്രവർത്തിച്ചു. എന്നെ വിട്ട് പിരിയാൻ നിനക്കും, നിന്നെ വിട്ടുപിരിയാൻ എനിക്കും സമ്മതം ഇല്ലാത്തവിധം, വേർപിരിയാൻ പാടില്ലാവിധം വേർപെടാൻ അസാധ്യമാം വിധം നീണ്ട നീണ്ട നെടുനാൾ അഭേദ്യമായി ഒന്നായി ഒട്ടിച്ചേർന്ന് ഒന്നായി ജീവിച്ച ശരീരമേ പ്രിയഗാത്രമേ നമ്മുടെ ബന്ധത്തെ വിട്ട് ഞാൻ പോകട്ടെ.

എന്റെ ശരീരമേ നിന്നോട് ഒത്ത് നീയും ഞാനും ഒന്നായി ചേർന്നുകൊണ്ട് ഒന്നിച്ച് ഒന്നായികൊണ്ട് നിന്റെ സകല ഇച്ഛാനീക്കങ്ങൾക്കും നന്മയും തിന്മയും നീതിയും അനീതിയും ന്യായവും അന്യായവും പരസ്പരഹിതവും പരവിദ്വേഷവും പരോപകാരവും പരോപദ്രവവും സ്വാർത്ഥതയും, നിസ്വാർത്ഥതയും ഗുണവും ദോഷവും ആയ സകലവിധ നീക്കപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും വ്യാപാരങ്ങൾക്കും വേണ്ടി ഒളിച്ചും പതുങ്ങിയും ശീഘ്രഗതിയിലും മന്ദമായും തത്രപ്പെട്ടും വേവലായിയോടും വെമ്പലോടും സഭീതിയോടും സാവധനമായും ശാന്തമായും സമാധാനത്തോടും ധൈര്യത്തിലും അധൈര്യത്തിലും നീണ്ടും വിരണ്ടും പിരണ്ടും കണ്ടും കാണതെയും പ്രവർത്തിച്ച കാൽപ്പാതമേ കാൽപിരലുകളേ കാൽമുട്ടുകളേ അരേ, അരയേട് ചേർന്നിരിക്കുന്ന ജനനേന്ദ്രിയമേ, നെഞ്ചേ, വയറേ, കഴുത്തേ ബാഹ്യങ്ങളേ കൈപ്പത്തിയേ കൈവിരലുകളേ കണ്ണേ ചെവിയേ അധരമേ മുകേ തലയേ നാക്കേ പല്ലുകളേ, ആമാശയമേ, ദഹനേന്ദ്രിയമേ, നാഡീത്തരമ്പുകളേ, ഹൃദയമേ. നാം നടത്തിയിരിക്കുന്ന, വർത്തിച്ചിരിക്കുന്ന എല്ലാകാര്യങ്ങൾക്കും അതിൽ വന്നു

ചോയിരിക്കുന്ന സകലവിധ സമസ്ത തെരാപ്പി ക്യാൻസറുകളും നമ്മുടെ സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തോടു നമുക്ക് ഒത്ത് ഈ അന്ത്യവേളയിൽ മാപ്പ് അപേക്ഷിക്കാം ക്ഷമാപണം ചെയ്യാം.

കാര്യബദ്ധമായ ജഗൽപിതാവേ, സച്ചിതാനന്ദ മുർത്ത, നിത്യപ്രകാശമേ, നിത്യസത്യമേ അവിടുന്ന് എനിക്ക് നൽകിയ ശരീരവും ഞാനും കൂടി ഒന്നായി ജനിച്ച നാൾ തുടങ്ങി ഈ നിമിഷം വരെ പിന്തയിൽ, വാക്കിൽ, പ്രചർത്തിയിൽ, ചെയ്തിയിരിക്കുന്ന എല്ലാവിധ തെരാപ്പി ക്യാൻസറുകളേയും ക്ഷമിച്ച് അനുഗ്രഹിക്കുമാറാകണമേ, അവിടുന്ന് ഈ ലോകത്തിലേക്ക് തന്ന ജീവിതകാലം ക്ഷണികമായ, അല്ല നിങ്ങളുത്രനാളത്തെ ജീവിതം അവിടുത്തെ കല്പനകൾക്ക് വിരുദ്ധമായി അങ്ങയോട് മൽസരിച്ച് അവിടുത്തേക്ക് എതിരായി വന്നു ചോയിരിക്കുന്ന എല്ലാലംഘനങ്ങളും എന്നോട് ക്ഷമിച്ച് മാപ്പ് തന്ന് നിന്നോട് ഒന്നിച്ച് ഉള്ള നിത്യകാലജീവിതത്തിലേക്ക് എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ച് സ്വീകരിക്കുമാറാകണമേ, എല്ലാം എല്ലാം സകലവും, സകലവും എന്നോട് ക്ഷമിക്കണമേ. എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചാലും.

ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നും എന്നെ സൃഷ്ടിച്ച് ഉരുവാക്കുകയും എന്റെ ഇത്ര നാളത്തെ അഭിവാസത്തിനു വേണ്ടി എനിക്ക് മുമ്പായി ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ തയ്യാറാക്കുകയും ഇവിടെ നിന്നുള്ള വേർപിരിവിനു ശേഷം നിത്യലോകത്തിൽ നിത്യകാലം, നിത്യാനന്ദമായി ജീവിക്കുന്നതിന്, നിത്യവേനം ഒരുക്കി എന്നെ അതിലതിവസിപ്പിക്കാനായി നോക്കിപ്പാർത്തിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന എന്റെ സ്നേഹനാഥാ, സ്വർഗീയ പിതാവേ, സൃഷ്ടിതാവേ, രക്ഷിതാവേ, പരമകാര്യണികാ, എന്റെ എല്ലാറ്റായ എന്റെ സമസ്തവുമായ എന്റെ ഏകശരണമായ, ഏകാലംബമായ, ഏകാനന്ദമായ, നിത്യാനന്ദമായ നിത്യവെളിച്ചമേ അൽഭുതങ്ങളുടെ അൽഭുതമായ നിത്യദിപ്തിയേ എനിക്ക് നിന്നാൽ

ദാനമായി ദുഃഖം ചെയ്യപ്പെട്ട ഈ മായാലോകത്തിലെ മായകളുടെ മായയായ ക്ഷണികലോകത്തിലെ സകലത്തേയും ഞാൻ ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് തിരിച്ച് ഏൽപ്പിച്ചുകൊണ്ട് എന്റെ നിത്യവാസത്തിലേക്ക് നീ തയ്യാർ ചെയ്തിരിക്കുന്ന നിത്യകൂടാരത്തിലേക്ക് പറന്നുവരുന്ന എന്നെ സ്വീകരിച്ച് അവിടേക്ക് ആനയിച്ച് അനുഗ്രഹിച്ചാലും.

ഇല്ലായ്മയിൽ എന്നെ സൃഷ്ടിച്ച് ഇത്ര നാളും പരിപാലിച്ച് ഞാൻ അറിയാതിരുന്ന ഈ മഹാദാനങ്ങൾക്ക് എല്ലാം എന്നെ അവകാശിയും അനുഭവസ്ഥനാക്കുകയും തുടർന്ന് നിത്യം, അവസാനിക്കാത്ത ആനന്ദ ജീവിതത്തെ പ്രാദാനം ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടത് എല്ലാം ഒരുക്കിവക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്ന അവിടത്തെ ആനന്ദമായ സ്നേഹത്തിനും കരുണക്കും ഈ നിമിഷം വീട് ഉപേക്ഷിക്കുന്ന എന്റെ ശരീര അവയവങ്ങളോട് ചേർന്ന് കൊണ്ട് എന്റെ കഴിവിന് അനുസരിച്ച് നിറഞ്ഞ ഹൃദയത്തോടെ താങ്ങാനാകുന്ന ഭാരത്തോടെ, പറയാനാകുന്ന ശബ്ദത്തോടെ ചിന്തിക്കാനാകുന്നു ചിന്തയോടെ, കൃതജ്ഞത സ്തുതിസ്തോത്രങ്ങളെ അവിടത്തെ തൃപ്യാദത്തിൽ സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് എന്റെ എല്ലാമെല്ലാമായ സർവ്വസ്വവുമായ; നെടുനാളായി പ്രത്യക്ഷകളുടെ പേശിരക്ഷേത്രത്തിൽ കമനീയകളേബരനായി, പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരുന്നു അങ്ങേ അഭീമുഖമായി കണ്ട് ആനന്ദിക്കുന്നതിനും കൃശല പ്രശനങ്ങൾ അറിയിക്കുന്നതിനും കൃതജ്ഞാതാ സ്തുതി സ്തോത്രങ്ങൾ അർപ്പിക്കുന്നതിനും എന്നും എന്നും അങ്ങേയോടാത്ത് ജീവിക്കുന്നതിനും ഇവിടെ നിന്നും വിടവാങ്ങുന്ന എന്നെ സ്വീകരിച്ച് അനുഗ്രഹിക്കണമേ.

ഇങ്ങിനീയാതെന്നിനും സംഖ്യമാക്കത്തവിധം അടുത്ത അന്ത്യനിമിഷത്തിലെ നീങ്ങാനും ഞാൻ, എന്റെ അവസാനമായ ചിന്താശക്തിയെ ശബ്ദനാളത്തിലൂടെ ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരിക്കൽ കൂടി യാത്ര

അനുവാദം ആവർത്തിക്കുന്നതിന് വൽസരസോദരങ്ങളെ, ക്ഷമയോടെ കേട്ട് എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചാലും.

ലോകമേ ഭൂമണ്ഡലമേ, സകലചരാചരങ്ങളുമേ, പ്രപഞ്ചപ്രകൃതികളെ, ആകാശചക്രവാളമേ, സൂര്യചന്ദ്രനക്ഷത്രാദികളെ, സൗരയൂഥഗ്രഹമേ, കാണപ്പെടുന്നതും കാണപ്പെടാത്തതും അറിയപ്പെടുന്നതും അറിയപ്പെടാത്തതും ആയ സർവസൗരയൂഥഗ്രഹവ്യൂഹമേ, നിങ്ങളോട് ഈ എളിയദാസനും കൃമിയും പുഴുവുമായ ഞാൻ യാത്രചോദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ ഇല്ലായ്മയിൽനിന്ന് എന്നെയും എന്നിക്കു വേണ്ടി ഈ പ്രപഞ്ചലോകത്തെയും സൃഷ്ടിച്ചുണ്ടാക്കുകയും എന്റെ ഏതാനും വർഷത്തെ ഇവിടത്തെ വാസത്തിനായി ഇവയെല്ലാം സൗജന്യമായി എന്നിക്ക് നൽകുകയും ചെയ്ത ലോകാടമയും എന്റെയും സർവ്വത്തിന്റെയും സർവരുടെയും സ്രഷ്ടാവും ദാതാവും പരിപാലകനുമായ ദൈവമേ, സർവശക്ത, ആത്മനാഥാ, സ്നേഹനാദാ, എന്നിക്കും എല്ലാ നല്ലവർക്കുമായി അവിടെ തയ്യാർചെയ്തിരിക്കുന്ന നിത്യആനന്ദവേനത്തിലെ എന്നിക്കുള്ള നിത്യവസതിയിൽ അങ്ങയെ അഭിമുഖമായിക്കണ്ട് അങ്ങയോട് ഒന്നിച്ചു സദാ ആനന്ദിച്ച്, ഉല്ലസിച്ച്, നിത്യകാലം ജീവിക്കുന്നതിലേക്കായി അവിടന്ന് എന്നിക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്ന തൽക്കാലികവസതിയായ, ഈ ലോകത്തെയും ശരീരത്തെയും വിട്ടുപിരിഞ്ഞ് തൃപ്താദസവിതേ, വന്നുചേരുന്നതിനായി എന്നെ അനുവദിച്ചാലും.

അവിടത്തെ വകയും ഇത്രനാളും സൗജന്യമായി ഞാൻ അനുഭവിച്ചിരുന്നതുമായ ഈ ലോകത്തിലെ സകലവും, എന്റെ ശരീരവും ഇവിടെ ഉപേക്ഷിച്ച് അങ്ങേ സന്നിധിയിൽ വന്നു എത്തുവാൻ എന്നിക്ക് അനുവാദം അരുളിയാലും. അവിടെ നിന്ന് ഇവിടെ എന്നിക്ക് ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നതും, ഇന്നോളം ഞാൻ കൈവശം വച്ച് അനുഭവിച്ചിരുന്നതുമായ സർവതും പൂർണ്ണമനസോടെ, സന്തോഷത്തോടെ, അവിട

ത്തെ നിർദ്ദേശാനുസരണം, അവിടത്തെ വകയായിത്തന്നെ പിൻതലമുറയെതിരിച്ചേൽപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ ഈ മഹാദാനങ്ങൾക്ക് എല്ലാം കൃതജ്ഞതാനിർഭരമായ ഹൃദയത്തോടെ നന്ദിയും സ്തുതിസ്തോത്രങ്ങളും അർപ്പിക്കുന്നു. എന്നെ അങ്ങയുടെ സവിധേ വരുന്നതിന് അനുവദിച്ചാലും.

അടുത്തതായി എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മാതാപിതാക്കളെ, ഈ ലോകത്തിൽ വെച്ച് നിങ്ങൾ എന്നിക്ക് നൽകിയ സർവ്വതീതും എല്ലാറ്റിനും സ്നേഹം നിറഞ്ഞ എന്റെ ഹൃദയത്തോടെ, ആയിരം ആയിരമായ കൃതജ്ഞതാംശം സകളോടെ, ഉന്നതിയിലെ നിങ്ങളുടെ സന്നിധിയിൽ ഞാൻ സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഇവിടെ നിന്നും, ഇവിടേക്കും, ഇവിടത്തോടുമുള്ള സകലതോടും യാത്രപറഞ്ഞ് നിങ്ങളുടെ അടുത്തേക്ക് വന്ന് എത്തുന്നതിന് എന്നെ അനുവദിച്ചാലും.

ഗർഭാലയലോകം മുതൽ പിള്ളത്തെട്ടിൽവരെ, വിണ്ടും അടുത്തുള്ള വിദ്യാലയംവരെ; ഈഞ്ഞും പീടഞ്ഞും, നിന്നും, തത്തിക്കളിച്ചും, കൂട്ടരോടൊന്നിച്ച് ഉല്ലസിച്ചും, വളർന്ന എന്റെ അഭയസ്ഥാനമായിരുന്ന ജനനഗൃഹത്തോടും അത് സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വൃക്ഷലതാദിനിബിഡീകൃതമായ പറമ്പിനോടും, സ്വദേശവാസികളായ എല്ലാ ജനസമൂഹത്തോടും സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ഹൃദയത്തോടെ ഞാൻ അന്ത്യയാത്ര പറയുന്നു. സ്വദേശത്തെയും അതിന് അടുത്ത സ്ഥലത്തെയും വിദ്യാലയങ്ങളെയും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും പരേതരുമായ ഗുരുഭൃതരെയും, സതീർത്ഥ്യരെയും സസ്നേഹം സ്മരിച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ അന്ത്യയാത്രപറയുന്നു. യൗവ്വനാരംഭം മുതൽ ഇന്നുവരെയുള്ള എന്റെ പ്രചർത്തന, വ്യാപാര, മണ്ഡലങ്ങളിൽ ഇടവിട്ട് സഹവസിക്കേണ്ടിവന്ന എല്ലാവരോടും ഞാൻ അന്ത്യവിട ചോദിച്ചുകൊള്ളുന്നു. നിങ്ങൾക്ക് എല്ലാം എന്റെ നന്ദി.

ആത്മീയമായി എനിക്ക് ജ്ഞാനം നൽകിയ ശ്രേഷ്ഠപുരോഹിതരോടും, ധ്യാനപ്രാർത്ഥനാ സ്തുതിസ്തോത്രങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുന്നതിനും ഇടം നൽകിയ ദേവാലയങ്ങളോടും അതിവ കൃതജ്ഞതയോടെ എന്നെന്നേക്കുമായി ഞാൻ വിടചോദിക്കുന്നു. വിപൽ ഘട്ടങ്ങളിൽ ആത്മാർത്ഥമായി എന്നെ സഹായിക്കുകയും രോഗാതുരയിലും അനുഭവിച്ച ജീവിത ബുദ്ധിമുട്ടുകളിലും കഴിവുള്ള അത്ര ഉദാര സഹായനകൾ നൽകുകയും കടം വായ്പ്പകൾ തരുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള എല്ലാപേരോടും ഞാൻ നന്ദിപറഞ്ഞുകൊണ്ട് അന്ത്യയാത്ര ചോദിക്കുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും രോഗാതുരയിൽ എന്നെ ചികിത്സകളാൽ സുഖമാക്കിയ ഡാക്ടറന്മാരോടും പരിചരണ ശിശ്യുഷാദികൾ നടത്തി സഹായിച്ചവരോടും നന്ദിരേഖപ്പെടുത്തി അവസാന യാത്ര പറയുന്നു.

അദ്യായം 24

വിടവാങ്ങൽ 5

ഞാൻ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ ഇതഃപര്യന്തമുള്ള ജീവിതത്തിൽ ആരോടെങ്കിലും ശത്രുതയായി പെരുമാറിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, സ്നേഹമില്ലാതെ വർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആർക്കെങ്കിലും കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾക്കിടയാക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ മനോവേദനയ്ക്കും മാനഹാനിക്കും ദഃഖത്തിനും കാരണമായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ എന്റെ വാക്കിനാലും പ്രവർത്തിയാലും വന്നുപോയ സകലകുറ്റങ്ങൾക്കും പരസ്നേഹമില്ലായ്മയും ആത്മാർത്ഥമായ, മനുഷ്യസ്നേഹമില്ലായ്മയും

സ്വാർത്ഥത്യാഗം ഇല്ലായ്മയും, സ്വാർഥതക്കും ഞാൻ എല്ലാ സോദരങ്ങളോടും വൈസന്നിധിയിൽ ഈ വൈകിയ വേളയിൽ ക്ഷമാപണത്തോടെ മാപ്പുപോദിച്ചുകൊള്ളുന്നു. സ്വന്തക്കാരെ, ബന്ധുക്കളെ, സ്വജനങ്ങളെ, സ്വദേശമേ, സ്വരാജ്യമേ, ലോകജനതയെ, ലോകമാകമാനമുള്ള എന്റെ വത്സല സഹോദരങ്ങളെ, നിങ്ങളോടൊന്നിച്ചുള്ള എന്റെ വാസം അവസാനിപ്പിച്ചിട്ട്, ഞാൻ എന്റെയും നിങ്ങളുടേയും സ്വദേശമായ ജനതയുടെ നിത്യലോകത്തിലേക്ക് നിത്യവസതിയിലെ നിത്യജീവിതത്തിലേക്കു നിങ്ങൾക്കു മുമ്പായി പേകേട്ടെ. പിന്നാലെയുള്ള നിങ്ങളുടെ വരവിനെ അവിടെ ഞാൻ ആകാംഷയോടെ, പ്രത്യാശയോടെ, നോക്കിപ്പാർത്തുകൊണ്ടിരിക്കും നിങ്ങൾക്കെല്ലാമെന്റെ അന്ത്യോദീവദനം!

എന്റെ ജീവിതപങ്കാളിയും, എന്നോടൊന്നിച്ച് ഏകമനസ്സോടെ ഒത്തുചേർന്നിരുന്നതും വേർപിരിയാതെ, ഏകശരീരവും ഏകാത്മാവുമെന്നനിലയിൽ ജീവിച്ച പ്രിയപ്രാണപ്രിയസഖിയേ, നിനക്കുമുമ്പായി നമ്മുടെ നിത്യവസതിയിലേക്ക്, സ്വർഗീയപിതാവിന്റെ സന്നിധിയിലേക്ക് ഞാൻ പിരിഞ്ഞുപോകട്ടെ. എന്നെ സന്തോഷമായി, യാത്ര അയച്ചാലും! നിന്റെ വരവിനെ ആകാംഷയോടെ ഞാനവിടെ നോക്കിപ്പാർത്തുകൊണ്ടിരിക്കും. നമ്മുടെ ഇതഃപര്യന്തമുള്ള ജീവിതത്തിൽ ഞാൻ മൂലം നിനക്കുവന്നിട്ടുള്ള എല്ലാ ദുഃഖദുരിതസങ്കടങ്ങളും എന്നോട് ക്ഷമിച്ച് എന്നെ യാത്ര അയച്ചാലും! ഇവിടെയുള്ളതിന്റെ അശേഷിച്ച അൽപകാല ജീവിതം ഭംഗമുറമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നമ്മുടെ പൂത്രകളത്രാദികളെ ഭാരമേൽപിക്കുന്നു. അവർ സന്തോഷസമേതം ഭംഗിയായി ശ്രദ്ധയോടെ അത് നിർവഹിക്കുമെന്നെനിക്കുറപ്പുണ്ട്. എന്നെ യാത്രയാക്കിയാലും!

എന്റെ ഏറ്റവും അരുമസന്താനങ്ങളേ! പൂത്രപുത്രാദികളേ! മരുമക്കളേ! മൂന്നും നാലും തലമുറക്കു

രായ ചെറുമക്കളേ! എന്നെ അധികം സ്നേഹിക്കുന്ന നിങ്ങളെയെല്ലാം താൽക്കാലികമായി വിട്ടുപിരിഞ്ഞു നമ്മുടെ സ്വർഗീയവേദനത്തിലേക്ക് പോകട്ടെ! ക്ഷണികമായിവിടത്തെ, ഇനിയത്തെ നിങ്ങളുടെ ജീവിതം മുന്നേപ്പോലെ, ആത്മർഥമായ മനുഷ്യസ്നേഹത്തോടെ, പരോപകാര പ്രവർത്തനങ്ങളോടെ, സ്വാർഥത്യാഗത്തോടെ, ഈശ്വരഭക്തിയോടെ, നയിച്ചാലും! മംഗളംനവീതവും. ശോഭനവും, ദൈവികവും, മാനുഷികവുമായ നിങ്ങളുടെ ഭാസ്യഭാപിക്കായി ഞാൻ കാര്യണീകനായ നമ്മുടെ പിതാവിന്റെ സന്നിധിയിൽ, പ്രാർത്ഥനകളർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് നിങ്ങളെ നോക്കി പാർത്തുകൊണ്ടിരിക്കും. എന്റെ അനുഗ്രഹാശീസുകൾ നിങ്ങൾക്ക് ഞാൻ നൽകുന്നു. ഞാൻ പോകട്ടെ! എന്നെ യാത്ര അയച്ചാലും!

എന്റെ സ്വന്തക്കാലേ! ബന്ധുക്കളേ! ഉപകാരികളേ! മിത്രങ്ങളേ, അയൽക്കാരേ, ദേശക്കാരേ, ദരിദ്രസഹോദരങ്ങളേ, ഭീക്ഷക്കാരായ വൽസലസഹോദരങ്ങളേ, പട്ടിണിപാവങ്ങളേ, ലോകമാസകലമുള്ള എല്ലാവരുമേ, ഞാൻ നിങ്ങളെയെല്ലാം വിട്ടുരിയുന്ന ഈ അന്ത്യവേളയിൽ, നിങ്ങളോടെല്ലാം ഞാൻ ചെയ്തിരിക്കുന്ന എല്ലാതെറ്റുകളും നന്ദിഹീനതയ്ക്കും വീണ്ടും വീണ്ടും മനസ്താപത്തോടെ, മാപ്പ് അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു സ്നേഹനിർഭരമായ എന്റെ അനുഗ്രഹാശീസുകളെയും പ്രാർത്ഥനകളെയും നിങ്ങൾക്കെല്ലാം നേരുകയും സഹോദര സ്നേഹമസൃണവും പരോപകാരപ്രദവും നിസ്വാർത്ഥവും ദൈവികവും മാനുഷികവുമായ ഒരു സമാധാന ജീവിതത്തിലൂടെ നിങ്ങളുടെ ഭാവി ഭാസ്യരമാകുന്നതിലേക്കു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് നിങ്ങളോടെല്ലാം യാത്രചോദിക്കുന്നു, യാത്രപറയുന്നു. ഞാൻ പോകട്ടെ! ദൈവം, നിങ്ങളെല്ലാവരെയും ലോകത്തെയും ശാന്തിയിലും സന്തുഷ്ടിയിലും സമാധാനത്തിലും നയിക്കട്ടെ! ലോകമേ, ലോകജനതയേ, സഹോദരങ്ങളേ, നിങ്ങൾ

കെല്ലാം എന്റെ അന്ത്യാഭിവാദനങ്ങൾ! നന്ദി. വീണ്ടും അന്ത്യമായി, അവസാനമായി, ഇനി പലിക്കാ നാവാത്ത നാവിന്റെ, അന്ത്യപലനത്തിൽ ലോകമേ, പ്രപഞ്ചനഭോമണ്ഡലമേ, ലോകമാസകലമുള്ള എല്ലാ സോദരങ്ങളുമേ! സകല ലോകവസ്തുക്കളുമേ! നിങ്ങളോടൊത്തു ഞാൻ ഇന്നോളം ഇവിടെ ജീവിയ്ക്കും. എന്റെ ശരീരമാകുന്ന കപ്പൽ, ഈ ലോകമാകുന്ന ഈ മഹാപ്രപഞ്ചസമുദ്രത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു യാത്ര ചെയ്തു. പലപ്പോഴും പാറകളിൽ മൂട്ടിയും നക്രങ്ങളുടെയും മൂതലകളുടെയും ഇടയിൽ പെട്ടും തിരുച്ചഴിയിലും തിരമാലകളാലും മുങ്ങിയും താങ്ങും പൊങ്ങിയും അങ്ങനെ, ഓളത്തിൽ കുടിയുഴഞ്ഞിഴഞ്ഞുപണിപ്പെട്ടു കഷ്ടപ്പെട്ടു യാത്ര ചെയ്തു. ഇപ്പോഴിതാ, എന്റെ ജീവിതമാകുന്ന, കപ്പൽ ജീവന്റെ തുറമുഖത്തടുത്തു നങ്കൂരമിട്ടിരിക്കുന്നു. എന്റെ സ്വദേശമായ നിത്യലോകത്തിലേക്കു ഞാൻ പോകട്ടെ.

സ്വർഗകവാടം എന്നിങ്ങുതുറന്നുതരുന്നതിലേക്കും ആയിരമായിരങ്ങൾ, പതിനായിരം ക്ഷലങ്ങൾ എന്നെ പിറകടിച്ചു മാടിവീളിച്ചു കാത്തുനിൽക്കുന്നു. പാതാള ലോകാധിപതിയായ പിശാചും അവന്റെ ദൂതന്മാരും, എന്നെ അവരോടൊന്നിച്ചു കൊണ്ടു പോകാൻ ജീവിതാരംഭം മുതൽ, ലോകശരീരമാർഗ്ഗേണ കഴിവുള്ളത്ര ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തെങ്കിലും കരുണാനിധിയായ എന്റെ സ്വർഗ്ഗീയ പിതാവ് അവിടുത്തെ മഹാകരുണയാലും, സ്നേഹത്താലും എന്നെ തന്റെ തൃക്കരങ്ങളാൽ കാത്തുസൂക്ഷിച്ചു. നിങ്ങളേവരും ഓരോരുത്തരായും, കുടുംബമായും മണിക്കൂറുകൾ, ദിവസങ്ങൾ, മാസങ്ങൾ, വർഷങ്ങൾ, താണ്ടി എന്റെ പിന്നാലെ വന്നുചേരുമെന്നെന്നിക്കുറപ്പുണ്ട്. പരമ പിതാവിനെ, മുറുകെ പിടിക്കാതെ, സ്വർഗ്ഗകവാടം ആർക്കും തുറന്നു കിട്ടുകയില്ലെന്നും, ഇവിടെ മനുഷ്യത്വമില്ലാതെ, സ്വർഗ്ഗമത്യാഗമില്ലാതെ, നിർമ്മലതയില്ലാതെ, സത്യസന്ധതയില്ലാതെ, നിങ്ങളുടെ

ശരീരമാകുന്ന കപ്പലോടിച്ചാൽ ആഴിയുടെ ആഴത്തിലേക്കവസാനം താണുപോകുന്നതും, നരക പതോളത്തിലെ അവർണ്ണനീയ ദുഃഖദുരിതങ്ങൾക്കവകാശികളാകുന്നതുമാണെന്നുള്ള സത്യം, എന്തൊരൂ അന്ത്യയാത്രാ നിമിഷത്തിൽ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കഴിഞ്ഞകാലങ്ങളിലെ സഞ്ചാരവേളയിൽ വന്നുപോയ, എല്ലാവിധ തെറ്റുകുറ്റങ്ങൾക്കും-ബാഷ്പകണങ്ങളോടെ, ജഗൽപിതാവിനോട്, കരുണാവാരിധിയോട്, സ്നേഹപിതാവിനോട് മാപ്പപേക്ഷിക്കുകയും, നീതിയുടെ, വെണ്മയുടെ, പരിശുദ്ധിയുടെ, പരിശുദ്ധി നിറഞ്ഞ സ്വർഗത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നതിന് ശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന ശിഷ്ടായുസ്സിൽ പാപപ്രവർത്തനങ്ങളാൽ ആത്മാവിനെ പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന, കറുത്തിരുണ്ട, ചെളിനിറഞ്ഞ, വസ്ത്രത്തെ അനുതാപത്തിന്റേയും മനസ്താപത്തിന്റേയും കണ്ണുനീർ കണങ്ങളാൽ അലക്കി ഹിമം പോലെ ചെൺമയുള്ളതാക്കിയാലും! മേലിൽ ആവെൺമയിൽ കളകും വരുത്താതെ സൂക്ഷിച്ചാലും! സോദരങ്ങളേ, സർവശക്തനായ ദൈവത്തിൽ ശരണപ്പെടുക. നീങ്ങളുടെ ഹൃദയവേദിയിൽ അങ്ങയെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുക; വൽസലമക്കളായിത്തീരുക. ആ സ്നേഹപിതാവിൽ നീങ്ങളെ മുഴുവനായി സമർപ്പിച്ചു ജീവിതം തുടരുക ദൈവനാമത്തിൽ നീങ്ങൾക്കെല്ലാമെന്തൊ അന്ത്യയാത്രാവന്ദനം! മംഗളാശംസകൾ! ദൈവം നീങ്ങളെയെല്ലാം അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ! എനിക്കു വേണ്ടിയും നീങ്ങളെല്ലാം ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചു നന്ദിപാഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിക്കേണമേ.

കൃഷ്ണമാപണം

എന്റെ ദൈവമേ, എന്റെ പിതാവേ, എന്റെ സൃഷ്ടാവേ, എന്റെ രക്ഷിതാവേ! കരുണാനിധിയും സ്നേഹമൂർത്തിയുമായ സർവശക്താ, സകലതിന്റെയും ഉടമയേ, അവിടുന്നു ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നു എന്നെയും എന്നിക്കായി ഈ കാണപ്പെടുന്ന സർവത്തെയും സൃഷ്ടിച്ചു, എല്ലാം സൗജന്യമായി എന്നിങ്ങനെ നൽകി. ജനിച്ചനാൾമുതൽ ഇന്നെയോളം എന്നെ തീറ്റിപ്പോറ്റി, എല്ലാവീയ ആപത്തുകളിൽനിന്നും, ദുഃഖദുരിതങ്ങളിൽനിന്നും എന്നെ കാത്തുസൂക്ഷിച്ചു. അങ്ങയോടുകൂടി നിത്യകാലം ജീവിക്കുന്നതിനിയോഗി. ആ മഹാകരുണ തയ്യാർ ചെയ്തിരിക്കുന്നതും ഞാനറിയുന്നു.

അവിടത്തെ ഈ കൃപാദാനങ്ങൾക്ക് ഞാൻ ആദ്യത്തം എന്നെ മുഴുവനായി അവിടത്തേക്ക് സമർപ്പിച്ചു തിരുമുൽക്കാഴ്ചവെച്ചുജീവിക്കേണ്ടതിനുപകരം, എന്റെ പിതാവേ ഞാൻ നന്ദിഹീനനായി, അവിടത്തെ ഓർക്കാതെ, അവിടത്തെ കൽപനകളനുസരിക്കാതെ അവിടത്തെയൊരായതെല്ലാം എന്റെ സ്വന്തമെന്നനിലയിൽ, കയ്യടക്കി സ്വാർഥപരമായി ഇന്നെയോളം ജീവിക്കുകയായി. അവിടന്നെല്ലാം എനിക്ക് സൗജന്യമായി നൽകിയെങ്കിലും ഞാനവിടത്തെ പുത്രന്മാരായ എന്റെ സഹോദരങ്ങളിൽ ആർക്കും ഒന്നും സൗജന്യമായി നൽകാതെ എല്ലാം എന്റെയും എന്റെ ഭാര്യപുത്രന്മാരി

കളുടെയും സുഖത്തിനായി മാത്രം വിനയോഗിച്ചു പോയി-പിതാവേ, എന്നോടു ക്ഷമിക്കണമേ!

സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപം, കരുണാനിധിയേ, ഞാൻ ഭക്തിയോടെ നായി മാത്രം ജീവിക്കും മരുന്നു കഴിച്ചുവിശപ്പു വർദ്ധിച്ചിട്ടു കൂടുതൽ കൂടുതൽ ആഹാരം കഴിച്ചു. വേവിച്ചാഹാരങ്ങളിൽ അധികം വരുന്നവപോലും കഴിച്ചു മുട്ടുകയലാതെ അന്യദിശക്കുന്ന വയറുകൾക്കു നൽകിയിട്ടില്ല. കല്യാണസദ്യകൾ, വിരുന്നുകൾ എല്ലാം മടക്കിത്തരുവാൻ കഴിയുന്നവർക്കു മാത്രമേ ഞാൻ നൽകിയിട്ടുള്ളൂ. അനുദിനം അനേകസംഘങ്ങൾക്കു ഒരു നേരം വിശപ്പടക്കാൻ നൽകാൻ കഴിയുന്ന പണം ഞാൻ ശരീരോല്പാസത്തിനായി, ലഹരി പദാർഥങ്ങൾക്കായി വിനയോഗിച്ചു. ഉല്പാസത്തിനും ഉന്മേഷത്തിനും ശരീരസുഖത്തിനും വേണ്ടി മാത്രം ഞാൻ എന്റെ ധനത്തിൽ ഒരു നല്ല പങ്കു വിനയോഗിച്ചുപോയി. ഉന്നതമായ രമ്യഹർമ്മ്യം നിർമ്മിച്ചുവാഴുന്ന ഞാൻ-എന്റെ തൊട്ടടുത്തുള്ള ഒരു ചെറുകുടിലിനുപോലും മേയുന്നതിനു കാലയോ, കാരാടി ഏൽക്കാതെ, വിറച്ചു മരവിക്കാതെ, സോദരങ്ങൾ കഴിയുന്നതിന്, ഒരു കതകുപോലുമോ നൽകാൻ മനസ്സായില്ല. ക്ഷമാമൂർത്തിയും കരുണാനിധിയുമായ പിതാവേ, എന്റെ എല്ലാ തെറ്റുകളും എന്നോട് ക്ഷമിച്ച് എന്നിക്ക് മാപ്പുതരണമേ!

ലോകമേ, ലോകജനതയെ, സോദരങ്ങളെ, ഈ ലോകമാകുന്ന സമുദ്രത്തിൽ നിങ്ങളോടൊപ്പം സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന എന്റെ ജീവിതയാനമാത്രം, ആത്മാവിനെ വഹിച്ചിരുന്ന ശരീരമെങ്കുന്ന കപ്പൽ, സദാ അലതല്ലി മരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജീവിത തീരമാലകൾക്കിടയിലൂടെ, മുങ്ങിയും താങ്ങും വീണ്ടും പൊങ്ങിയും, ഇപ്പോഴിതാ സ്വദേശമായ നിത്യലോകത്തിലെ തുറമുഖത്തിനടുത്തെത്തി ക്കൂരമിട്ട് കാത്തു കിടക്കുന്നു. അവസാനം നിങ്ങളോടൊപ്പം ഞാൻ ചെയ്തുപോയ എല്ലാവിധ തെറ്റുകുറ്റങ്ങൾക്കും

മാപ്പുചോദിച്ചുകൊണ്ടും നിങ്ങളെല്ലാം എന്നോട്
 ക്ഷമിച്ച് മാപ്പുതരണമെന്ന് പ്രത്യംഗിച്ചുകൊണ്ടും,
 ഞാൻ എന്റെ ഈ കപ്പലിൽനിന്നും സ്വർഗമാകുന്ന
 നിത്യലോകത്തിലേക്ക് പോകുന്നു നിങ്ങളും എ
 ന്റെ പിതാവിന്റെ പിന്നാലെ അവിടെക്കൊരിക്ക
 ലായി വരുമെന്നും അപ്പോൾ പ്രത്യക്ഷതയിൽ അന്യോ
 ന്യം വീണ്ടും കണ്ടു സന്തോഷം പകർന്നു സ്വാഗതാശം
 സകളോടെ നിങ്ങളെ നിത്യാനന്ദ കൂടാരത്തിലേക്കു
 കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകണമെന്നു പ്രത്യംഗിച്ചുകൊണ്ടു
 വീണ്ടും വീണ്ടും നിങ്ങളോടുചെയ്ത എല്ലാവിധ
 തെറ്റുകുറ്റങ്ങൾക്കും മാപ്പുചോദിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കെ
 ല്ലാമെന്റെ അന്ത്യയാത്രാഭിവാദനം കരുണാനിധിയും
 സ്നേഹമൂർത്തിയുമായ ദൈവം നിങ്ങളെയെല്ലാം
 അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. എന്നെ അവിടുത്തെ നിത്യകൂടാര
 ത്തിലേക്കുവിടുന്നു സ്വീകരിച്ചാനയിക്കുന്നതിലേക്കാ
 യി നിങ്ങളുടെ എല്ലാം വിലയേറിയ പ്രാർത്ഥനകളെ
 അർപ്പിച്ചാലും! നിങ്ങൾക്കെല്ലാം എന്റെ അന്ത്യമായ
 കൃപ്തുകൈ. ഞാൻ സമാധാനത്തോടെ, ആനന്ദത്തോ
 ടെ, നിത്യവേനത്തിലേക്കു പോകട്ടെ. ലോകമേ, എല്ലാ
 സഹോദരങ്ങളുമേ, നിങ്ങൾക്കെല്ലാം എന്റെ ഹൃദയം
 നിറഞ്ഞ നന്ദി, കൃതജ്ഞത-നമസ്കാരം.

മരണം

പ്രപഞ്ച പ്രകൃതിയിലെ സർവ ജീവരാശികളും പ്രപഞ്ച പ്രകൃതിയിൽ നിന്നുതന്നെ ശരീര ജീവനോടുകൂടി ജനിക്കുന്ന പഞ്ചഭൂത നിർമ്മിതമായ ശരീരജീവനാണ് എല്ലാ ജീവികൾക്കും ലഭിക്കുന്നത്. മനുഷ്യനും മറ്റൊല്ലാ ജീവികളെപ്പോലെ പഞ്ചഭൂത നിർമ്മിതമായ ശരീര ജീവനോടുകൂടി ഉളവാകുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യനിൽ ദൈവം തന്റെ രൂപസദൃശ്യമായ ഒരിക്കലും നശിക്കാത്ത ആത്മവിനെക്കൂടി പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു തന്നിമിത്തം. മനുഷ്യൻ-ദൈവപുത്രരായി ജാതനാകുന്നു എല്ലാ ജീവികൾക്കും ജനനം, വളർച്ച, നാശം എന്ന ത്രിവിധ അവസ്ഥകളുണ്ട്. മനുഷ്യനും ജനിക്കുകയും വളരുകയും നശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ സർവജീവജാലങ്ങളും പഞ്ചഭൂത നിർമ്മിതമായ ശരീര ജീവനുകളെ പ്രപഞ്ച പ്രകൃതിയിൽ നിന്നെടുത്തപ്പോലെ തന്നെ, തിരിച്ചവിടെതന്നെ ലയിക്കുന്നു. മനുഷ്യരാകട്ടെ, മറ്റു ജീവികളെപ്പോലെ തന്നെ നീഷേപിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരിക്കലും നശിക്കാത്ത, അവസാനമില്ലാത്ത ദൈവത്തിൽ നിന്നു ലഭിച്ച അവന്റെ ആത്മാവ്—മരണാനന്തര ലോകത്തിൽ നിത്യം വാഴുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ ഏതാനും നാളത്തെ അധിവാസസ്ഥാനം മാത്രമാണ് പ്രപഞ്ച പ്രകൃതിയിൽ നിന്നു ലഭിച്ച പഞ്ചഭൂത നിർമ്മിതമായ ശരീരം.

മനുഷ്യജീവിതം മരണത്തോടുകൂടി അവസാനി

ക്കുന്നില്ല. മരണം അവനെ നിത്യകാല ജീവിതത്തിനായി നിത്യലോകത്തിലേക്കു പ്രസവിക്കുന്നു. മറ്റു സർവ്വ ജീവരാശികളും ഈ ലോകത്തിൽ നിന്നും ജനിച്ചുവളർന്നു നശിക്കുമ്പോൾ, മനുഷ്യൻ ഈ ലോകത്തിലെ ജനനം, വളർച്ച, നാശം അഥവാ മരണത്തോടെ നിത്യജീവിതത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു നിത്യലോകത്തിലെ ജീവിതത്തിനു മനുഷ്യനെ തയ്യാറാക്കുന്നതാണ് ഈ ലോകജീവിതം. നിത്യലോകത്തിലെ, നിത്യസുഖത്തിന്റെയും നിത്യ ദുഃഖത്തിന്റെയും അർഹമാകുന്നതും മരണത്തോടുകൂടിയാണ്. ഈ ലോകജീവിതത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം—പ്രവർത്തനഗതി—അനുസരിച്ചായിരിക്കും അതിലൊരു സ്ഥാനം ലഭ്യമാകുന്നത്.

ഈ ലോകജീവിതത്തിൽ ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞു സ്നേഹിച്ചു, തന്നെപ്പോലെ തന്നെ മറ്റുള്ളവരെയും കണക്കിലെടുത്തു തന്റെ കഴിവിനനുസരിച്ചുള്ള പരോപകാര പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ, സ്വാർത്ഥത്യാഗത്തിലൂടെ, സഹോദരസ്നേഹത്തിലൂടെ അത്മാർത്ഥമായി നല്ല ജീവിതം നയിച്ച നല്ല മനുഷ്യർക്കു മരണത്തെ യേശുദേഹത്തിൽ മറിച്ചു മരണം അവർക്കു നിത്യജീവിതത്തിലെ നിത്യസമ്മാനർത്ഥനർഹമാകുന്നതിനാൽ—സന്തോഷത്തോടും സമാധാനത്തോടും ഇവിടെ നിന്നും യാത്രയാചുവന്നതാകുന്നു. നല്ല മനുഷ്യരുടെ മരണത്തിൽ സ്വന്തക്കാരും ബന്ധുക്കളും സ്നേഹിതരും ഒരിക്കലും വിലപിക്കരുത്. സുഖ, ദുഃഖസമ്മിശ്രമായ ഈ ലോക ജീവിതത്തിൽ നിന്നും അവർ രക്ഷപ്പെടുകയാണ്. മരണം മൂലം സംഭവിക്കുന്നത്, അവിശ്രമമായ അവരുടെ സ്വാർഥത്യാഗജീവിതത്തിന്റെ സമ്മാനമായ നിത്യാനന്ദജീവിതത്തിനവർ പോകയാണ്; അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളമുള്ള അനന്തരഫലം.

മാതാ പിതാക്കളുടെ സുഖേഹാപൂർത്തീകരണത്തിന്റെ ഫലമായിട്ട് മാത്രമല്ല, നാം ജാതരാകുന്നത്. മനുഷ്യരുൾപ്പടെ സർവ്വജീവരാശികൾക്കും സ

തിരുവനന്തപുരത്തെ നവനീർമ്മാണത്തിനുള്ള സന്താനോ
 ല്പാദനശക്തി സൃഷ്ടാവായ ദൈവം പൊതുവെ
 നൽകിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മനുഷ്യർക്കുമാത്രമായി,
 മറ്റു ജീവികളെപ്പോലെ പഞ്ചഭൂതനിർമ്മിതമായ ശരീ
 രജീവനോടുകൂടി ഉരുവാകുമ്പോൾ തന്നെ—തന്റെ രൂ
 പസദ്യർശ്യമായ ആത്മാവിനെകൂടി നൽകുന്നു. ശ
 രീരജീവനോടുകൂടി ആത്മാവിനെ സംയോജിപ്പിക്ക
 ന്നതു ദൈവമാണ്. ദൈവം സംയോജിപ്പിക്കുന്നതി
 നെ വേർപിരിക്കാൻ, നശിപ്പിക്കാൻ ആർക്കും അവകാ
 ശമില്ല. ദൈവം നൽകിയിരിക്കുന്ന കഴിവും സ്വാത
 ന്ത്ര്യവും ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തി സൃഷ്ടാവ്നെ മറ
 ന് ജീവിതത്തെ ആരും അവസാനിപ്പിക്കാതിരിക്കാൻ
 ഓരോരുത്തരും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതും ആവിധമാകുന്ന
 ആത്മഹത്യ മരണത്തിന് ആരും സന്നദ്ധരാകാതി
 രിക്കുവാൻ വേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്യേണ്ടതും നമ്മുടെ കടമ
 യാകുന്നു. തീരാ ദുഃഖം—സദാ അതിവേഗം—ശരീര
 മാകമാനം വൃണവൃണിതമായ പരുക്കളും പഴുപ്പും,
 ക്ഷയം, ആസ്ഥാ, കാൻസർ തുടങ്ങിയ മഹാവ്യാധികൾ—
 കൊടും പട്ടിണി എല്ലാവിധത്തിലും അസുഖങ്ങളും
 അനാരോഗ്യവും, ജീവിക്കുവാനുള്ള ധനമില്ലായ്മ;
 നിത്യദാരിദ്ര്യം; കിടപ്പാടമില്ലാത്ത അവസ്ഥ; ആഗ്ര
 ഹാനുസരണമുള്ള വിവാഹം നടക്കാതെ വന്നത്, വി
 ചാരിച്ചത്ര ഉന്നതബീരുദം ലഭിക്കാത്തത്, പേരും പെ
 രുമയും പ്രശസ്തിയും ഇടയാക്കാത്തത്, അക്ഷീണ
 ശ്രമം ചെയ്ത കാര്യം അപജയമായി കലാശിച്ചത്, ഇങ്ങ
 നെ അനേകമനേകം മോഹഭംഗങ്ങൾ, നിരാശകൾ, നിത്യ
 ദുഃഖങ്ങൾ, എല്ലാം ക്ഷമയോടെ സഹിക്കണം. എ
 ല്ലാം ദൈവം നമ്മുടെ നന്മയ്ക്കും തരുന്ന കുരിശുകള
 ളായി കരുതി സന്തോഷത്തോടെ വർത്തിക്കണം. സ
 ഹിക്കണം. ഒരുപക്ഷേ, ക്ഷണഭംഗുരമായ ഈ ലോക
 ദുഃഖങ്ങളും ക്ലേശങ്ങളും നിത്യലോകത്തിലെ, നി
 ത്യാനന്ദജീവിതത്തിൽ ഏറ്റവും വലിയ സമ്മാനത്തിനു
 നമ്മെ അർഹരാക്കുന്നതിലേക്കുള്ളതാണെന്ന് നാം

ഓർക്കണം. അതിനാൽ സൂഖത്തിലും ദുഃഖത്തിലും നാം ഒന്നുപോലെ സമാധാനമുള്ളവരായി, സമനില, ശാന്തത സംത്യപ്തി കരിക്കലും കൈവെടിയാതെ, സഹോദരസ്നേഹത്തോടെ, ദൈവിക ചിന്തയോടെ, പരമാർത്ഥമായി ജീവിതത്തെ നയിച്ചു ജീവൻ നമുക്കു നൽകിയ നമ്മുടെ പിതാവ് നമ്മെ വിളിക്കുന്നതു വരെവളരെ സന്തോഷമായി ജീവിക്കണം. സമാധാനപരമായ ഒരന്ത്യം-മരണം-ലഭിക്കുന്നത് ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ നേട്ടമാണ്. സമാധാനപരമായ ഒരു നല്ല മരണം ലഭിക്കാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കണം. അതിനായി സൃഷ്ടാവായ പിതാവിനോട് നാം പ്രാർത്ഥിക്കണം. മരണമാകുന്ന മരണം ഓരോരുത്തർക്കും വന്നുചേരുമെന്നുള്ളത് തർക്കമില്ലാത്ത ഒരു വസ്തുതയും, അനുഭവവ്യമാണ്. മരണമുണ്ടെന്നതു നിശ്ചയം. അതുപോലെ മരണസമയം-നാഴിക-എപ്പോഴെന്നാർക്കും നിശ്ചയമില്ലാത്ത സുനിശ്ചിതകാര്യമാണ്. അതിനാൽ ഓരോരുത്തരും സദാ മരണത്തെ മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ടു ജീവിക്കണം. ഓരോ ദിവസവും രാവിലെ എഴുന്നേൽക്കുമ്പോൾ ചൈകുന്നേരം വരെയും വൈകുന്നേരം വെളുക്കും വരെയും ജീവിക്കുമെന്നു നിശ്ചിതമാണ്. ഓരോ ദിവസവും, നാഴികയും വിനാഴികയും കഴിയുന്നതോറും നാം ശവകുടീരത്തോട് അടുക്കുകയാണ്. കഴിഞ്ഞുപോകുന്ന നിമിഷങ്ങൾ നമ്മുടെ ജീവിതയാത്രയുടെ ദൂരം കുറയ്ക്കുന്നു-അന്ത്യത്തോടടുക്കുന്നു. എപ്പോൾ മരണം നമ്മെ പിടികൂടിയെങ്കിലും സമാധാനപരമായി സംത്യപ്തിയോടെ, സന്തോഷത്തോടെ, ഇവിടെ നിന്നും വിട്ടുപിരിഞ്ഞുനമ്മുടെ സ്വദേശമായ നിത്യലോകത്തിൽ നമ്മുടെ പിതാവിന്റെ സന്നിധിയിലെത്തി-നിത്യാനന്ദവിശ്രമജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു നാം സദാ തയ്യാറാകണം. ഒരുക്കമുള്ളവരായിരിക്കണം. ഈ ലോകജീവിതത്തിന്റെ വിജയം-നേടും. ജന്മസാഹചര്യം-സമാധാനമരണത്തിലൂടെ നിത്യസൗഭാഗ്യത്തിൽ എത്തുന്നതുമാത്രമാണ്.

മരണം 2

മരണത്തെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്തവർ മരണം കാണുന്നതു നല്ലതാകുന്നു. തങ്ങൾക്കും വന്നുചേരുന്ന ഈ മരണത്തെ നേരത്തെ തന്നെ ദർശിക്കുന്നത് പിന്നീടുള്ള ജീവിതം ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനും, തയ്യാറാക്കുന്നതിനും സഹായകമാണ്. അതിനാൽ സമാധാനപരമായ ഒരു മരണമെങ്കിലും നാം കണ്ടിരിക്കണം. മരണക്കിടക്കയുടെ ചുറ്റും സ്വന്തക്കാരും ബന്ധുക്കളും സ്നേഹിതരും നോക്കിനിൽക്കുന്നതും, തലയ്ക്കലും കാൽക്കലും ഇരുന്നുകൊണ്ട് ശയ്യാവലം ബിയുടെ ശരീരത്തെ സ്പർശിക്കുന്നതും കാണാം. അങ്ങനെ നോക്കിനിൽക്കെ തന്നെ നിരവധി കാര്യങ്ങൾക്ക് നല്ലതും തീയതുമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഓടിച്ചുടിയ കാൽപ്പാദങ്ങൾ രക്തഓട്ടം നിലച്ചു തണുത്തു മരവിക്കുന്നതും, നിമിഷത്തോറുമായി കാൽ മുട്ടുകൾവരെ, അരവരെ, കഴുത്തുവരെ, രക്തചലനം നിലച്ചുതണുത്തു നിർജീവമാകുന്നു. തുടർന്ന് അധരങ്ങൾ തുറക്കുകയും കൺഡ്യൂഷ്സി തുറിച്ചു നോക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അൽപനിമിഷത്തിനുള്ളിൽ വായിൽക്കൂടിയോ, മൂക്കിൽ ചെവിവഴിയോ, നയനങ്ങൾ മാർഗമോ, തലയുടെ ഉച്ചിയിൽ, കൂടിയോ, അവസാനശ്വാസം, ജീവന്റെ ജീവൻ വിട്ടുപിരിയുന്നു.

ശരീരം ആകമാനം തണുത്ത് നിർജീവമാകുന്നു. സ്വന്തക്കാർ വായും കണ്ണും തിരുമ്മി, കരഞ്ഞു നിലവിളികൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. നിരവധി നന്മതി

നാമപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഉടമ, പണ്ഡിതഗ്രന്ഥങ്ങൾ, പാഠകോശം, പ്രശസ്തപ്രശസ്തൻ, സമ്പന്നരും നിർദ്ദനരും, വാഗ്ദൈവരാഗികളും വീരപരാക്രമികളും പുലർത്തിയ ധീരവീരകേസരി, സൗമ്യനും സമാധാനപ്രിയനുമായി വർത്തിച്ച ആൾ, കൂടെ ദശവർഷക്കാലം പ്രപഞ്ചത്തിൽ ചലനാത്മകമായി സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വ്യക്തി, പ്രപഞ്ചത്തിരയ്ക്കുള്ളിൽ അങ്ങ് എവിടെയോ പറന്നു മറയുന്നു. ചുരുങ്ങിയ നാളിനുള്ളിൽ ലോകത്തിൽ നിന്നും വിസ്മൃതനാകുന്നു. പിന്തിരിച്ചുപോകും!

അമ്പോ, ഗംഭീര പുരുഷാ നിന്റെ പ്രതാപവും പ്രശസ്തിയും ഇപ്പോൾ എവിടെ? വമ്പും കൊമ്പും എവിടെ? സുഗന്ധലേപനത്താൽ മണുമണുത്ത് മിനുങ്ങിയ സുന്ദരഗാത്രം എവിടെ? നാടും വീടും തുടങ്ങി വ്യാപാരമണ്ഡലം മുഴുവനും ശബ്ദകോലാഹലത്താലും, ധീരവീരപരാക്രമ പ്രവർത്തനത്താലും മാരാലി കൊള്ളിച്ച് മുഖരിതമാക്കിയ നി ഇപ്പോൾ എവിടെയെന്ന് മറഞ്ഞു? നിന്റെ ശബ്ദമുഖരിതമായ പ്രസംഗ ധോരണിയാൽ ആയിരക്കണക്കിനുള്ള ആകർഷിച്ച നി ഇപ്പോൾ എവിടെയാണ്? സൈക്കിളിൽ, സ്കൂട്ടറിൽ, കാറിൽ ഇരുന്നു റോഡിൽ പൊടി പടലം പരത്തി അതിവേഗം ഓടിച്ചുപോയ നിന്റെ വാഹനങ്ങൾ, ഇപ്പോൾ ആരോടിക്കുന്നു? യാത്ര ചെയ്യുന്നു? എന്നറിയാമോ? നിന്റെ വ്യവസായശാലകൾ, തൊഴിൽ ശാലകൾ, കല്ലുവടക്കോട്ടകൾ, വസ്തുവകകൾ, നില പറമ്പുകൾ, ഇപ്പോൾ ആരുടെ കൈവശം? ഉദ്യോഗമണ്ഡലങ്ങളിൽ, തൊഴിൽ രംഗങ്ങളിൽ, നിന്റെ കീഴ്മേലുള്ളവരോടുകാണിച്ച ഔദാര്യ മര്യാദകൾ, അഥവാ അധികാരപ്രമത്തത, ഗർവ്വം, ഇപ്പോഴെവിടെ? എല്ലാമെല്ലാം എന്റേത്! എന്റെ മിടുക്ക്! ഞാൻ, ഞാനാണെന്നറിയാമോ? എന്നിത്യാദികളെല്ലാം എവിടെ പോയി മറഞ്ഞു?

നീ ആർജ്ജിച്ച വസ്തുവകകൾ, ധനം, സുഖോപകരണങ്ങൾ, എല്ലാമനുഭവിക്കുന്നവർ നിന്നെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടോ? നിന്റെ നന്മപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക്, ഉപകാരസഹായങ്ങൾക്ക്, അർഹരായവർ നിശ്ചയമായി നല്ല നിലയിലും, നിന്റെ തിന്മപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ കഷ്ടതകൾക്കിടയായവർ നിന്നെ ശപിച്ചും കഴിഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടെന്നു നിനക്കറിയാമോ? അതെ, അതുകൊണ്ടാണിത്. ആ നന്മ, തിന്മപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പ്രതിഫലം ഇപ്പോൾ നിന്നെ അനുഗമിച്ചിരിക്കുകയാണല്ലോ? നന്മപ്രവർത്തനത്തിന്റെ വിലപ്പെട്ട സമ്മാനം, നിത്യാനന്ദം, അഥവാ തിന്മപ്രവർത്തനത്തിന്റെ പ്രതിഫലം ദുഃഖദുരിതമായ നിത്യനരകസമ്മാനം. നീ ഇപ്പോൾ അതിലൊന്നിന്റെ ഉടമയാണല്ലോ?

ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ അതിപ്രധാനവും അവിസ്മരണീയവുമായ സംഭവമാണ് മരണമാകുന്നമരണം. ഇതിൽ നിന്നാകും ഒഴിവാക്കപ്പെടുന്നില്ല. ഒഴിവാകാനാഗ്രഹിച്ചാൽ സാധ്യമല്ല. പ്രപഞ്ചത്തിലെ ജീവനുള്ള എല്ലാജീവികൾക്കും, സർവ്വജീവരാശികൾക്കും മരണത്തിനു വിധേയമാകാതെ സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ മനുഷ്യനൊഴികെയുള്ള ജീവരാശികളുടെ നാശത്തെ, അവസാനത്തെക്കുറിച്ചാകും ഗൗനിക്കാറില്ല; വിലപിക്കാറില്ല; വർണ്ണിക്കാറുമില്ല. സംഭവബഹുലമായ ഒരു ജീവിതാവസാന സംഭവമായി, കണക്കാക്കപ്പെടുന്നില്ല. എന്താണിതിനു കാരണം? മനുഷ്യനേപ്പോലെ തന്നെ ജനനവും വളർച്ചയും; ശരീരവയവങ്ങളും മാംസരകൃതവും, ശ്വാസവും ജീവനും, എല്ലാമെല്ലാം മറ്റു ജീവികൾക്കും ഉള്ള നിലയ്ക്കു, പട്ടി, പൂച്ച, എലി, ആന, കടുവ, സിംഹം, എറുവ്, പൂഴു, ഇത്യംഭി കരയിലും കടലിലും, ആകാശത്തും വായു മണ്ഡലത്തിലും ഉള്ളകോടാനുകോടി ജീവികളിൽ ഓരോന്നിന്റെയും മരണം, നാശം, സഭാ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു, സംഭവിക്കുന്നു.

അതുപോലെ തന്നെ, സഞ്ചാര സംസാരശക്തി

യില്ലെങ്കിലും, ജീവനുള്ളവയായ വൃക്ഷഫലദാരികളും നശിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവകളുടെയെല്ലാം നാശം, മരണം ജീവിതത്തിലെ ഒരു സുപ്രധാന സംഭവമായി ആരും അംഗീകരിക്കാറില്ല. ഗൗനിക്കാറില്ല. ഇതിൽ നിന്നു തന്നെ, മനുഷ്യ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയും, മനുഷ്യൻ ഒരിക്കലും നശിക്കാത്ത, എന്നെന്നേക്കും ജീവിക്കുന്ന ആത്മാവുകൂടിയവനുമായെന്നും മനസ്സിലാക്കാം. മനുഷ്യൻ ഒരിക്കലും മരിക്കുന്നില്ല. നശിക്കാത്ത എന്നെന്നേക്കും ജീവിക്കുന്ന ആത്മാവോടുകൂടിയവനാണ് മനുഷ്യൻ.

ജനനാരംഭം തുടങ്ങി പത്തുമാസക്കാലം ഗർഭാലയലോകത്തിൽ വസിക്കുന്നു. അതിനുശേഷം ഒരു നൂറ്റാണ്ടിൽ താഴോയോ, അല്പംകൂടിജീവിച്ചിട്ട് ഇവിടെ നിന്നും ലഭിച്ച ഈ ശരീരത്തെ ഇവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് തന്റെ ഒരിക്കലും നശിക്കാത്ത എന്നെന്നേക്കും ജീവിക്കുന്ന നിത്യവസതിയിലേക്കു പോകുന്നു. ഗർഭാലയ ലോകത്തെ വിട്ടുഭൂമണ്ഡലത്തിലേക്കു വന്നതുപോലെ, ഭൂതലത്തെ വിട്ട്, എന്നെന്നേക്കും ജീവിക്കുന്നതിനായി ജീവിതം അനശ്വരമായി തുടങ്ങുന്നതിനായി നിത്യലോകത്തിലേക്കു മനുഷ്യൻ പോകുന്നു. അതിനാൽ, പ്രപഞ്ചത്തിലെ കോടാനുകോടി ജീവരാശികളിൽ ഒരിക്കലും നാശമില്ലാത്ത, നശിക്കാത്ത, മരണമില്ലാത്ത, മനുഷ്യാത്മാവ് മരണമാകുന്ന സംഭവത്താൽ ശരീരം വിട്ടു അടുത്ത സൗഭാഗ്യജീവിതത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു.

സൗഭാഗ്യകരവും ആനന്ദതുന്ദിലവുമായ സൗഭാഗ്യനിത്യജീവിതത്തിലേക്കു മനുഷ്യനെ പ്രസവിക്കുന്ന, മരണമാകുന്ന മാതാവിനെ സന്തോഷസമേതം മരണനാഴികയിൽ കുറഞ്ഞു പ്രലപിക്കാതെ സ്തുതി കീർത്തനങ്ങളാൽ വാഴ്ത്തി പുകഴ്ത്തിയാണ് നിത്യലോകത്തിലെ സൗഭാഗ്യസ്ഥാനത്തേക്കു ആ ആത്മാവിനെ സ്വീകരിക്കുന്നതിന്, സർവലോക ഉടമയായ പിതാവിനോടു പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടത്. അത്യന്തകരമായ

നിത്യജീവിതത്തിലേക്ക് എന്നെ കടത്തിവിടുന്ന മരണമേ നിനക്കു ഞാൻ ഹൃദയം നിറഞ്ഞ നന്ദി പറയുന്നു. സ്വാഗതാശംസകളോടെ കൃതജ്ഞതാ നിർഭരമായ ഹൃദയത്തോടെ നിന്നെ ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്നു, ആലിംഗനം ചെയ്യുന്നു.

നല്ല മരണം, ഭാഗ്യകരമായ ഒരു നിത്യാന്തര ജീവിതത്തെ നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. മരണം നമ്മുടെ ഈ ലോക ജീവിത പ്രയാസങ്ങളെ, ദുഃഖദുരിതങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കുന്നു. മരണം നമ്മുടെ ശാരീരിക വേദനകളെയും അസുഖങ്ങളെയും അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. മരണം നമ്മുടെ ഇവിടുത്തെ ഏതാനും ദശവൽസരക്കാലത്തെ ക്ഷേമഭൂയിഷ്ഠമായ ജീവിതം തന്നെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. മരണം ഇവിടെ നമ്മുടേതായിരുന്ന സകലത്തെയും നമ്മിൽ നിന്നപഹരിച്ചു മറുവളവർക്കു നൽകുന്നു. മരണം, സൃഷ്ടാവികളേക്കു നമ്മുടെ നിത്യപിതാവിന്റെ തീരുസന്നിധിയിലേക്കു നമ്മെ എത്തിക്കുന്നു. ദൈവത്തോടും എണ്ണമറ്റ വാനദൂതഗണത്തോടും പിൻതലമുറക്കാരിൽ നിന്നും എത്തിച്ചേർന്നു ആനന്ദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ സോദരങ്ങളോടും നമ്മെ സംയോജിപ്പിക്കുന്നു. അവർണ്ണനീയവും, ഉപഹാതീതവുമായ സുഖസൗഭാഗ്യങ്ങൾക്കു നിത്യകാലം നമ്മെ, അവകാശികളാക്കുന്നു.

ഈ ആനന്ദസൗഭാഗ്യജീവിതം, സൃഷ്ടാവായ സ്വർഗീയ പിതാവിനെ ഈ ഭൗതിക ജീവിതത്തിൽ അറിഞ്ഞും സ്നേഹിച്ചും, അവിടുത്തെ കല്പനകൾ പ്രമാണിച്ചും സഹോദരങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചു നന്മയും പരോപകാരവും, സ്വാർത്ഥത്യാഗത്തിലൂടെ നിസ്വാർത്ഥ സേവനത്തിലൂടെ നൽകി ജീവിയവർക്കു മാത്രം നൽകുന്ന വിലപ്പെട്ട സമ്മാനമാണ്. സഹോദരസ്നേഹത്തോടെ നന്മയിൽ വർത്തിക്കയും, തിൻമയെ വെറുക്കയും, പരോപകാരം ചെയ്യുകയും സ്വാർത്ഥത്യാഗിയായി നിസ്വാർഥ സേവനം ചെയ്യുകയും തന്റെ സുഖാനുഭവങ്ങൾക്ക്

പരിമിതി വരുത്തി തൈരുങ്ങുന്നവരെയും കഷ്ടപ്പെടുന്നവരെയും അവശരെയും ആർത്തരെയും ആലംബഹീനരെയും കഴിയുംവിധം സഹായിച്ച് ജീവിക്കയും, ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത മരണം അവർക്ക് നൽകുന്ന ഈ ലോകജീവിതത്തിന്റെ വിജയക്കിരീടമാണ്; ആ വിധക്കാര്യമെന്തെന്ന് ഒരു നല്ല മരണം. സമാധാനമരണം. വിലപ്പെട്ട, നിത്യാനന്ദജീവിത പ്രാപ്തിക്കുള്ള മരണപ്രസവമാകുന്ന ജനനം. ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ സുപ്രധാനസംഭവമാകുന്നു മരണം. ഈ ലോകജീവിതത്തിന്റെ അവസാനത്തോളം നിത്യലോകജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭനീമിഷത്തിലേക്ക് പ്രവേശനം നൽകുന്നതുംമാകുന്നു മരണം.

ഒരു വിഭാഗക്കാർക്ക് മരണം നിത്യകാല ദുഃഖജീവിതത്തിനിടയാക്കുന്നു. ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കാതെ ദുഷ്ടജീവിതം നയിച്ചവരും ദൈവവിശ്വാസികളിൽ തന്നെ, ദൈവമില്ലന്ന് പറയുന്നവരേക്കാൾ മോശമായി, ദുഷ്ടമായി, പരോപദ്രവികളായി ജീവിയ്ക്കുന്നവരും മരണാനന്തരം നിത്യദുഃഖമാകുന്ന നരകജീവിതാവകാശികളായി ഭവിക്കുന്നു. നരകത്തിലെ കൊടുംയാതനകളിൽ അവർ നിത്യം ജീവിക്കുന്നു. ഈ വിധക്കാരിൽ ഭൂരിപക്ഷക്കാരും ജീവിതനിരാശയോടെയാണ് മരിക്കുന്നത്. മരണം അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതിഭയനീയവും അതിഭയകരവുമായ ഒരു സംഭവവികാസമാണ്.

ആത്മഹത്യയാകുന്ന മരണം, ദൈവനിരീക്ഷണം മനുഷ്യനീതിക്കുതന്നെയും എതിരായിട്ടുള്ള ദുഷ്ടമരണമാണ്. ദൈവം നമ്മുടെ മഹാദാനമായി തന്നിരിക്കുന്ന ഈ ശരീരവും ജീവനും യാതൊരു കാരണവശാലും നമ്മുടെ അഭിപ്രായാനുസരണം തോന്നലിന് വിധേയമാക്കി നശിപ്പിക്കാൻ പാടില്ല. നമ്മുടെ ശരീരജീവനുകളുടെ സാക്ഷാൽ ഉടമ നാം അല്ല. ആത്മാവിന്റെ, ഈ ലോകത്തിലെ അധിവാസത്തിനായി ഈശ്വരൻ ദാനമായി നൽകിയിരിക്കുന്ന ശരീരവും ജീവനും

ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കാവുന്ന കാലത്തോളം ഇവിടെ തന്നെ ചരയിരിക്കണം. ജീവിക്കണം. അതിനെതിരായി നമ്മുടെ തലമുറ നമ്മുടെ ശരീരം ജീവനെ അതിന്റെ ഉടമയുടെ അനുവാദമില്ലാതെ നശിപ്പിക്കുന്നത്, ആത്മഹത്യയും, മരിക്കുന്നത് ആ കാരണത്താൽ തന്നെ അതിലധിപതിക്കുന്ന ആത്മാവിന് നിത്യകാലം അനന്തവും അവർണനീയവുമായ നരകയാതനകൾക്കിടയാകും. ആകയാൽ നമ്മുടെ സഹോദരങ്ങളായ ആരും ആത്മഹത്യയും മരിക്കാതിരിക്കുന്നതിലേക്ക് ശ്രദ്ധിക്കണം. ഏത് വിധമായാലും എങ്ങനെയായാലും പെട്ടെന്നുള്ള മരണത്തിനും ആത്മഹത്യക്കും ഇടവരാതെ, സമാധാനപരമായ സ്വൽപദിവസത്തെ സ്വസ്തതയ്ക്കുശേഷം മരണത്തെ, സ്വാഗതത്തോടെ, സന്തോഷത്തോടെ, അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുനോക്കിപ്പാർത്ത് എല്ലാം വിട്ടൊഴിഞ്ഞ് എല്ലാവരോടും എല്ലാവർക്കുമായി പ്രാർത്ഥനയോടെ സ്രഷ്ടാവിനോടും കണ്ണുനീർ നീർ നന്നിരുന്നതായി, ആത്മാവിനെ തന്നിട ഭാഗമായി നൽകിയ ഉടമസ്ഥനായ പിതാവിനെ ഭരമേൽപിക്കുക വിധമുള്ള സൗഭാഗ്യ മരണം ലഭിക്കുവാനാണ് നാം ആഗ്രഹിക്കേണ്ടത്. അതിലേക്ക് ആത്മാവിന്റെയും ശരീരത്തിന്റെയും ജീവന്റെയും മരണത്തിന്റെ നിത്യലോകത്തിന്റെയും നിത്യ ജീവിതത്തിന്റെയും ഉടമസ്ഥനായ സൃഷ്ടാവിനോടു നമുക്കെല്ലാം പ്രാർത്ഥിക്കാം.

മാതാപിതാക്കളുടെയും സ്വന്തക്കാരുടെയും ബന്ധുക്കളുടെയും, സ്നേഹിതരുടെയും ഓരോ ചിലകൾക്കും താരാട്ടു പാട്ടുകൾക്കും പാത്രവാനായി ശിശുപ്രായത്തിലൂടെ, കൗമാരത്തിലെത്തി കൂട്ടുകാരും മാതൃപുത്രികൾക്കും ഗൃഹഭൃതരിൽ നിന്നും മതപാര്യരിൽ നിന്നും വിദ്യാലയം വഴിയും ജ്ഞാനസമ്പാദനം നടത്തി യൗവ്വനദശയിലെത്തി ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിലൂടെയും, സന്യാസ ബ്രഹ്മചാരിയായോ, യൗവ്വന പ്രസരിപ്പിന്റെ, രക്തത്തിളപ്പിന്റെ ഉർജസ്വലതയിൽ

തന്റെ ആത്മാവിനു മുതൽക്കൂട്ടു ലഭിക്കേവിയം. മറ്റുള്ളവർക്കു നന്മ ലഭിക്കുംവിയം. സൃഷ്ടാവികൾ തന്റെ ഓരോ ചെയ്തികളും ഭാരമേല്പിച്ച്, സ്വാർത്ഥത്യാഗിയായി പരോപകാരിയായി, തനിക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും നന്മയുണ്ടാകുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മാത്രം ഇടപെട്ടു പ്രവർത്തിച്ച് പരോപദ്രവങ്ങൾക്കും തിന്മയ്ക്കും ഇടവരാതെ തന്റെ കഴിവിനും ശക്തിക്കും അന്ത്യം. അനുസൃതമായി തന്റെ ചുറ്റുപാടിലും വ്യാപാരമണ്ഡലങ്ങളിലും നിശ്ശബ്ദ സുന്ദരവും നിസ്വാർത്ഥവും. ചലനാത്മകവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ വാർദ്ധക്യ ദശയിലെത്തി ഓടിച്ചാടി നടന്ന കാലുകളുടെ, കൈകളുടെ, അധരങ്ങളുടെ, ശരീരാവയവങ്ങളോരോന്നിന്റെയും ശക്തി ക്ഷയിച്ച് അവസാനം ഹൃദയസ്തംഭനം മാത്രമുള്ളവനായി സമയം, മണിക്കൂറുകൾ, നിമിഷങ്ങൾ കൗതുകാർത്ഥം കിടക്കുന്നു.

തന്റെ സ്വന്തം കാര്യം ബന്ധുക്കളും സ്നേഹിതരും പ്രത്യേകിച്ച് തന്റെ നന്മപരോപകാര പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കർഹരായവരും തന്നെ ഒരുനോക്കു കാണുന്നതിനും കീടുകയുടെ ചുറ്റിലും വളഞ്ഞു വട്ടംകൂടി, നിർന്നിമേഷരായി, ശോകമുകരായി, ബാഷ്പകണങ്ങളോടെ നിലകൊള്ളുന്നു. ചിലരെല്ലാം തന്റെ കൈ കാലുകളിലും, നെറ്റിത്തടങ്ങളിലും നെഞ്ചിലും കൈ സ്पर्ശിച്ച് ഹൃദയസ്തംഭനവും ചുട്ടും നിലച്ചോ എന്നു നോക്കുന്നു. നിമിഷ മാത്രയിൽ, കൈകാലുകളും ശരീരമാകമാനം തണുത്തു മരവിക്കുന്നു. ഈ വീധമായ ഒരു സമാധാന മരണം ലഭിക്കുന്നതിലേക്കായി, നമുക്കു സദാ ചിന്തിച്ചു. സഹോദരസ്നേഹത്തോടെ, നന്മ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ചെയ്തും ദൈവത്തെ സ്നേഹിച്ചു സേവിച്ചു പ്രാർഥിച്ചും ജീവിതം തുടരാം.

സ്വർഗവും നരകവും

ഈശ്വരന്റെ വാസസ്ഥാനമാണ് സ്വർഗം. അതു നാം കാണുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും ആകാശ ചക്രവാളത്തിന്റെയും എല്ലാ ജ്യോതിർ ഗോളങ്ങളുടെയും മുകളിൽ, ഉയരത്തിൽ, ഉന്നതിയുടെ ഉന്നതിയിൽ, അങ്ങ് അകലെയകലെ പരമോന്നതിയിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. അതിന്റെ അതിരോ, വിസ്തൃതിയോ, നമ്മുടെ ഊഹാ ചിന്താമണ്ഡലങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങാനാകാതെ നിലകൊള്ളുകയാണ്.

അവിടത്തെ പ്രജകളായി എണ്ണമറ്റ വാനഭൂതഗണങ്ങളും ഭൂമിയിൽ നന്മ ചെയ്തു നല്ലവരായി ദൈവേഷ്ട പ്രകാരം ജീവിച്ച മനുഷ്യരും ദൈവത്തോടു കൂടി വസിക്കുന്നു. അവിടത്തെ ജീവിതം ഒരിക്കലും അവസാനമില്ലാതെ നിത്യാനന്ദത്തിൽ തുടരുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. ആ സ്വർഗ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെയും, ഈ ഭൂമണ്ഡലത്തിന്റെയും എല്ലാ സൗരയൂഥ ഗ്രഹവ്യൂഹങ്ങളുടെയും സർവ്വലോകത്തിന്റെയും സർവ്വസ്വത്തിന്റെയും അധിനായകനും, ഉടമസ്ഥനും രാജാവും പരമാധികാരിയും ചക്രവർത്തിയും ദൈവം തന്നെയാകുന്നു.

സ്വർഗ സാമ്രാജ്യത്തിൽ സകടമോ, ദുഃഖമോ കഷ്ടതയോ, യാതനകളോ, ഞെരുക്കങ്ങളോ ഒന്നുമില്ല. അവിടെ എല്ലാവരും സുഖവും സന്തോഷവും തൃപ്തിയും സന്തോഷവും ഉല്ലാസവും സദാ ആനന്ദവും

നിറഞ്ഞവരായി ആനന്ദ ലഹരിയിൽ മുഴുകി ഉല്ലസി സിക്കുന്നു. ജരാനരകളോ, വിശപ്പോ, ഭാഹമോ, ക്ഷീണമോ, രോഗമോ, അസുഖമോ ഒന്നും അവിടെ യില്ല.

ശിക്ഷാവിധികളുടെയും ദുഷ്ടരുടെയും തിന്മ യുടെയും സ്ഥാനം—ആഴിയുടെ ആഴത്തിൽ വിസ്തൃ തമായി കിടക്കുന്ന സർവ ദുഃഖങ്ങളും കഷ്ടതകളും നിറഞ്ഞ സ്ഥാനം—ഭൂമി, പാതാളങ്ങളുടെ, അടിത്ത ളിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ അങ്ങകലെ അതിവിദൂരയിൽ വർ ണനന്തീതമായ കൊടും യാതനകളുടെ നികേതന സ്ഥാനം. ചെറുതും വലിതുമായ എണ്ണമറ്റ, ദുഷ്ടാ രൂപികളായ, ദുഷ്ടന്മാർ വസിക്കുന്നു. ദൈവകോ പം മൂലം നിലം പതിച്ച ദുഷ്ടാരുപികളായ പിശാ പുകളാവിടെയുള്ളതെല്ലാം. അവർക്കും അവിടെ തല വനും രാജാവു ഉണ്ട്. ഉഴഹിക്കാവതല്ലാത്ത വർണനാ തീതമായ യാതനകളും ദുഃഖങ്ങളുമാണവിടത്തെ അനു ഭവം.

അവിടുത്തെ യാതനാ ദുരിതങ്ങൾക്ക്, വാസത്തി ന് ജീവിതാനുഭവത്തിന്, ഒരിക്കലും അവസാനവു മില്ല. എന്നും നിത്യകാലം വർത്തമാനകാലത്തിൽ തുടരുകയാണ്. വർണ്ണനാന്തീതമായ അവിടുത്തെ ആ നിത്യഗ്രിജാലയിൽ എന്നും സദാ കിടന്നു നിത്യ വേദന അനുഭവിക്കുന്ന നിർഭാഗ്യം വന്നുചേരതീരി ക്കുവാൻ നമുക്കു ശ്രമിക്കാം. കരുണാനിധിയായ നമ്മു ടെ സ്വർഗീയ പിതാവിന്റെ തൃപ്താഭത്തിൽ നമ്മെ മുഴുവനായി സമർപ്പിച്ചു ശരണീകരിച്ച്, അവിടു ത്തെ സ്നേഹിച്ചു കൽപനകൾ കാത്ത് സ്വാർത്ഥപരി ത്യാഗത്തിലൂടെ നന്മപ്രവർത്തനങ്ങളും പരോപകാര ങ്ങളും അനുഷ്ടിച്ചു നമുക്കു ജീവിതം തുടരാം, വർ ത്തിക്കാം.

X X X X

സ്വർഗ്ഗ നരകത്തിലെ അനുഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചു ക്രിസ്തുദേവൻ ഒരു അനുഭവ കഥ വിവരിക്കുന്നത്

ശ്രദ്ധിക്കുക. ലൂക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം 16-ാം അദ്ധ്യായം 19 മുതൽ 31 വരെയുള്ള വാക്യങ്ങൾ.

ധനവാന്മാരായൊരു മനുഷ്യൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ ധൂമവസ്ത്രവും പട്ടും ധരിച്ചു ദീനപ്രതി ആഡംബരത്തോടെ സുവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ലാസർ എന്നു പേരുള്ളൊരു ദരിദ്രൻ വ്രണം നിറഞ്ഞവനായി അവന്റെ പടിപുരയ്ക്കൽ കിടന്നു ധനവാന്റെ മേശയിൽ നിന്നുവീഴുന്നതു തിന്നു വീശപ്പടക്കാനാഗ്രഹിച്ചു. നാളിളും വന്നവന്റെ വ്രണം നക്കും. ആ ദരിദ്രൻ മരിച്ചപ്പോൾ ദൂതൻമാർ അവനെ അബ്രഹാമിന്റെ മടിയിലേക്കുകൊണ്ടുപോയി. ധനവാനും മരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. പാതാളത്തിൽ യാതന അനുഭവിക്കുമ്പോൾ മേലോട്ടുനോക്കി ദൂരത്തുനിന്നും അബ്രഹാമിനെയും അവന്റെ മടിയിൽ ലാസരെയും കണ്ടു: അബ്രഹാം പിതാവേ, എന്നോടു കനിവുണ്ടാകണമേ: ലാസർ വിരലിന്റെ അറ്റം വെള്ളത്തിൽ മുക്കി എന്റെ നാവിനെ തണുപ്പിക്കേണ്ടതിനു അവനെ അയക്കേണമേ; ഞാൻ ഈ ജാലയിൽ കിടന്നു വേദന അനുഭവിക്കുന്നു എന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. അബ്രഹാം: മകനേ, നീന്റെ ആയുസ്സിൽ നീ നന്മയും ലാസർ അപ്പൂണ്ണു തിന്മയും പ്രാപിച്ചു എന്ന് ഓർക്ക; ഇപ്പോൾ അവൻ ഇവിടെ ആശ്വസിക്കുന്നു; നീയോ വേദന അനുഭവിക്കുന്നു. അത്രയും മല്ലെങ്ങൾക്കും നിങ്ങൾക്കും നടുവെ വലിയൊരു പിളർപ്പുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇവിടെനിന്നു നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ കടന്നുവരുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നവർക്കു കഴിവില്ല; അവിടെ നിന്നു ഞങ്ങളുടെ അടുക്കൽ കടന്നുവരുവാനും പാടില്ല എന്നു പറഞ്ഞു. അതിനു അവൻ: എന്നാൽ പിതാവേ, അവനെ എന്റെ അപ്പന്റെ വീട്ടിൽ അയക്കണമെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. എന്നിട്ടു അഞ്ചു സഹോദരന്മാർ ഉണ്ട്. അവരും ഈ യാതനസ്ഥലത്തു വരാതിരിപ്പാൻ അവൻ അവരോടു സാക്ഷ്യം പറയട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞു. അബ്രഹാം അവനോട്; അവർക്കു മോശയും പ്രവാച

കന്മാരും ഉണ്ടല്ലോ; അവരുടെ വാക്ക് അവർ കേൾക്കട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞു. അതിനു അവൻ: അല്ലല്ല, അബ്രഹാം പിതാവേ, മരിച്ചവരിൽ നിന്നു ഒരുത്തൻ എഴുന്നേറ്റു അവരുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു എങ്കിൽ അവർ മാനസാന്തരപ്പെടുമെന്നു പറഞ്ഞു. അവർ അവനോടു: അവർ മോശയുടെയും പ്രവാചകന്മാരുടെയും വാക്കുകേൾക്കാത്താൽ മരിച്ചവരിൽ നിന്നു ഒരുത്തൻ എഴുന്നേറ്റു ചെന്നാലും വിശ്വസിക്കയില്ല എന്നു പറഞ്ഞു.’

അദ്ധ്യായം 29

ലോകസമാധാനം

ഇന്ന് ലോകം അസ്വസ്ഥമാണ്. എവിടെയും, വഴക്കും ബഹളവും ശബ്ദവും മർദ്ദനമുറകളും, വെടിപടക്ക സ്ഫോടനങ്ങളും, ബോംബുപൊട്ടിക്കലും, വീഷാണുപ്രയോഗവും, അനുഭിനം, അനുനീമിഷം—ലോകത്തിന്റെ ഓരോ ഭാഗങ്ങളിലായി നടക്കുന്ന-നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന—മനുഷ്യക്കുരുതികൾ ഹൃദയമുള്ളവർക്ക്, ചിന്തിക്കുന്നവർക്ക്, സഹോദരസ്നേഹികൾക്ക് മർമ്മദേദകം തന്നെ.

ലോകം ഇന്ന് വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും വിജ്ഞാനത്തിലും, സംസ്കാരത്തിലും, ഗവേഷണത്തിലും, ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിലും, ഏറ്റവും ഉറക്കർഷം പ്രാ

പിച്ഛതായി അവകാശപ്പെടുന്നു എല്ലാ വിധത്തിലും കൂറെ നേട്ടങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. നേട്ടങ്ങളെക്കാൾ വളരെ കൂടുതലാണ് ആകമാനം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കോട്ടങ്ങൾ. ഒരു മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ-മനുഷ്യജീവന്റെ-വില, ഏത്രമാത്രമെന്ന് നീശ്ചയിക്കാവുന്നതും, അളക്കാവുന്നതും തുക്കാവുന്നതുമല്ല. ലോകം മുഴുവനേക്കാളും, വിലയേറിയതും വിലയററതുമാണ് ഒരു മനുഷ്യജീവൻ. തന്നെപ്പോലെ, മാംസവും രക്തവും അസ്ഥിയും, ജീവനുമുള്ള തന്റെ സഹോദരനെ-സഹോദരങ്ങളെ ഓരയ്ക്കും കൂട്ടായും, പലവിധമാർഗങ്ങളിലൂടെ സ്വസഹോദരങ്ങളെ കൊന്നൊടുക്കുന്നതിൽപ്പരം ദുഃഖകരമായും, കർക്കശമായും, മർമ്മദേകമായും, നീച, നീചമായ, പ്രവർത്തി മറ്റെന്നുമില്ല തന്നെ.

ഈ നില വന്നുചേർന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ കാരണങ്ങളെ നമുക്ക് വീക്ഷിക്കാം.

ഇന്ന് ലോകജനത ഒന്നടങ്കം രണ്ടുചേരിയിലാണ്. ഉള്ളവരും-ഇല്ലാത്തവരും. ഉള്ളവർ, ഇല്ലാത്തവരെ, വെറുപ്പോടെ വീക്ഷിക്കുകയും, അടിമകളെപ്പോലെ കരുതി അധഃസ്ഥിതമനസ്ഥിതിയോടെ കാണുകയും തങ്ങളുടെ ഒരു ചെറുവിരൽ സഹായം പോലും നൽകാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉള്ളവരിൽ, അമിതസുഖാനുഭവീകൾ, അർദ്ധമിത സുഖാനുഭവീകൾ, മിതസുഖാനുഭവീകൾ, എന്നിങ്ങനെ പ്രധാനമായി മൂന്നുവിഭാഗക്കാരുണ്ട്.

രാജാക്കന്മാർ, രാഷ്ട്രത്തലവന്മാർ, ഭരണമേധാവികളായ മന്ത്രിമാർ-ഗവർണ്ണർമാർ, അംബാസിഡന്മാർ-മതനേതാക്കളായ അതി പുരോഹിത ശ്രേഷ്ഠന്മാർ, കുബേരചക്രവർത്തിമാർ- ഉന്നതധനാധ്യർ-വ്യവസായ വാണിജ്യ ഉടമകളെല്ലാം ഉൾപ്പെടുന്നു-അർദ്ധമിത സുഖാനുഭവീകളിൽ-മന്ത്രിപദത്തിന്താ

ഈ സുപ്രബന്ധിനടുത്ത പടിവരെയുള്ളവർ, വാണിജ്യ-
 വ്യവസായ മാനേജരന്മാർ, പുരോഹിത വൃന്ദം മുഴു
 വന്നും, ഡാക്ടറന്മാർ, എൻജിനീയർമാർ, കോളേജ്
 പ്രിൻസിപ്പൽമാരും, പ്രൊഫസന്മാരും എല്ലാം ഉൾ
 പ്പെടുന്നു. ക്ളാർക്കു മുതൽ സുപ്രബന്ധ വരെയുള്ള
 സർക്കാരും പ്രൈവറ്റ് സ്ഥാപനങ്ങളിലെ ഉദ്യോഗ
 സ്ഥർ മുഴുവനും, ഹൈസ്കൂൾ അധ്യാപകരും,
 കോളേജ് ലക്ചറന്മാരും, മധ്യസ്ഥിത നിലയിലെ
 ഉയർന്നുള്ള ഉടമകളും ഉൾപ്പെടുന്നു.

മീതസുഖാനുഭവീകളിൽ-എല്ലാ സ്ഥാനങ്ങളിലു
 മുള്ള ക്ളാർക്കന്മാർ, മിഡിൽസ്കൂൾ അധ്യാപ
 കർ, മധ്യസ്ഥിത ഭൂഉടമകളും-കൃഷിക്കാരും.

അർധമീതസുഖാനുഭവീകളിൽ എല്ലാ സ്ഥാപ
 നങ്ങളിലെയും, ശിപായി, അറൻറന്മാരും, പ്രൈമറി
 സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകർ, വാണിജ്യ, വ്യവസായശാ
 ലകളിലെ തൊഴിലാളികൾ-ചെറിയ ഭൂഉടമകളെല്ലാം
 ഉൾപ്പെടുന്നു.

ഇല്ലാത്തവരുടെ ഗണത്തിൽ അർധപ്പട്ടിണിക്കാർ,
 മുഴുപ്പട്ടിണിക്കാർ, കീടപ്പാടമില്ലാത്തവർ, ചെററക്കു
 ടിലുചാസികൾ, നഗ്നരും-അർധനഗ്നരും-ഇങ്ങ
 നെ വിവിധതരക്കാരുംപ്പെടുന്നു. ഉള്ളവർ-ഇല്ലാത്ത
 വരെ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും, കാണുന്നില്ലെന്നുള്ള ഭാ
 വത്തിലും, അറിയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അറിയുന്നില്ലെന്ന
 ഉള്ള നിലയിലും വർത്തിക്കുന്നു. ഉള്ളവരുടെ ഒരു ചെ
 റുവിരൽ സഹായംപോലും ഇല്ലാത്തവർക്ക് നൽകു
 ന്നില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, അവരെ ഈശ്വരനാൽ വെറുക്ക
 പ്പെട്ടവരും ശപിക്കപ്പെട്ടവരുമായി താരടിച്ചു തള്ളു
 ന്നു. വിശപ്പിന്റെ വിളിയുടെ ആഴം ഉള്ളവർ ഒരിക്ക
 ലും അനുഭവിക്കുകയുണ്ടായില്ല.

ക്ഷേണശാലകളിലെ എപ്പിലിലക്കുഴിയിൽ ആർ

ത്തിയാലെ, എപ്പിലില പെറുക്കി ഭക്ഷണാവശിഷ്ടങ്ങൾ ആർത്തിയോട് നക്കിപൊക്കിത്തിന്നുന്ന കൊച്ചു സോദരങ്ങളെ അവർ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും കാണാത്ത നിലയിൽ കടന്നു പോകുന്നു.

ഉള്ളവർക്കൊക്കട്ടെ, ഭൂരിപക്ഷക്കാർക്കും അവരുടെ ദുഷ്ടതയുടെ ഫലമായി അമിതാനന്ദ സുഖം അനുഭവിക്കാൻ, ദൈവം അനുവദിക്കുന്നില്ല. ദഹനക്കുറവ് വന്നാൽ വിശപ്പിനു സദാ മരുന്നു കഴിച്ചു വിശപ്പുണ്ടാക്കണം. ചിലർക്ക് പഞ്ചസാര ദീനം, ചിർക്ക് അരി ആഹാരം വേണ്ടാ. ചിലർക്കു ദിവസവും മരുന്നുകുത്തിവയ്ക്കണം. ഇതവിധമെല്ലാമായാലും പാവപ്പെട്ടവരെ തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നില്ല. മഹോദരം, അർബുധം, ക്യാൻസർ, തുടങ്ങിയ മഹാവ്യധികളാൽ വേദനാനുഭവത്തിലൂടെ ലോക ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടിവരുന്നവർ പോലും കൊടും സ്വാർത്ഥതയിലും ദുഷ്ടതയിലും പരസ്പരമില്ലായ്മയിലും വർത്തിച്ച് ജീവിതമവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

പ്രധാനമായ മറ്റൊരു പ്രശ്നം അസമാധാനത്തിന്റെയും അസ്വസ്ഥതയുടെയും, വിത്തുപാകി മുളപ്പിച്ചു വളർത്തുന്നവരും ഉള്ളവരാണെന്നുള്ള സത്യം മറയ്ക്കാവതല്ല. ഉള്ളവർ തങ്ങളുടെ സുഖത്തിനും സ്വാർത്ഥതാലുപര്യങ്ങൾക്കുമായി, ഇല്ലാത്ത പാവപ്പെട്ടവരെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു, ആയുധമാക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യ പ്രാപ്തിക്കു ശേഷം കരിവേപ്പില പോലെ അവരെ പുറന്തള്ളുന്നു വെറുക്കുന്നു.

സർവ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളും ഇതരസംഘടനകളും, ഇസ്പസങ്ങളും, സമൂഹങ്ങളുമെല്ലാം, പാവപ്പെട്ടവരെ ഉപകരണമാക്കി പൊക്കിപ്പിടിച്ചു തങ്ങളുടെ, സുഖം സ്വാർത്ഥത, താല്പര്യങ്ങൾ നേടിയെടുക്കുന്നു, അത്യധികം കഠിനതരവും, ശോച്യവുമായ ഇതനില മാറ്റാതെ ലോക സമാധാനം കൈവരുന്നതല്ല.

ഇന്ന് ഏവിടെ നോക്കിയാലും അസമാധാനം, അസ്വസ്ഥത, അക്രമവിളയാട്ടവും പോരാട്ടവും, മനുഷ്യക്കുരുതി, ഇതിന്റെയെല്ലാം ഉറവിടം മാത്രമല്ല, ശക്തികേന്ദ്രം തന്നെ മുൻപറഞ്ഞ ഉള്ളവരുടെ, സംഘടനാ സമൂഹങ്ങളിൽ നിന്നാണെന്നുള്ളതുശക്തവും വ്യക്തവുമായ ഒരു പരമ സത്യം മാത്രമാണ്. ചിലർക്കു അമിതാനന്ദ സുഖാനുഭവം മാത്രം പോരാപേരും പെരുമയും പ്രശസ്തിയും, അധികാരമോഹം, എല്ലാമെല്ലാം വേണം. അതിലേക്ക് എന്തു ദുഷ്ടതയും കഠിനപ്രവർത്തിയും ചെയ്യുന്നതിന് അവർക്ക് മടിച്ചില്ല. കൊല്ലും കൊലയും കൊള്ളിവയ്ക്കും നടത്തുന്നതിനും മടിച്ചില്ല. അതിന്റെ ദുരിതാനുഭവഫലങ്ങൾക്കീടയാകുന്ന സഹോദരങ്ങളെ അവർ കാണുന്നില്ല.

മതത്തിന്റെ പേരിൽ പൂഷണമോഷണങ്ങളും തട്ടിപ്പുവെട്ടിപ്പുകളും നടത്തുന്ന ഒരു നല്ലവിഭാഗം ലോകത്തെവിടെയും ഉണ്ട്.

ദൈവഭക്തരും മതസ്നേഹികളുമെന്നു ഭാവികുന്ന വ്യക്തികളും ഉപദേശികളും സന്യാസികളും വൈദികരും സന്യാസ ബ്രദേഴ്സും പുരോഹിതശ്രേഷ്ഠന്മാരും-യതികളും- യതിപുംഗവരും, ദേവാലയ ബലിയർപ്പണക്കാരുമെല്ലാം ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇക്കൂട്ടരിൽ, ആത്മാർത്ഥതയോടെ, ദൈവസ്നേഹത്തോടെ പരസ്നേഹത്തോടെ, വർത്തിക്കുന്ന ഒരു വിഭാഗക്കാരും അവിടവിടെ ഇല്ലാതില്ല. അധികപങ്കും തൻ സുഖം തനിക്കു താൻ, സ്വാർഥത-തന്റെ സ്വന്തക്കർ, ബന്ധുക്കൾ-എല്ലാം അമിതാനന്ദ സുഖത്തിൽ പ്രശസ്തിയിൽ-ധനാധ്യതയിൽ കഴിയണം- ആയതിലേക്കു - പാവപ്പെട്ടവന്റെ - പിച്ചച്ചട്ടിക്കാന്റെ, അവശന്റെ-ആലംബഹീനന്റെ-പേരിൽ, എവിടെയെല്ലാം എങ്ങനെയെല്ലാം പൊക്കിക്കോണിച്ചു ഉദാര

മതികളിൽ നിന്നു വാങ്ങാവുന്നത്ര വാങ്ങി സൂക്ഷിക്കുന്നു. ഈ നില മാറണം. അറുതിവരണം.

നഗ്നവും വ്യക്തവുമായ ഒരു സത്യം

ലോക ജനതയിൽ ഒരു നല്ല വിഭാഗം എന്നും അസ്വസ്ഥതയിലും അസമാധാനത്തിലുമാണ് കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഇന്നു ആകപ്പാടെ, ലോകം മുഴുവൻ തന്നെ, സമാധാനമില്ലാതെ, സ്വസ്ഥതയില്ലാതെ, വഴക്കും വയ്യാവേലിയുമായി, ശബ്ദമായിലും മർദ്ദനത്തിലും സംഘടനത്തിലും മനുഷ്യകുരുതിയിലും ഭീകരതയോടെ, നടക്കുന്നതോടെ മുന്നേറുന്നു. എവിടെയും, ജാതി, ജാതിക്കെതിരായും വർഗ്ഗം, വർഗ്ഗത്തിനെതിരായും മതം, മതത്തിനെതിരായും കുടുംബം, കുടുംബത്തിനെതിരായും, ദേശം, ദേശത്തിനെതിരായും, സമൂഹം സമൂഹത്തിനെതിരായും, ഇസ്ലാം ഇസ്ലാത്തിനെതിരായും പോരാടുന്നു.

ഒരേ ജാതിയും, വർഗവും, മതവും, സമൂഹവും, രാജ്യവും, കുടുംബവുംതന്നെ, തമ്മിൽ തമ്മിൽ എതിരായി മത്സരിച്ചുവർത്തിക്കുന്നു. മാതാപിതാക്കളും മക്കളും, സ്വന്തക്കാരും ബന്ധുക്കളുമെല്ലാം തമ്മിൽ തമ്മിലും അന്യോന്യവും പോരാടുന്നു. എങ്ങും ഒരിടത്തും സമാധാനമില്ലെന്നുള്ളത് നഗ്നമായ ഒരു സത്യം മാത്രമാണ്.

ആദികാലം മുതൽ ഇന്നുവരെ-ലോകത്തിലെവിടെയും സമാധാനപിത്തരായിവർത്തിക്കുന്ന-ജീവിക്കുന്ന-സമാധാനത്തിനായി അവിശ്രമപരിശ്രമം നടത്തുന്ന ഒരു വിഭാഗക്കാരെണ്ണുള്ള വ്യക്തമായ സത്യം, മറക്കാവതോ-മറയ്ക്കാവതോ അല്ല. അത് അവർ എല്ലാ മതങ്ങളിലേയും, പുരോഹിതർ, വൈദികർ, പുരോ

ഹിതശ്രേഷ്ഠർ, സന്യാസിനികൾ, സന്യാസ ബ്രഹ്മ
 ഴ്സം-ആനന്ദബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമിമാർ, പാദുകസ്വാ
 മിമാർ, തുടങ്ങിയവരാണ് ഇക്കൂട്ടർ, എത്രതന്നെ
 സ്വാർഥരും, സ്വാർഥമോഹികളും, പരസ്പരേഹമില്ലാ
 ത്തവരുമായാലും-അവരുടെ അതേ സ്വഭാവപ്രവർത്ത
 നങ്ങൾക്ക് കോട്ടംവരാതെ-വരുത്താതെ-സമാധാന
 ത്തിനുവേണ്ടി, സമാധാനചിത്തരായി വർത്തിക്കുന്നു.
 എന്നത് നമുക്ക് മറക്കാവുന്നതല്ല.

എല്ലാ വിഭാഗത്തിലും, ജാതിയിലും മതത്തി
 ലും ഉള്ള, സകലവൈദികരും, പുരോഹിതരും, പു
 രോഹിതശ്രേഷ്ഠരും, സന്യാസികളും, കന്യാസ്ത്രീ
 കളും, സന്യാസസഹോദരങ്ങളും-എത്രതന്നെ തൻകാ
 റ്യപ്രിയരും-സ്വാർഥമൂർത്തികളും അമിതസുഖാനു
 വേകളുമായാലും അവർ ലോകാരംഭം മുതൽ ഇന്നുവ
 റെ ലോകസമാധാനത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊണ്ടുപരി
 ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്നും പരിശ്രമിക്കുന്നു അവരു
 ടെ സാന്നിധ്യം, നിസ്വാർഥതയും പരസ്പരേഹ
 വ്യം എത്രതന്നെ കുറവായിരുന്നാലും, അവർ, അസ്വ
 സ്ഥകളും, വഴക്കുകളും മനുഷ്യകുരുതിയും ഉണ്ടാ
 ക്കാതെ അതിനെതിരായി ലോകസമാധാനം കൈവ
 റിക്കുന്നതിനായി അവിശ്രമം പരിശ്രമം നടത്തുന്നു.
 അവരുടെ സ്തുത്യർഹമായ സേവനം, ആർക്കും ഒരി
 ക്കലും മറക്കാനോ മറയ്ക്കാനോ സാധ്യമല്ല. ആ വിജയ
 ക്കൊടി എന്നും പറിപ്പറക്കുന്നു. പറന്നുകൊണ്ടിരി
 ക്കുന്നു.

ലോകസമാധാനം കൈവരിക്കുന്നതിന് ഉള്ളവ
 രായ സുഖാനുവേദികൾ, എല്ലാ തലത്തിലും എല്ലാവി
 ധത്തിലും, തങ്ങളുടെ സുഖം പരിമിതമാക്കി, ഇല്ലാ
 ത്തവരെ സഹായിക്കണം. കൂടാതെ ഉള്ളവർ തങ്ങളു
 ടെ സ്വാർഥതാല്പര്യങ്ങൾക്കായി ഇല്ലാത്തവരെ ആ

യുധമാക്കാതെയും, ഇസ്സങ്ങളും, സംഘടനകളും, സമൂഹങ്ങളും കെട്ടിപ്പടുക്കാതെയും. കഴിവുള്ള നിസ്വാർഥതയോടെ വർത്തിച്ച് ജീവിക്കണം.

സമാധാനത്തിന്റെ മുർത്തിയും സമാധാനത്തിന്റെ ഉടമയും, സർവത്തിന്റെയും സ്രാഷ്ടാവും, രക്ഷിതാവുമായ സർവേശ്വരനിൽ, എല്ലാവരും വിശ്വസിച്ചു, ദൈവസ്നേഹം മനുഷ്യസ്നേഹത്തിലൂടെ പ്രവർത്തിച്ച് വ്യക്തമാക്കി ഏകോദരസഹോദരങ്ങളായി ജീവിച്ചാൽ, ലോകസമാധാനം കൈവരിക്കാം.

പ്രാർത്ഥന

ഉണർന്നൊഴുത്തേൽക്കുമ്പോൾ; എന്റെ ദൈവമേ, അവിടുത്തെ സങ്കേതത്തിൽ ഞാൻ എന്റെ കണ്ണുകളെ തുറക്കുന്നു. ഈ കിടക്കയിൽനിന്നു ഞാനൊന്നൊന്നു തുറന്നുപോലെ എന്റെ സകലവിധ പാവങ്ങളെ വിട്ടൊഴുത്തേൽപ്പാനും വീണ്ടും വീണ്ടും പാപത്തിൽ വിഴാതിരിപ്പാനും എനിക്കു നീ സഹായം ചെയ്യണമേ! എന്റെ പിതാവേ, എന്റെ ശരീരം മറയ്ക്കുവാൻ വസ്ത്രം തന്നതുപോലെ, എന്റെ ആത്മാലങ്കാരത്തിനും അവിടുത്തെ പുണ്യമാകുന്ന വസ്ത്രം തരണമേ! എന്റെ സ്വർഗീയ നാഥാ, ഇന്നേ ദിവസം എന്റെ കാലുകൾ വയ്ക്കുന്ന ഓരോ അടിയും കൈയുടെ ചലനങ്ങളോരോന്നും പാപികൾ നല്ലവരാകുന്നതിനും വിശക്കുന്ന വയറുകൾക്കൊന്നും നല്കുന്നതിനുമായി തിരുസന്നിധിയിൽ കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നു.

എന്റെ സൃഷ്ടാവും രക്ഷകനുമായ സ്നേഹനാഥാ, ഇന്നേ ദിവസം എന്റെ വായ് കൊണ്ടുള്ള സംസാരങ്ങളോരോന്നും, നാക്കുകൊണ്ടുള്ള ഉച്ചാരണങ്ങളോരോന്നും രോഗത്തിലും മരണാവസ്ഥയിലും കിടക്കുന്നവരുടെ ആശ്വാസത്തിനും ലോകസമാധാനത്തിനുമായി തൃപ്താദത്തികൾ ഞാൻ കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നു. എന്റെ ആത്മനാഥാ, എന്റെ ചങ്കിടിക്കുന്ന ഓരോ ഇടിപ്പും, നാടീത്തരമ്പുകൾ ഇടിക്കുന്ന ഓരോ തുടിപ്പും ഏല്പാവരും നല്ലവരായി ജീവിക്കുന്നതിനും,

എന്റെ ഉപകാരികൾക്കു നന്മ നൽകുന്നതിനും തിരു സന്നിധിയിൽ കാഴ്ചയർപ്പിക്കുന്നു.

എന്റെ ആത്മനാഥാ, ഇന്നേ ദിവസമുണ്ടാകുന്ന എന്റെ ഹൃദയ വിചാരങ്ങളോരോന്നും, പിന്തകളോ രോന്നും, എന്റെ കുടുബാംഗങ്ങൾ നല്ലവരാകുന്നതിലേക്കായി തിരുസന്നിധിയിൽ കാഴ്ചയർപ്പിക്കുന്നു.

ക്ഷമാപണ പ്രാർത്ഥന: സർവ്വതെയും കാര്യം സ്നേഹിക്കപ്പെടുവാൻ യോഗ്യനായ എന്റെ സർവ്വേശ്വരൻ, പിതാവേ! അവിടുത്തോടു എല്ലാവിധ തെറ്റുകളും ഞാൻ ചെയ്തുപോയതിനാൽ മനസ്താപിക്കുന്നു. ദുഃഖിക്കുന്നു. എന്റെ മുഴുഹൃദയത്തോടെ അങ്ങയെ സ്നേഹിക്കുന്നു. എന്റെ തെറ്റുകുറ്റങ്ങളിലും പാപങ്ങളിലും എന്റെ ആത്മാവിനെ അശുദ്ധമാക്കി, സ്വർഗ്ഗ സൗഭാഗ്യം നഷ്ടമാക്കി നരകാവകാശി ആയതിനാലും ഞാൻ അത്യധികം സങ്കടപ്പെടുന്നു. അവിടുത്തെ അനുഗ്രഹത്താൽ ഇനിമേലിൽ പാപം ചെയ്യുകയില്ലെന്നും, പാപഹേതുകളെ ഉപേക്ഷിച്ച്, ഏതെങ്കിലും ഒരു ദോഷം ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പേ, മരിക്കുന്നതിനു ഞാൻ ഒരുക്കമാണെന്നും അവിടുത്തെ മുമ്പിൽ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുന്നു. പിതാവേ, പ്രാണനാഥാ, വന്നുപോയ തെറ്റുകൾ എന്നോടു ക്ഷമിച്ച് എന്നിക്കു മാപ്പു തരണമേ!

എന്റെ ദൈവമേ! എൻറീശ്വര! അവിടുത്തേക്കു സ്തുതി, ഇന്നേ ദിവസം ലോകമൊക്കെയും അർപ്പിക്കുന്നതായ പൂജാകർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളും, സകലസുകൃത പുണ്യവ്യാപാരങ്ങളും ഒന്നായി ചേർത്ത് അവയോടരുപിയിൽ ഞാനും ചേർന്നുകൊണ്ട് എന്റെയും ലോകത്തിന്റെയും സകല വിധ പാപപരിഹാരത്തിനുവേണ്ടിയും, എന്റെ കുടുബത്തിന്റെ പരിമിതമായ ഭൗതിക നന്മകൾക്കുവേണ്ടിയും തിരുസന്നിധിയിൽ ഞാൻ കാഴ്ചയർക്കുന്നു.

സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ ഞങ്ങളുടെ പിതാവേ, അവി

ടുത്തെ തിരുനാമം പരിശുദ്ധമാകണമേ; അവിടുത്തെ
 സ്വർഗ്ഗരാജ്യം ഈ ഭൂമിയിൽ സ്ഥാപിക്കണമേ.
 ഞങ്ങളുടെ അനുദിനാഹാരം ഇന്നും എന്നും ഞങ്ങൾ
 ക്ഷുതരേണമേ. ഞങ്ങളോടു തെറ്റു ചെയ്തവരോടു
 ഞങ്ങൾ ക്ഷമിച്ചുപോലെ ഞങ്ങളുടെ തെറ്റുകുറ്റങ്ങളും
 ഞങ്ങളോടെ ക്ഷമിക്കണമേ! ലോകത്തിന്റെയും,
 ശരീരത്തിന്റെയും പരീക്ഷയ്ക്കിടവരുത്തരുതേ. ഞ
 ഞങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ ഈ പ്രപഞ്ചമണ്ഡലം ഉൾപ്പെടെ,
 സർവ്വത്തിന്റെയും സൃഷ്ടാവു രക്ഷിതാവു, സർ
 വ്വശക്തനായ അവിടുന്നാണെന്നും എല്ലാറ്റിനേക്കാൾ
 ഉപരിയായ സ്തുതിമാഹാത്മ്യങ്ങൾ അവിടുത്തേ
 ക്കുള്ളതാണെന്നും ഞാനേറ്റു പറയുന്നു.

നടക്കുമ്പോഴും വിശ്രമവേളകളിലും തുടർച്ചയാ
 യ പതുങ്ങിയ സ്വരത്തിൽ ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിൽ നിന്നും
 എന്റെ ദൈവമേ, എൻറീശ്വരാ അതുതന്നെ വീണ്ടും
 വീണ്ടും തുടരണം.

ആഹാരസമയത്ത്: എന്റെ ദൈവമേ, അവിടുന്ന്
 എനിക്കു് ഈ ശരീരാഹാരം തന്നതുപോലെ, എന്റെ
 ആത്മാവിനും ആവശ്യമായ പുണ്യാഹാരം നൽകി
 നിറയ്ക്കണമേ!

